

Em Chọn Anh Bỏ Qua Hẳn

Contents

Em Chọn Anh Bỏ Qua Hẳn	2
1. Chương 1: Tiểu Thư Quái Chiêu	2
2. Chương 2: Kì Phùng Dịch Thủ	4
3. Chương 3: Gây Rối Ở Khu Chợ	5
4. Chương 4: Ai Cũng Đáng Gờm	6
5. Chương 5: Tin Sét Đánh	8
6. Chương 6: Giai Nhân Là Yêu Nghiệt Dụ Người	9
7. Chương 7: Hiệu Cưới Hạnh Phúc	10
8. Chương 8: Gặp Nhau Lần Hai	11
9. Chương 9: Gấu Panda Hiệu Rau Xanh	13
10. Chương 10: Nhầm Lẫn...tai Hại	15
11. Chương 11: Bản Di Chúc	16
12. Chương 12: Dụng Độ	17
13. Chương 13: Kẻ Khóc Người Mừng	18
14. Chương 14: Hôn Lễ 1	20
15. Chương 15: Hôn Lễ 2	21
16. Chương 16: Bất Ngờ Buổi Hôn Lễ	22
17. Chương 17: Kẻ Khóc...người Tiếp Tục Âm Mưu	23
18. Chương 18: Lấy Bừa Ai Đó	24
19. Chương 19: Cái Nắm Tay Định Mệnh	25
20. Chương 20: Gặp Người Cũ	26
21. Chương 21: Nỗi Sợ...cái Mồ...lúc Say	27
22. Chương 22: Anh Và Em Đúng Là Hợp Nhau Thật Mà	30
23. Chương 23: Em Yêu Chị Được Không? 1	31
24. Chương 24: Em Yêu Chị Được Không? 2	32
25. Chương 25: Ngoại Truyện 1	33
26. Chương 26: Ngoại Truyện 2	34
27. Chương 27: Em Yêu Chị Được Không? 1	35
28. Chương 28: Em Yêu Chị Được Không? 2	36
29. Chương 29: Ai Đó Cố Tình Phá	37
30. Chương 30: Cảm Thấy Bị Thừa Hay Là Ghen	37
31. Chương 31: Ra Là Anh Có Đối Tượng	38
32. Chương 32: Cơ Hội Làm Sư Tỷ Vui!	39
33. Chương 33: Em Đã Cố Làm Điều Không Tưởng Vì Chị	40
34. Chương 34: Người Phụ Nữ Bí Ẩn	41
35. Chương 35: Cuộc Gọi Khẩn Cấp	42
36. Chương 36: Quý Vương Cường Chế Nữ Cường Bạo	43
37. Chương 37: Con Người Thật Của Thực Xương	44
38. Chương 38: Rắc Rối Tình Tay Bốn 1	45
39. Chương 39: Rắc Rối Tình Tay Bốn 2	45
40. Chương 40: Kế Hoạch Chạy Trốn Thất Tình Bị Hoãn	46

41. Chương 41: Em Chọn Ai?	47
42. Chương 42: Ăn Em Thật Khó!	49
43. Chương 43: Phòng 307 Phần 1	49
44. Chương 44: Phòng 307 Phần 2	50
45. Chương 45: Em Sẽ Phải Cầu Xin Tôi Làm Tình	51
46. Chương 46: Anh Là Đồ Tiểu Nhân	52
47. Chương 47: Cách Thoát Khỏi Dục Vọng	53
48. Chương 48: Người Thứ Hai Quan Trọng Với Anh	53
49. Chương 49: Anh Xin Lỗi	54
50. Chương 50: Tôi Luôn Bên Cạnh Em	55
51. Chương 51: Những Vết Sẹo Đáng Sợ	56
52. Chương 52: Cảm Thấy Thương Cảm	56
53. Chương 53: Người Phụ Nữ Hé Lộ Sự Thật	57
54. Chương 54: Lưu Gia Thất Thủ	58
55. Chương 55: Kế Hoạch Hoàn Hảo Bị Phá	59
56. Chương 56: Cho Tôi Xin Số Vợ Anh	60
57. Chương 57: Sự Thật Bản Di Chúc	60
58. Chương 58: Máy Nghe Trộm	61
59. Chương 59: Tòa Án Ranh Giới Mỏng Manh	62
60. Chương 60: Thất Tình Lan Sang Con Quý!	63
61. Chương 61: Cửa Sau.... Trắng Đen Thật Giả Dễ Thay Đổi	63
62. Chương 62: Thoát Chết Bất Ngờ	64
63. Chương 63: Lâu Nay Là Hiểu Lầm Sao!	65
64. Chương 64: Hậu Quả Của Trả Thù	66
65. Chương 65: Màn Cầu Hôn Kỳ Lạ	67
66. Chương 66: Ngoại Truyện 3	68

Em Chọn Anh Bỏ Qua Hấn

Giới thiệu

Truyện xoay quanh một cô gái với những điều bất ngờ còn chờ đón, những điều xảy ra tưởng chừng r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-chon-anh-bo-qua-han>

1. Chương 1: Tiểu Thư Quái Chiêu

“ Cạch”

Chiếc va li khựng lại, một đôi chân dài miên man, làn da trắng trong như ngọc, mái tóc đen xoăn nhẹ được đôi bàn tay thanh mảnh hất nhẹ một cái. Cái kính mặt gương che phần lớn khuôn mặt xinh đẹp của kiều

nữ. Cô gái ấy có phần tinh nghịch đang nhai nhai kẹo cao su.

- Ái chà! Hà Nội good bye!

Cô định quay đi thì bị một bàn tay của một anh vệ sĩ cao to túm lại.

- Tiểu thư hướng này ạ!

Cô bị kéo vào một chiếc xe Mercedes đen bóng.

Tiểu Yên tỏ vẻ bức bối, cô đang vô cùng tức tối. Chuyện là Vương Hảo Tiểu Yên đang vô cùng tự do, vô cùng tự tự do, và dùng một cái...cô phải bỏ đất nước Mỹ...để về Việt Nam.

Một cô gái ghét bị bó buộc vậy mà phải về đây để....KẾT HÔN.

- Ba!!!!

Vương Hoàng giật mình vì giọng đứa con gái càn rỡ vàng lá ngọc của ông.

Tiểu Yên ném túi xuống ghế rồi ngồi xuống một cách phụng phịu.

- Về Việt Nam con không thích hả?

- Không ạ!

- Vậy thì về Mỹ đi!

- Thật ạ! (Cô đang nghe nhầm à).

Rồi ông buông một câu sét đánh trong tư thế thanh thản bên bàn làm việc.

- Về đó thì ta không trợ cấp một xu nào cho con hết! Con sống nổi thì về đó!

- Ba!!! Thôi không về đó nữa. Với lại còn hôn phu gì đó, cái đó con không chấp nhận được!

- Sao nào 21 tuổi thì phải gả chồng chứ định dong chơi đến khi nào. Vị hôn phu của con ta nghĩ chỉ cần gặp con sẽ đồng ý ngay ấy chứ.

- NO NEVER! Thời đại nào rồi còn cái chuyện cha mẹ đặt đâu con ngồi đó ạ! Con phản đối!

- Phản đối vô hiệu lực. Chuẩn bị tối nay gặp chồng tương lai của con đi!

Lại nữa một câu búa bổ ngang trời, mới về đã gặp mặt rồi. Tiểu Yên không nói nổi đành bỏ đi lên tầng. Cô đập bay cánh cửa phát ra một tiếng động dữ dội rầm rầm.

Cô phi một cái lên giường của mình, rồi lăn qua lăn lại. Khuôn mặt tỏ ra không khuất phục.

- Ba! Con sẽ không để như vậy đâu! Tìm kế đi nào!

Tiểu Yên vắn óc mãi cuối cùng cũng nghĩ ra một kế hay ho. Cô cười một cách thoả mãn và tiến đến bàn trang điểm.

- Chịu khó chút!

Cô tự dưng hứng khởi bảo ba ỉnh gặp hôn phu trước coi như là tạo thiện cảm cộng tình cảm. Vương Hoàng tưởng con gái ông uống nhầm thuốc nhưng có vẻ tin một chút khi cô nói ra một câu nghe khá thuyết phục: “ Con lấy chồng mà không có tình cảm với anh ấy thì sống hạnh phúc làm sao được”.

Buổi hẹn gặp mặt đổi một phát thành buổi hẹn hò của cả hai. Được cái anh chàng đó cũng đồng ý.

3h

Một chiếc xế hộp sang chảnh với màu đỏ rực dừng lại trước biệt thự nhà họ Vương. Người đó từ xe đi ra, mái tóc nâu nhẹ vài sợi bay bay trong đó, mi mắt dài ánh nhìn có chút phong trần lại lạnh lùng. Khuôn mặt thân hình toát ra một khí chất có mùi nguy hiểm, cảm giác như ăn một que kem buốt răng...một người lạnh lùng khó đoán tâm tư.

Lưu Nhân Kiệt đi đến trước mặt hai người một già một trẻ:

- Con chào bác!

2. Chương 2: Kỳ Phùng Địch Thủ

Tiểu Yên đánh giá từ trên xuống dưới con người trước mặt mình như một máy quét vô hình xuyên qua Nhân Kiệt khiến anh cũng giật mình.

Hai người đó cười nói với nhau vài phút rồi Vương Hoàng mới gọi tên cô làm Tiểu Yên định hồn lại.

- Đây là Nhân Kiệt, con của tổng giám đốc Lưu, bạn làm ăn của ba. Hai đứa đi chơi vui vẻ nhé!

“ẶC.. ba giao cô cho anh ta một cách vui vẻ như tổng cô đi ấy”.

- Vâng con chào bác!

“ Xem hần lễ phép chưa kìa...càng dễ với ta”.

Thế là cô phải vào địa động của địch để chinh chiến... Vương Hảo Tiểu Yên mà phải sợ à.

Nhân Kiệt quay mặt qua nhìn cô:

- Cô tên gì?

“ Hôn phu mà không biết tên mình sao”

- Vương Hảo Tiểu Yên. Còn anh?

- Tôi là Lưu Nhân Kiệt.

- Ừm.

“ bắt đầu kế hoạch nào”.

Tiểu Yên nhai nhai kẹo cao su rồi hỏi:

- Anh thích chiếc xe này như thế nào?

- Tôi coi nó là gà cưng.

Tiểu yên cười cười rồi lấy tay lôi cái bã nhầy nhụa hồng hồng trong miệng ra quẹt lên yên xe hần. Nhân Kiệt trở mắt ra nhìn một cách sững người.

- Sory! Tiện tay.

Thậm chí cô kì cái cục ít ít còn lại lên vô lăng, khiến anh ta hốt hoảng.

- Nè! Cô làm cái trò gì đấy.

Đầu có dừng lại ở đó, cô còn cầm một hộp sơn móng tay đổ ra quần anh ta khiến anh ta đứng hình. Thừa biết Nhân Kiệt phải chú ý lái xe nên cô tiện tay bôi sơn môi vào mặt anh ta.

“ Kinh khủng...tiểu thư của đại doanh nhân Vương Hoàng sao...chắc đùa”.

Nhưng cái trò khiêu khích này chọc đúng phải căn bệnh “ sạch” của anh rồi.

Nhân Kiệt của xe sang lẽ đường rồi phanh mạnh một cái khiến cô làm rớt sơn môi quẹt một vệt đỏ lên chiếc váy trắng.

- OH MY GOD!(đúng là gậy ông đập lưng ông mà).

Nhân Kiệt lòng đầy lửa dạn soi mặt ra cửa gương xe chùi mấy cái vệt sơn đáng ghét.

- Cô này! Thật sự muốn gây sự hả?

- Tôi không muốn chúng ta lấy nhau! Muốn không bị chọc cho tức chết thì huỷ hôn đi.

Nhân Kiệt cười một cách quỷ dị “ huỷ hôn đâu nằm trong kế hoạch của anh”, anh xoay người qua phía cô, ép cô lui vào mép cửa kính.

- Anh...anh muốn gì!

- Là chồng em thì muốn gì chả được.

- Ai nói..là..ừm ừm.

Nhanh đến mức Tiểu Yên không kịp định hình gì cả, thì bị hấn cưỡng hôn rồi.

- Còn quây nữa tôi phạt em đó!

- Tên đáng chết này!

Tiểu Yên vung tay định đấm hấn thì bị anh ta ôm chặt, tay bị túm chặt, lại...lại hôn nữa.

Aaaaaaaaaaaaa.....

Sau lần thứ hai bị Nhân Kiệt hôn, cô như bị đờ ra, tay không thôi chùi miệng mình rồi mắng hấn.

- Quỷ! Đích thị là ma quỷ.

- Đừng chọc tôi nếu không tôi phạt nữa đó.

Nhân Kiệt cười quỷ dị...thế mới nói kế của cô tam bành rồi... trêu hấn lại bị hấn hành lại, gặp phải tên kì phùng địch thủ rồi!

3. Chương 3: Gây Rối Ở Khu Chợ

Nhưng đừng quên cô là Vương Hảo Tiểu Yên, một thời tung hoành ngang dọc trên đất nước Mỹ. Bắt nạt cô bằng cách hôn à...xưa diễm...ở bên tây họ không quan trọng điều đó lắm...rồi cô cũng tự cho rằng nộ hôn đó chẳng xi nhê gì...chỉ là cô phát bực rồi. Nộ hôn này là thứ mấy chẳng làm cô nhớ được (ở bên Mỹ dù nam hay nữ cô coi việc hôn như một kiểu xã giao) cũng có nhiều cái miệng xinh xinh nhưng lần này..chỉ biết rằng nó là từ cái miệng đáng ghét kia mà ra.

“ Dám hôn ta..để xem ta mà biến mất anh ăn nói thể nào với ba ta”.

Tiểu Yên ôm bụng rồi quay qua nhìn tên kia:

- Anh! Tôi muốn đi vệ sinh.

- Nhịn đi!

Anh ta cười quỷ dị như thể có thể trả thù cô nhưng ai ngờ cô đã biết tổng lòng vui sướng của anh. Cô lại giả vờ quần quai khiến Nhân Kiệt để ý.

Anh lướt qua nhìn cô một cái rồi cũng ghé vào đoạn đường có nhà vệ sinh công cộng gần đó.

Như lừa được tên ma quỷ đó, cô nhanh nhẹn rời khỏi xe hấn rồi có vào nhà vệ sinh thật.

Nhà vệ sinh chỉ có một cửa nhỏ vừa người như một lỗ thông gió, Tiểu Yên xắn váy buộc một túm nhỏ cho nó gọn...rồi lén trèo qua đó.

Vừa chui qua một cách khó nhọc vừa âm thầm nguyên rửa:

- Kiệt thôi! Cho anh chết với ba tôi!

Rồi cuối cùng cũng chui lọt qua được, cô xách đôi guốc rồi lén chạy vào công viên đối diện.

Vừa đi vừa cười Tiểu Yên ngúng nguẩy:

- Ha ha ! Kiệt ơi Kiệt à ! Anh làm mất ai cũng được! Mất tôi anh toi rồi!

Cô đi được một lúc thì mệt lả người, rồi chợt tỉnh khi nghe thấy tiếng quát nhau om tởm trong chợ.

Một tên cao gầy hút thuốc nhả khói rồi quát tháo:

- Thuế nộp đi!

- Tôi khát tháng sau được không.

- 2 tháng rồi đó má! Dẹp đi.

Vài thằng lăm le định hất hàng rau của cụ bà, còn khiến bà cụ ngã.

Tiểu Yên thấy cảnh bất bình không thể nhìn được cô xông tới nhìn vào tên cao gầy kia:

- Muốn gì cô em!

- Tại sao đòi tiền bà cụ?

- Thuế chợ!

- Thuế này ở đâu ra?

- Từ túi tao! Mày lăm..

Chưa nói hết câu hắn bị cô tát ột cái, vênh mặt.

- MÀY!!!!

- Tao sẽ đem hết túi bay nhốt vào tù! Thuế này!

Nói đoạn cô đá đít hắn lại trúng chỗ nhạy cảm, hắn giật nảy người lên.

- Cò..ìn gì..ánh ó..mao!!!(Còn nhìn gì đánh nó mau).

Bọn đàn em lăm le tiến đến thì bị cô cầm guốc vung lên, chiêu “ liên hoàn guốc” đập vào người bọn kia khiến thằng nào thằng nấy ôm đầu trốn né.

Khi tên cao gầy kia chợt đứng dậy lăm le con dao về phía cô thì bị một cách tay to khỏe bẻ cong khiến hắn rớt rít kêu “ á”.

Một thân ảnh cao lớn, mái tóc dài chớm vai lãng tử, giọng nói đanh thép vang lên:

- Tội cố tình gây thương tích theo điều luật 104 cao nhất là mười đến hai mươi năm. Nhưng nhìn theo hướng con dao rõ ràng anh đang muốn đâm vào tim cô ấy đồng nghĩa là “ giết người” có thể bị tử hình đấy!

Tên cao gầy run sợ cứ nghe đến “ luật” là lại đứng điểm yếu của hắn.

Tiểu Yên ngạc nhiên...anh ta là ai?

4. Chương 4: Ai Cũng Đáng Gờm

Tên cao gầy thấy kẻ trước mặt không phải loại tầm thường mà là quái nhân. Trang phục anh ta mặc chẳng khác mấy ông phải nội chợ, tạp dề xanh buộc bên ngoài, anh ta mặc áo ba lỗ, răng ngậm tăm, lại còn dùng tay khảy tăm xỉa răng. Trông như vậy liệu luật từ mồm hắn có đúng không. Ngay cả Tiểu Yên cũng có chút sững người, anh ta trông có phải là cái người phun ra luật đó không... cô nghĩ thầm “ chắc học lõm trên tivi”.Mắt gã có vẻ gian gian, gã lươn lẹo

- A! Tôi hiểu..buông ra đi.

Vừa mới thả tay hắn ra, gã đã lăm le con dao định xiên cho anh một nhát ai dè bị cô cầm guốc “ gõ” một cái vào đầu. Gã lảo nhảo quay ra đất bất tỉnh, bọn đàn em xông vào khiêng hắn bỏ chạy. Người bán chợ xung

quanh đều vui mừng khen cô và chàng trai kia, thật ra họ cũng ghét cái bọn xã hội đen hách dịch lâu lắm rồi..nhưng không làm gì được.

Tiểu Yên xoa xoa tay, rồi quay ra nhìn cái anh chàng kia.

- Cảm ơn!

- Không có gì!

Sau đó anh ta ra đỡ bà cụ, bà vỗ vai anh:

- Cảm ơn cháu nhé! Thực Xương!

- Dạ! Không có gì ạ.

“ Anh ta tên Xương sao?”

- Nè! Chúng ta làm bạn nhé.

Hoàng Thực Xương nhìn cô từ chân đến đầu rồi buông một câu sét đánh.

- Tôi không quen làm bạn với tiểu thư.

“ Hừm..”

- Vậy thôi!

“ Đúng là dừng vì người ta có tí ơn mà mình bị xem thường”.

Bà cụ lại gần Tiểu Yên:

- Bà cảm ơn cháu nhé!

- Dạ không có gì ạ! Bà yên tâm nhé, con về bảo ba con mua hết khu chợ này không cho bọn nó lộng hành nữa!

Từ lúc rời khu chợ cô đi dạo lung lung, la cà các quán vỉa hè.

“ Ốc luộc, xoài trộn, nem rán, khoai chiên..”

- Chỉ có ở Việt Nam cô mới được bao nhiêu món ngon như vậy, ở Mỹ toàn ăn đồ ăn nhanh đến phát ngấy.

Chưa kịp thở sau khi chén một bữa no kia thì bị một túm hai vệ sĩ cao to bắt cô vào chiếc xe đen phóng đi mất.

- Các người là ai?

- Thưa tiểu thư là cậu chủ bảo chúng tôi đón cô.

- Lại là cái tên Nhân Kiệt đó!

Cô bị đưa đến một ngôi nhà, và bị dẫn vào một phòng “ chính chủ” tức là chủ nhân ngôi nhà ạ!

Nhân Kiệt vòng tay đứng bên cạnh cửa sổ, vừa nghe thấy tiếng đẩy cửa anh quay ra nhìn.

- Nè! Anh bắt cóc tôi hả?

- Em dám bỏ trốn! Được lắm.

Cô làm anh đường đường là người đàn ông lịch lãm phải vào nhà vệ sinh nữ...để tìm cái đồ siêu quậy này.

- Sao..sao.. ha ha tôi thích đấy! Từ hôn đi không tôi quậy tới bến luôn.

Anh tiến tới rồi nhanh như cắt xô cô vào tường, áp sát khoá chặt cô trong vòng vây của mình.

- Hừ là anh lại hôn đấy!

- Bình..bình thường thôi!

- Thật không?

- Ủ! Tôi hôn cả nam lẫn nữ rồi! Không xi nhê đâu.

- Hôn nam...nữ.

Lần này Nhân Kiệt mặt có chút biến sắc, cô thật quái dị.

- Phải! Còn anh hôn lần đầu à. Ha ha tôi thấy hôn kém lắm.

- Hừm!

Anh quay lưng rồi kêu quản gia dẫn cô đi thay bộ mới để đưa cô về nhà.

Cô có chút ngạc nhiên nhẹ trước những thứ hần chuẩn bị:

“Chiếc váy, guốc...giống hệt đồ cô đang mặc mà đồ cô toàn hàng xách tay...hần đúng là không tầm thường mà”.

5. Chương 5: Tin Sét Đánh

Nhân Kiệt đưa Tiểu yên về nhà, ngồi trong xe cô vẫn trong bộ dáng tức giận, quay mặt qua hỏi hần:

- Anh nên coi lại việc kết hôn với tôi đi! Anh không sống nổi với tôi đâu.

Nhân Kiệt vẫn tập trung lái xe, anh chỉ lướt qua nhìn cô một cái rồi đáp trả lại:

- Nếu em mà cứ hư như vậy! Chưa biết chừng về làm vợ tôi sẽ hành đó.

- Ha ha Vương Hảo Tiểu Yên tôi mà phải sợ à! Tôi sẽ rời khỏi đây nhanh thôi!

- Em nghĩ em sẽ về Mỹ được sao?

- Ừm.

Nhân Kiệt không nói gì, trong lòng anh đã tính toán sẵn rồi....vốn dĩ ngay từ đầu anh không coi trọng cuộc hôn nhân này.

Sau khi đến nhà cô, anh ra về “ngoan” đến mức cô chỉ muốn đánh vào mặt một phát.

- Con chào bác.

- Hai đứa đi chơi vui vẻ chứ.

- Dạ! Cô ấy hơi nghịch...

Nhân Kiệt giả vờ túm eo cô lại gần anh rồi véo cái mũi cô:

- Nhưng cô ấy đáng yêu quá!

- Ha ha tốt.

Vương Hoàng cười sảng khoái, trong khi đó con ông là Tiểu Yên ngơ hết cả mặt ra

“Cáo hay sói...chắc anh ta là con sói già nham hiểm, lại còn làm ra vẻ thích cô lắm”.

1 tuần trời ở Hà Nội, là một chuỗi ngày cô giả vờ thân thiện với hần trước mặt ba, rồi sau lưng là hành hần đủ trò.

Từ căn bệnh sạch của Nhân Kiệt, cô nghĩ ra đủ cách chọc hần sôi máu lên, nhưng hầu như thất bại....cuối cùng cô...đành ngậm ngùi thua.

Rồi tưởng ba cô sẽ để từ từ cho bọn họ thân nhau ai dè hôm nay..

Vừa mới ngồi vào bàn ăn, cô đang uống một ngụm sữa thì “thiên hoàng” ban một lệnh chém đôi người cô:

- Hôm nay Nhân Kiệt sẽ đưa con đi thử váy cưới.

“ Phụt”

Cô bị sặc lên tận mũi, vội vàng lau miệng cô hốt hoảng:

- Ba! Tổng con đi ba vui lắm hả?

- Ừm!

- Ba hãy nhìn đi vẻ mặt này của con liệu có cuộc hôn nhân hạnh phúc không?(Cô làm bộ mặt như đưa đám).

- Có.

Vương Hoàng cười cười, thật ra ông sợ nếu không làm đám cưới cho cô thì sẽ không kịp mất...ông không thể chờ được nữa.

Tiểu Yên chẳng buồn ăn sáng nữa cô chạy lên tầng, đập bay cửa, rồi phi lên chiếc giường đệm ôm gối than vãn với ông trời:

- Ông trời ơi!!! Tôi còn muốn độc thân mà!!!!

6. Chương 6: Giai Nhân Là Yêu Nghiệt Dụ Người

Trong thư phòng

Vương Hoàng lôi ra một hộp thuốc, ông lấy vài viên màu xanh đỏ rồi nuốt chúng, nhưng cơn đau tim vẫn chưa giảm cho lắm, ông gọi điện ột người:

- Hàn! Ông hãy đến phòng tôi ngay!

Nhân Kiệt đi lên tầng, cầu thang nhà cô xây kiểu xoắn ốc nên lúc nhìn cũng choáng hết cả mắt.

Anh gõ cửa:

- Tiểu Yên! Cô có trong phòng không?

Tiểu Yên nghe thấy giọng tên oan gia đó thì nằm im lìm không đáp trả. Anh lại nói:

- Tôi biết em đang trong phòng! Ra mau đến giờ đi đến hiệu cưới rồi!

- Anh thích thì đi một mình dê dê dê ô kê!!!!

- Em đừng để tôi phải vào trong.

- Anh dám!!

Nhân Kiệt là người sẽ thừa kế cả tập đoàn kinh tế Thái Bình, người có tầm ảnh hưởng của các chính trị gia sau này...anh là một con rồng con chuẩn bị mọc cánh để xưng bá.

Cô chỉ là một cô gái trong con đường mà anh phải đi qua....nên không như những kẻ khác cung phụng cô. Nhân Kiệt lấy chùm khoá từ bác lao công, rồi mở cửa, xông vào bế cô lên vai.

- Nè!!! Tên chết dẫm này.

Tiểu Yên vùng tay loạn xạ đánh liên hồi vào lưng anh, đúng là cô nàng ương bướng, anh vác cô từ trên tầng xuống nhà rồi đi đến chiếc xe hơi sang chảnh của mình.

Ném cô ra ghế sau rồi ngồi vào trong xe, lái xe đi.

Tiểu Yên còn chưa đi giày mà anh đã mang cô đi rồi.

- Kiệt thôi! Anh bá đạo vừa thôi! Tôi thế này mà ra đường à!

Nhân Kiệt nhân nhả lái xe đến một hiệu thời trang gần đó, anh lại bế cô đi vào trong khiến cô sững người. Một cô nhân viên cúi chào bọn họ.

- Tìm cho cô gái này một đôi guốc khiến chân cô ta như bị trôi lại nhé!

- Dạ...là sao ạ. (cô nhân viên ngơ ngác).

- Tôi sợ cô ấy bỏ trốn không cưới tôi!

Rồi anh đưa đến cô cái ánh nhìn triu mến khiến cho cô nhân viên có phần ngượng mợ.

Tiểu Yên xua xua tay ý là không như anh ta nói đâu.

Cô nhân viên dẫn bọn họ vào ngồi đợi, rồi lúc sau mang ra ngay một đôi guốc ánh kim sắc sảo, nổi bật những đường viền viên đá nhỏ, đẹp đến mức phải xuýt xoa.

- Đây là giày mới nhất trong bộ sưu tập hè!

- Được chọn nó đi!

Nhân Kiệt để ý đến ánh nhìn đang vô cùng bị mê hoặc đôi guốc kia của cô, Tiểu Yên ơi đừng để hấn đặc ý chứ.

Anh quỳ một chân xuống tự tay đi đôi guốc lỏng lẫ ầy vào bàn chân ngọc ngà của Tiểu Yên, lần này thì cô nhân viên như đang được chứng kiến cảnh lãng mạn như trong các bộ phim Hàn.

Tiểu Yên xua xua tay rồi chỉ vào anh nói với cô nhân viên:

- Anh ta là sói đội lột người đó.

- Cô tính tiền đi!

- Vâng!

Cô nhân viên tỉnh mộng, lời của Tiểu Yên như không đập vào lỗ tai cô nhân viên, chính Tiểu Yên cũng phải thốt lên:

- Ma quỷ có thuật mê hoặc! Anh đích thị là yêu ma dụ người.

Nhân Kiệt cười quỷ dị rồi ra thanh toán thẻ, trong khi Tiểu Yên cũng phải bó tay với loại yêu nghiệt như anh.....Vương Hảo Tiểu Yên phải thua thật sao?

7. Chương 7: Hiệu Cưới Hạnh Phúc

Anh đưa cô đến hiệu cưới nổi bật nhất trên cả con đường ở đây, khi xuống xe Tiểu Yên không tránh những câu mỉa mai anh:

- Hạnh phúc! Tôi nghĩ cuộc hôn nhân này không có được như tên cái hiệu cưới này đâu! Có mà bất hạnh ấy.

- Hiệu cưới này ai đến đây chụp đều được cuộc hôn nhân như tên hiệu “ Hạnh Phúc”, tôi chưa thấy ai bất hạnh cả!

Nhân Kiệt mà phải sợ những lời này của cô sao, cái hiệu cưới “ Hạnh Phúc” ấy, có lẽ thật sự không phù hợp cho cuộc hôn nhân này....

- Vậy à! Anh biết hết được các đôi đến đây sống thế nào sao?

- Không!

- Xi!

Anh kéo cô vào đó, nhưng sau này chính anh sẽ nhận ra....những lời cô nói thật sự...có khi là đúng.

Chiếc váy ngàn đô lộng lẫy, nổi bật những nếp hoa trải dài từ eo xuống chân, phần trên thiết kế đẹp mắt như những nụ hồng cụp cánh,...ngay cả cái tên cũng nói lên độ e thẹn của nó hoa hồng chớm nở"...ý là cuộc hôn nhân tươi đẹp sắp bắt đầu với cô dâu.

Tiểu Yên cũng thấy thích, nhưng quay ra nhìn cái mặt tên yêu ma kia thì hết hứng...cô và hân dâu yêu nhau...thì tươi đẹp cái nỗi gì?

Nhân Kiệt cũng chọn bộ chú rể tương xứng đáng anh cao và tiêu chuẩn các vòng như người mẫu, lúc mặc tôn lên khí chất ngời ngời.

Anh đọc một cuốn tạp chí chờ cô.

- Cô dâu xong rồi!

Chiếc màn che được kéo ra cũng là lúc một cô gái thiên thần trong trang phục váy cưới xuất hiện, làn da ngọc ngà trắng tự nhiên, đôi chân thon dài mập mờ sau tà váy, khuôn mặt nhỏ nhắn, mi mắt dài cong vút lên, Tiểu Yên có phần không vui nhưng ngay cả khi như vậy môi anh đào cũng hút hồn người đối diện....bây giờ cô có thể gọi là tiên nữ của trần gian.

Nhân Kiệt có chút dao động anh thấy tim có chút đập nhanh, sau đó anh ho nhẹ vài tiếng trấn an mình.

Tiểu Yên cũng không mong anh khen cô dâu, thì có tiếng ai đó nói lên khiến cô có chút ngạc nhiên:

- Cũng đẹp đấy!

- Chỉ..chỉ là cũng thôi à!

Nhân Kiệt quay ra nói chuyện với thợ ảnh khiến cô hụt hẫng....cô cũng không cần hân phải khen đâu, cần gì phải nói một câu không vừa lòng được tí nào.

8. Chương 8: Gặp Nhau Lần Hai

- Cô dâu gần chú rể chút nữa ạ! Chú rể ôm eo cô dâu đi! Bây giờ bức cuối là hôn nhau!

- Hôn...

Cô quay ra nhìn anh rồi hỏi một câu châm chọc:

- Lần này có cần chị chỉ cho tí bí quyết hôn không?

- Chị? Bí quyết? (Cô gái này bá với anh quá là đạo)

- Ủ! Ai cũng phải kém chị đây về trình độ hôn đấy!

- Thật không?

- Thật! Bé con à em còn hư...ừm ừm.

Chưa nói hết câu cô đã bị Nhân Kiệt hôn mạnh mẽ, hôn khiến cho chính cô phải nín thở, nhưng dù sao cô chẳng có cảm giác gì ngoài việc anh hôn mạnh dạn hơn trước.

- Ô tuyệt!

Cái tên thợ chụp thì vui sướng chụp liên hồi, nào có biết bọn họ đang cấu véo sau lưng nhau.

- Tên chết dẫm!

- Đừng khiêu khích anh!

Nhân Kiệt cười gian tà, buổi chụp ảnh kết thúc, anh đưa cô đi ăn tại một nhà hàng Pháp trên quốc lộ.

Nhà hàng trang nhã và sang trọng, cô ăn được một lúc thì đi vào nhà vệ sinh để rửa tay.

Lúc định đi ra thì bị ai đó bịt miệng kéo vào trong, cô vùng vẫy thì nghe thấy tiếng thì thầm bên tai:

- Đừng quậy!

- Anh là ai?

Tiếng chữ bới của một tên hùng hổ ngoài kia ngay trước cửa nhà vệ sinh:

- Mẹ kiếp! Mới thấy nó ở đây mà!

Một tên cao gầy hút điều thuốc rồi chửi đôi mày, tên béo ục ịch có vết sạm dài ở cánh tay trái nói với hắn:

- Đại ca ! Nhà vệ sinh nam chẳng có ai!

- Thì mày vào nhà vệ sinh nữ đi!

- Ôi! Anh nói thế nào chứ lại bảo em vào!

Gã đánh một phát vào cái đầu tròn trọc của gã béo rồi hách dịch:

- Vào cho tao!

- Không được đâu!

Rồi gã béo chạy đi mất làm tên gầy há hốc mồm,, sau đó có ai đó gọi điện cho hắn, nên hắn cũng bỏ đi.

Tiểu Yên cắn vào tay tên lạ mặt một cái khiến anh ta la oai oái:

- Đau!

Cô quay ra lui về phía sau vài bước, sau đó mới nhận ra là... cái tên mồm phun ra luật ấy.

- Là tôi!

- Anh Xương à! Tôi cứ tưởng...mà sao anh bịt miệng tôi!

Thực Xương xoa xoa cánh tay, cô đúng là một con hổ nhỏ, rồi anh giải bày:

- Mấy tên hôm trước ở khu chợ đó! Hình như khu chợ bị ai thu mua nên bọn chúng mất chỗ làm ăn! Hôm nay tôi đến đây đưa nguyên liệu cho nhà hàng thì gặp bọn chúng! Chúng đang muốn xả giận cả cô và tôi đấy!

- À! Tôi bảo ba mua lại đấy! Đúng là bọn ác bá, đòi đụng vào tôi sao, anh yên tâm tôi bảo ba tôi dẹp bọn chúng!

- Cô mua khu chợ thật à?

- Vương Hảo Tiểu Yên đã nói là làm mà! (Cô ra vẻ oai hùng)

- Nhưng bọn chúng là dưới trướng của Ba cáo, không có dễ đâu!

- Không sao..có là cáo gì tôi cũng đè bẹp!

- Ừc!

Thực Xương nuốt nước miếng, con gái gì mà hổ báo quá trời!

Rồi anh định bỏ đi thì bị cô níu tay, anh quay lại nhìn:

- Nè! Anh bạn.

- Sao?

- Dẫn tôi đi cùng với, tên biến thái đang ngồi ngoài kia! Hắn ép tôi phải kết hôn.

Sau đó bọn họ lén đi ra, núp sau tường nhìn vào hướng ngón tay cô chỉ. Nhân Kiệt đang ngồi nhàn nhã ăn , rồi nhận được một cuộc gọi:

- Alo!

- Hình như ông ta nhờ luật sư rồi!

- Ừm! Theo dõi tiếp đi.

Nhân Kiệt cười gian tà, khoe miệng cong lên, khuôn mặt anh lúc này cũng giống tên sở khanh lắm.. bắt đầu làm cho Thực Xương tin.

Anh dẫn cô trốn sau bàn di động chuyển đồ ăn, rồi tự nhiên đi qua, cũng may là khoảng cách chênh lệch lớn, Nhân Kiệt cũng không để ý, anh vẫn ăn và thỉnh thoảng nhìn đồng hồ.

Ra đến cửa, Thực Xương và Tiểu Yên lén chạy ra, cô cười đắc ý trong đầu nghĩ thầm “ lần này đổ anh tìm tôi đây, anh nghĩ trối chân tôi bằng đôi guốc này sao”.

Thực Xương quay qua nhìn khuôn mặt thoả mãn của cô, có chút nghi ngờ rồi cũng cho qua.

Anh tạm biệt cô thì bị cô giữ lại:

- Anh định đi đâu?

- Tôi ra khu chợ để bán hàng!

- Vậy cho tôi đi với tôi phụ anh bán.

- Sao cô không về nhà đi!

- Về nhà là tôi bị ba bắt cưới ngay!

Thực Xương nhăn trán suy nghĩ cũng khiến cô thích, thật ra Tiểu Yên lần đầu đã thích cái con người “ mồm phun ra luật này rồi”...thật sự cô cứ có cảm giác rung động.

- Hai ngày sau cưới rồi! Tôi chỉ cần trốn qua hai ngày đó khiến hấn khó xử bỏ buổi hôn lễ là xong!

- Thì...đi nào!

- Ya! Thích thiệt!

Cô vỗ vai anh tỏ ra thích thú, Thực Xương cũng đến khó hiểu cái cô tiểu thư này.

9. Chương 9: Gấu Panda Hiệu Rau Xanh

Thì ra anh là nhân viên của một cửa hàng rau quả hiệu “ tươi ngon bổ rẻ”, một anh chàng nào đó khi vừa thấy Thực Xương thì vui mừng ra mặt:

- Cậu tìm nhanh vậy!

- Cô ta bảo sẽ giúp đó!

Anh chàng kia đeo một đôi kính còng đen, mái tóc cắt ngắn, nhưng nụ cười thì thật thân thiện:

- Cô biết hát không?

- À có!

Sao anh ta vui mừng thế nhỉ?

Sau đó anh ta đưa cho cô một bộ đồ màu xanh, và bảo cô mặc nó.

- Tôi...mặc cái..này!!!!

- Cô bảo phụ tôi bán hàng mà! Hiện cửa hàng đang cần người mặc áo con gấu panda để quảng cáo.(Thực Xương nói ra cái hợp đồng cô đã kí kết với anh).

- Ặc! Thôi được.

Tiểu Yên không tin nổi có ngày cô phải mặc đồ đóng giả, 5 phút sau một con gấu panda bên lên đi ra.

Thực Xương nhìn con gấu đang lồm lét ngơ ngác kia, cô gái mà anh mới quen này....cũng đa dạng tính cách thật.

- Đi nào!

Anh nắm lấy tay cô dẫn đi, đằng sau là anh chàng ngố tàu cười duyên vẫy tay :

- Cố lên! Cô gái!

Tiếng nhạc nghe rất bắt tai cộng với tiếng loa om tởi :

“ giảm 50% giá bắp cải, rau xanh, cà chua đây! Mua mau mua mau nào! Khuyến mãi đặc biệt”.

Một ông bác đang loa khản cổ thấy Thực Xương thì vui vẻ vẫy anh:

- Nhanh lên nhóc!

Thực Xương dẫn con gấu panda Tiểu Yên đi đến rồi quay ra bảo với cô:

- Cô gái này!

- Ồ!

- Bây giờ cô có thể nhảy mấy cái điệu dễ thương theo bài hát được không?

- Điệu gì cơ?

- Như vậy nè!

Anh bắt đầu miêu tả bằng điệu ngoáy móng, lắc lư, nhịp chân tay rất đều.

- Hi hi!

Cô có phần bót ngượng mà thay vào đó thích thủ nhảy giống anh, giai điệu nhạc của bài hát bắt đầu:

” Củ cải lắc lư lắc lư

Bắp cải quay tròn quay tròn

nào cùng nhảy những vũ điệu hoa quả

la la là lá lá lá...”

Lần đầu tiên trong đời cô được làm cái điều mà không bao giờ tưởng tượng ra được...con gấu dễ thương đã làm người đi qua chú ý họ vào mua hàng nhiều hơn.

Sau buổi bán hàng đắt khách, ông chủ chia tiền hũu hĩnh cho cô, tuy không nhiều nhưng thật sự đó là những đồng tiền đầu tiên cô kiếm được, cô có thể tự hào mà nói rằng: “ Ba! Cứ như thế này con thừa sức qua Mỹ nhé ha ha”.

Thực xương mua cho cô một chai nước ngọt, lúc này cô mới tháo cái đầu con gấu ra, mồ hôi lã dãi trên trán cô, nhưng nụ cười rất rạng rỡ:

- Nói thật điều này cô có muốn nghe không?

- Điều gì!

Tiểu Yên đan uống nước ngọt thì anh phán một câu:

- Kể mà cô cứ đáng yêu như cái con gấu ý nhỉ?

“ Phụt”

- Sao...anh...thích tôi là gấu hơn à! (anh làm cô sặc nước).

Tiểu Yên vừa lau khoé miệng thì bỗng chốc mặt đỏ lên khi nghe câu nói tiếp của anh:

- Ủm! Nếu không phải là cô gái cần tôi sưng vù tay thế này...thì chẳng phải đáng yêu sao!

Anh còn khoe cái chiến tích của Tiểu Yên cho tên đã gây ra nhin, cô ho vài tiếng rồi nói bằng khuâng:

- Ồ! Lần sau không có cần đâu, gấu không biết cần!

- Thật không?

- Thật!

Rồi cô cười hồn nhiên, Thục Xương đưa tay ra với tới khuôn mặt cô, làm Tiểu Yên có chút ngượng ngùng:

- Gì đấy!

Anh lôi ra cái gì đó bị rơi ra ở khoé mi mắt Tiểu Yên, rồi anh giơ ra:

- Mi giả! Nó rơi nên tôi lấy hộ.

- À ha ha..

Anh làm cô đứng tim, khiến cho đường đường là Vương Hảo Tiểu Yên mà cũng phải hồi hộp, ngượng ngịu trước anh....thật sự giai nhân này quá ư là “ nguy hiểm”.

Ngay cả lúc này nụ cười trên môi anh ửng toả ra một tia nắng..

10. Chương 10: Nhầm Lẫn...tai Hại

Sau đó anh dẫn cô về nhà, lúc đi còn buộc miệng hỏi Tiểu Yên:

- Cô thật sự muốn đến nhà tôi sao?

- Chẳng lẽ tôi đi đâu qua đêm nay!

- Không sợ ở với người mới quen là tôi à?

- Không có! Tôi biết anh là người tốt!

Thục Xương chỉ cười nhẹ, rồi anh lái cô trên chiếc xe mô tô phân khối, nhưng chính điều này cũng làm cô ngỡ vực....

Mọi điều rõ ràng hơn khi đến nhà anh, ngôi nhà hai tầng vẻ yên tĩnh.

Có ai đó ra mở cửa, một bà cụ tầm 60 tuổi nhưng vẫn có sắc thái trẻ hơn tuổi, thậm chí bà còn mặc váy hoa, tóc cuốn lô.

- Xương! Về rồi à! Mà..

Bà cụ có vẻ bất ngờ khi sau xe cháu trai lại có cô gái lạ mặt. Tiểu Yên nhanh nhẹn chào hỏi.

- Cháu chào bà!

Anh quay ra nhìn cô rồi gãi tai:

- Cô ấy là bạn! Cô ấy sẽ ở tạm nhà ta 2 ngày.

- Cháu nói thật không?

- Là thật ạ! Bà giúp cháu nhé!(Tiểu Yên thanh minh) Ba con bắt con lấy người con không yêu!

Rồi có một bà cụ khác từ nhà đi ra thấy Tiểu Yên thì vui mừng:

- A! Lại là cô gái này...bà nhớ không tôi kể về cái cô gái giúp tôi đó!

- À!

Lúc này bà Thực Xương mới vui vẻ chấp nhận, thế là nhờ giúp đỡ người khác cô mới có may mắn như vậy. Hai bà kéo Tiểu Yên vào nói chuyện, cười vui vẻ khiến cho Thực Xương cũng phải lắc đầu.

Vậy là còn mình anh lùi thủi dắt xe vào...

Mới có vài phút cô vào nhà anh đã khiến anh choáng ngợp.

Tiểu Yên xoè bài ra rồi đánh úp một phát:

- A ha cháu về nhất nhé!

Một bà cụ mái tóc ngắn, khuôn mặt có nếp nhăn như văn trang điểm như bao cô gái khác, thật sự trẻ hoá rồi...bà không tin đã thua Tiểu Yên đòi chơi lại.

Còn mấy bà cụ còn lại trong đó có cả bà anh khen cô giỏi, thậm chí còn thêm câu “ cháu dâu tôi mà” khiến anh và cô há hốc mồm, rồi bọn họ chuyển ván khác, cô mới nhảy vào sòng bài nhỏ này mà đã thắng rồi..ánh mắt cô và các bà y hệt nhau...lăm le chuẩn bị đánh quân bài tiếp theo...cảm giác như ở đây đang có cuộc đấu trí nhỏ vậy.

Vậy là Tiểu Yên bước vào nhà anh chưa đến 10 phút đã hoà nhập nhanh chóng...2 ngày cô ở đây liệu có loạn lên không.

Thực Xương lên phòng của mình, lấy bộ quần áo trong tủ ném lên giường rồi đi vào phòng tắm...

Tiểu Yên chơi vài ván mà tóc tai mặt mũi mặt bơ phờ, mấy ván sau đều là cô thua à.

Cô xin phép đi vệ sinh thì được bà Thực Xương chỉ hướng “ lên tầng 2 ấy”.

Tiểu Yên đi đến nhà vệ sinh đó thì theo thói quen cô cứ tự nhiên xô cửa đi vào.

Một thân hình lớn với những cơ bắp, lưng dài vai rộng, đang khoác khăn tắm quấn dưới thân, mái tóc ướt chảy những giọt nước nhỏ lăn xuống cổ, qua yết hầu,...thật sự rất gợi..tình.

- Á!

- Oá!!!

Thực Xương đang chuẩn bị phớt kem đánh răng thì nghe thấy giọng cô khiến anh cũng giật mình. Tiểu Yên nhanh chóng đi ra đóng cửa rồi chạy nhanh xuống nhà, cô đã nhìn thấy...“ cái thân hình sexy quá chừng”.

Ở trên tầng có phòng tắm và nhà vệ sinh khác biệt...và cô đã đi nhầm...

Trong khi Tiểu Yên khuôn mặt đỏ lên thì Thực Xương...cảm thấy...“ bất bình thường”.

11. Chương 11: Bản Di Chúc

Người ngồi trước mặt Vương Hoàng là một người đàn ông cũng gần tuổi như ông, trên bàn bọn họ có một số giấy tờ:

- Hàn này! Có lẽ tôi không thể cố thêm chút nữa đâu! Tôi...

- Chủ tịch ngài sẽ sớm khoẻ lại thôi mà!

Luật sư Hàn trấn an ông chủ mà mình đã đi theo lâu năm, bọn họ còn có một mối thân tình như những người bạn. Vương Hoàng xua xua tay, rồi ông lại ho vài tiếng:

- Bản di chúc ông hãy sửa lại cho tôi điều này nhé!

- Vâng! Ngài cứ dặn dò.

Sau khi sửa lại một số điều trong bản di chúc, ông không quên dặn dò luật sư của mình giữ kín miệng và nếu có bị hỏi thì hãy nói dối giống như bản di chúc cũ.

Sau khi luật sư Hàn rời khỏi nhà họ Vương, ông bị hai người kéo vào một chiếc xe ô tô đen, rồi phóng đi mất.

- Các vị là ai?

- Ông Hàn này nếu như biết điều thì hãy đưa bản di chúc cho chúng tôi mượn xem một chút.

Một tên dáng cao to như vệ sĩ, mặc một bộ le đen, đeo kính nhìn không rõ mặt.

- Tôi nào biết bản di chúc nào.

Luật sư Hàn cố tỏ ra bình tĩnh, hình như hắn không từ tốn nữa mà túm cổ áo ông.

- Vợ và con ông đang ở nhà đúng không? Tôi là người dễ nóng tính đó! Chỉ mượn xem một chút thôi mà!

Luật sư Hàn thở dài, ông lôi ra một tập giấy đưa cho hắn xem, rồi hắn dùng điện thoại chụp lại, hắn còn giật cặp của ông kiểm tra...

- Ông và ông ta gặp nhau để làm gì!

- Những người bạn già gặp nhau hàn huyên ôn chuyện cũ thôi!

- Và sửa di chúc chứ gì!

Luật sư Hàn khựng lại vài giây, tại sao bọn chúng lại biết, sau đó hắn hỏi là sửa cái gì, thì ông chỉ nói là thêm vài phần tài sản cho con gái, hắn cười....sau đó vẫn đưa ông về nhà..để giam giữ.

12. Chương 12: Đụng Độ

Ánh sáng sớm mai rọi vào khe cửa, chiếu vào cô gái đang say giấc, mi cô khẽ rung, cô tựa người nằm quay lưng, co tròn người lại, ôm trần rồi nói mơ:

“ Ba ba con không lấy chồng đâu!!”

Tiểu Yên lăn lộn trên giường, rồi rơi “ bụp” một phát xuống đất. Cô mơ màng tỉnh ngủ, rồi ôm đầu thất thiểu đứng dậy.

Tiểu Yên đi xuống nhà thì đụng trúng phải một bức tường vững trãi, nhưng chuyện lạ là bức tường rất êm.....Cô ngẩng đầu lên thì thấy trước mắt mình không phải là cái cô nghĩ...là Thục Xương.

- Tôi đang định kêu cô dậy!

- À!

Bỗng chốc cái hình ảnh trong phòng tắm hôm qua hiện lại trong trí nhớ của cô, làm ặt cô có chút nóng nóng. Tiểu Yên cười ngượng:

- Tôi đi rửa mặt một chút!

Rồi cô chạy mất hút, khiến anh chàng kia có chút suy nghĩ thoáng qua, anh rờ tay lên khoảng ngực mà cô đụng phải rồi lẩm bẩm:

- Sao tìm mình chẳng ổn chút nào nhỉ!

Bà Thục Xương từ sáng sớm đã đi lượn cùng hội bạn, chỉ còn hai người ngồi ăn sáng. Được cái Thục Xương đúng là mẫu đàn ông lí tưởng, anh đã nấu sẵn bữa ăn, những món ăn pha màu một cách bắt mắt, khiến cho Tiểu Yên suýt xoa:

- Anh nấu hả? Tôi cứ tưởng đang được ăn trong nhà hàng chứ! Cảm ơn nha!(Cô làm động tác vỗ tay tỏ vẻ thích thú)

Thục Xương chỉ cười nhẹ, anh nhìn cô gái đang ăn ngon lành kia, đôi lúc để ý thì cô gái ấy có nét đáng yêu đấy chứ!

“kít”

Chiếc xe hơi sang chảnh màu đỏ rực dừng ngay trước ngôi nhà của Thục Xương, một anh chàng bước ra, khuôn mặt lạnh đậm, tiến tới bấm chuông cửa.

“Rìng rong”

Thục Xương đứng dậy đi ra, anh đi tới đôi tay thon dài nắm tay nắm cửa.

“cạch”

Cánh cửa mở ra cũng là lúc cuộc chạm mặt không báo trước, hai đôi mắt nhìn nhau như hai thái cực đối lập, một nóng một lạnh, cảm giác như có tia sét xuyên qua cả hai,... Nhân Kiệt bắt đầu câu chuyện bằng một câu gọn nhẹ:

- Tiểu Yên cô ấy đâu!

Thục Xương đánh giá con người trước mặt, hẳn là một tên uy quyền, gia thế không tầm thường, anh đáp lại:

- Anh là ai?

- Chồng tương lai!

Câu trả lời như phát ra tiếng “rầm” của sấm rền, đây là gã mà cô ấy đang cố chạy trốn sao?

Có vẻ đang vội, Nhân Kiệt không đợi chủ nhà cho phép, anh cũng tự ý xông vào, nhưng đi được vài bước thì bị ai đó túm tay:

- Anh có biết xâm phạm nhà người khác khi chưa được cho phép là phạm luật không?

- Vậy giam giữ vợ người khác là tội gì? (Nhân Kiệt quay ra nhìn Thục Xương)

- Chưa đăng kí kết hôn chưa tổ chức cưới thì cô ấy không phải vợ anh!

Tên trước mặt Nhân Kiệt đâu có vừa, cuộc chạm trán gay gắt của hai kẻ không tầm thường..

13. Chương 13: Kẻ Khóc Người Mừng

Cái túm tay tưởng như nhẹ nhàng như cứ nhìn gân tay nổi lên của Thục Xương cũng đủ hiểu. Nhân Kiệt hất mạnh một cái rồi quay ra hét to:

- VƯƠNG HẢO TIỂU YÊN !!

Tiểu Yên đang ăn thì bị sặc, cô vội vàng uống cốc nước bên cạnh rồi vuốt ngực:

- Lại cái tên oan gia đó!

- EM KHÔNG RA ĐÂY ĐỪNG CÓ TRÁCH TÔI !!!

Tiểu Yên ngó ra thì thấy cái mặt của tên quỷ thần, rồi cô lén núp sau tường:

- Làm sao đây!!!

- Anh làm cái trò gì thế!

Thục Xương xen ngang cái tên đang vô cùng bá đạo trong nhà anh kia, hấn dám quát tháo trong địa phận của anh sao.

Bỏ ngoài tai lời nói của chủ nhà, Nhân Kiệt vẫn oang oang giọng:

- TÔI BIẾT EM Ở ĐÂY! BA EM ÔNG ẤY ĐANG TRONG BỆNH VIỆN ĐÓ! EM KHÔNG LO CHO BA MÌNH SAO!

- Anh nói cái gì?

Tại cô đang nghe lầm à, sao ba cô lại trong bệnh viện, sao hấn lại nói chuyện hoang đường như vậy, Tiểu Yên nóng giận chạy ra trước mặt Nhân Kiệt, cô túm áo anh:

- Anh muốn chết à! Dám bịa chuyện sao?

- Bịa hay không em đi theo tôi sẽ biết!

Ánh mắt Nhân Kiệt có phần nóng nóng, anh túm tay cô kéo đi trước mặt Thục Xương, như thể khẳng định “cô ấy là của tôi” hơn là lôi cô đến bệnh viện để thăm ba.

Chiếc xe sang chảnh phóng đi, đằng sau có một người thở dài, anh chẳng có quyền gì ngăn hấn đem Tiểu Yên đi cả...

Bệnh Viện X

- Ba!! Ba tỉnh lại đi!

Tiểu Yên khóc từm lum lên khi thấy người mà cô yêu thương kính trọng đang ốm yếu trong chiếc áo của bệnh nhân, nhịp tim trên máy đo làm cô thấp thỏm.

- Ba dậy mà mắng con đi! Ba sao giờ nằm ở đây! Mẹ và rồi giờ đến cả ba! Ba không thương con nữa hả?

Nhân Kiệt nhìn qua khe cửa, anh cũng có chút buồn buồn nhưng chỉ vài giây lại lạnh lùng khi nghe thấy một cú điện thoại:

- Không hay rồi thiếu gia!

- Chuyện gì!

- Chúng tôi bị lừa! Gã luật sư nói dối! Anh em canh nhà gã thì bị một bọn áo đen đánh bất tỉnh đưa vợ con hấn và cả hấn đi rồi!

- Vậy còn chờ gì nữa tìm nó ngay đi!!!

- Dạ!

Nhân Kiệt cúp máy rồi quay ra thấy bác sĩ từ phòng Vương Hoàng ra:

- Tôi muốn biết bệnh tình của bác trai!

- Anh là gì của ông ấy!

- Tôi là con rể!

- Vậy mời anh đi theo tôi!

Phòng khám

Bác sĩ trưởng khoa chỉ vào những bức ảnh chụp x quang rồi chỉ vào một thứ đen trong như một hòn sỏi ở đoạn mạch máu của tim:

- Bệnh tắc nghẽn mạch máu tim, mạch máu ở đây bị tắc, đây là nguyên nhân khiến ông ấy bất tỉnh đột ngột!

- Vậy có thể chữa được không?

Bác sĩ lắc đầu rồi nói:

- Đây là giai đoạn cuối rồi!
 - Còn sống bao lâu!
 - Cái đó còn tùy thuộc vào tình trạng trong người của bệnh nhân ! Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức có thể !
- Nhân Kiệt có chút thay đổi trong ánh mắt, một ý niệm vui mừng thoáng qua!

14. Chương 14: Hôn Lễ 1

Ngón tay của Vương Hoàng khẽ cử động, ông dần mở mắt, nhìn mông lung xung quanh. Rồi đưa bàn tay khẽ vuốt tóc Tiểu Yên.

Tiểu Yên khóc sưng hết mắt mệt mỏi ngủ thiếp đi, cô vẫn ở cạnh giường bệnh ba mình.

- Yên nhi!

Cô nghe thấy tiếng thều thào của ba mình thì chợt tỉnh, vội vàng ôm lấy bàn tay ông:

- Ba! Ba sao lại như vậy!

Cô vuốt nước mắt khẽ nhỏ giọng hỏi ông.

- Ba xin lỗi!

Ông đã ngoài 60, làm gì còn nhiều nước mắt để khóc, nhưng chỉ cần nhìn thấy cô con gái bé bỏng của mình phải chứng kiến ba nó thế này, mắt ông tuôn trào một giọt lệ.

Cô cũng đã biết bệnh tình của ba mình, căn bệnh tim nan y, ông đã cố gắng không nói ra gần ấy năm.

- Ba muốn dự đám cưới của con trước khi ba..

- Không! Ba đừng nói xui xẻo như vậy.

Nhân Kiệt đi vào phòng bệnh, anh cúi chào ông rồi đi đến bên Tiểu Yên.

- Bác thấy trong người sao rồi!

- Ta vẫn đủ khỏe để dự lễ cưới hai đứa!

Ông nói cho vui vậy nhưng chính ông hiểu tình trạng của mình nhất!

- Ba!

Cô không tin được là trong thời điểm hiện tại ba cô vẫn có thể nói vui..

Một người đàn ông trung niên bước vào, ngã nón xuống, lễ bước chân theo gậy rồng đến bên giường Vương Hoàng.

- Anh bạn! Tôi đến thăm anh đây!

- Con chào ba! (Nhân Kiệt khẽ cúi chào)

Lưu Thái Bình gật đầu, Tiểu Yên không khỏi quay ra nhìn người uy quyền trước mặt, đây là bố chồng cô sao?

- Ông bạn xem có khi phải tổ chức cho chúng cưới mau thôi!

- Ha ha đúng vậy tôi cũng mong hai đứa kết hôn nhanh để hai bạn già chúng ta được thanh thoi chút!

Rồi Thái Bình quay ra nhìn Tiểu Yên:

- Đây là con dâu tôi sao?

- Là nó đó!

Tiểu Yên khẽ cúi chào ông, Thái Bình gật đầu, cô và Nhân Kiệt rời đi để cho hai người bạn già tâm sự.

Nhân Kiệt vuốt nước mắt cho cô rồi hỏi:

- Em khóc cả đêm qua à!

- Ừm!

Tiểu Yên lặng lẽ đi ra ban công, cô nhìn xa xăm về khoảng trời trước mắt, bầu trời xanh mang đến cho ta bao hi vọng, hình bóng một người phụ nữ cười hiền hậu hiện lên, cô khẽ mỉm cười,...Nhân Kiệt nhìn người con gái trước mặt, tự dừng sự lạnh lùng của anh tan biến, anh tiến tới, lấy áo mình khoác lên vai cô, rồi nhẹ nhàng ôm Tiểu Yên bé nhỏ yếu đuối vào lòng...bàn tay anh cảm nhận một giọt nước đọng trên da...

15. Chương 15: Hôn Lễ 2

Đúng như ước nguyện của Vương Hoàng, cô con gái độc nhất của ông cuối cùng cũng yên phận mà kết hôn.

Chuyện kết thông gia của hai nhà doanh nhân thành đạt đã xuất hiện đầy đặc trên các mặt báo, hôn lễ tổ chức ngay khách sạn bậc nhất Hà Nội với sự có mặt đủ giới kinh doanh chính trị.

Mọi thứ được chuẩn bị trơn chu từ cốc ly nạm ngọc thạch xanh, những món ăn đủ màu hương vị, bàn ghế trang hoàng thất nơ đỏ huyết dụ, có lẽ sẽ không phân biệt nổi đâu là ánh sáng kim ánh lên từ những chiếc đèn trùm trên trần hay là ánh vàng của những hình trạm trổ bằng vàng thật treo xung quanh, các quan khách đi cùng với nhiều mỹ nữ đầm dạ hội lộng lẫy, dàn xe đến dự đám cưới cũng phải gọi là trưng bày cho thiên hạ thòm thèm, đủ loại xe đắt tiền nổi nhất là Phantom Rõng vàng của bố chú rể,...một buổi hôn lễ sa hoa nhất, người ta không ước chừng được số tiền để tổ chức hoành tráng như vậy.

Tiểu Yên trong phòng cô dâu, nói là ngày trọng đại trong đời nhưng cô thấy buồn man mác.

- Hello girl cazzi!!!!

Ba cô gái sexy hút mắt đi đến chỗ cô, khiến Tiểu Yên cười:

- Các cậu đến rồi à! Mình tưởng thông báo đột xuất như vậy các cậu không đến chứ!

- Con nhỏ này cậu coi thường tụi này quá! Là đám cưới của cậu thì thậm chí bay một vòng trái đất tụi này cũng đi!

Anna cười rồi vỗ nhẹ vai Tiểu Yên, cô bạn tóc vàng bên cạnh xuýt xoa:

- Chà! Siêu quậy cũng đến lúc dừng cuộc chơi rồi sao!

Một cô gái mái tóc ngắn xen vào:

- Trông vậy mà im im về đây kết hôn! Cậu biết mình nghe tin mà sốt không!

- Ya! Các cậu may mắn là mình đang bị bó chặt trong bộ váy này nhé chứ không thì chết chắc.

Zeny tóc vàng cười cười:

- Nhưng chú rể có biết cậu là đồ rất kì quái không? Ngay cả nam nữ ai cũng hôn ấy!

- Đúng đúng anh ta biết không?

Cả ba nàng hóng hớt, quay ra nhìn thẳng vào Tiểu Yên, cô cười gian ánh mắt từng từng tuyên bố:

- Anh ta biết! Thậm chí còn bị mình chọc vì hôn kém nữa!

- OH MY GOD!!!!

Vậy nửa kia của cô cũng dễ dàng chấp nhận sao. Tiểu Yên có chút vui nhưng lòng chợt thoáng nghĩ đến một người, một anh chàng tạp dề xanh tươi cười trước mắt cô....

Sau đó họ xúm lại chụp ảnh chung với Tiểu Yên, những cô nàng sexy thánh nữ của đất Mỹ đã có một người theo chồng bỏ cuộc chơi.

- Đến giờ làm lễ rồi! Tụi mình ra ngoài kia đây!
- Hôm nay cậu đẹp lắm! (Pill tóc đen nhảy mắt).

16. Chương 16: Bất Ngờ Buổi Hôn Lễ

“ Các vị quan khách, khách mời xin trở về chỗ ngồi, buổi lễ kết hôn sắp bắt đầu”

Nhân vật chính của buổi lễ chú rể Nhân Kiệt đã đứng trước cha sứ, anh trong trang phục lễ trắng, mái tóc vuốt ngược bóng keo, đôi mắt với hàng mi dài hướng tầm nhìn về phía mà cô dâu chuẩn bị bước ra, anh cũng có chút hồi hộp, đáy mắt mơ hồ phức tạp.

Cô dâu trong bộ váy cưới tinh khôi điểm nhấn là những nếp hoa đẹp mắt, khoác tay ba mình là Vương Hoàng đi tới.

Tiểu Yên đẹp rạng ngời như một thánh nữ, cô có chút gượng cười cho ba mình và các vị khách ở đây xem, đang diễn một màn hạnh phúc giả tạo.

Tiểu Yên vốn mong được kết duyên với người mình yêu như bao cô gái khác...nhưng giờ cô phải đi ngược lại chân lý của đời mình rồi.

Vương Hoàng trao cô cho chú rể, đáy mắt nhẹ nhàng cười, ông đã thực hiện được ước nguyện bấy lâu nay ấp ủ, đời cha mẹ yêu nhau mà không cưới được nhau, thì sẽ se duyên cho hai đứa con sau này, “ Thiên Lan tôi đã thực hiện giao kết của chúng ta rồi”.

Khi cô quay đi, ông tuôn trào nước mắt vì xúc động, rồi từng bước về chỗ ngồi của mình, cơn đau tim lại nhói trong lồng ngực ông.

Cha xứ đã chuẩn bị àn kết duyên bằng nghi lễ giao ước:

- Chú rể Lưu Nhân Kiệt con có nhận người nữ này làm vợ, để sống với nhau trong giao ước hôn nhân? Con sẽ yêu mến, an ủi, kính trọng và gìn giữ nàng; khi đau yếu cũng như lúc mạnh khỏe; từ bỏ mọi người khác để chung thủy với nàng đang khi hai người còn sống chẳng?

Nhân Kiệt quay ra nhìn Tiểu Yên rồi miệng mở ra cùng nụ cười gian tà:

- Thưa có

- Cô dâu Vương Hảo Tiểu Yên con có nhận người nam này làm chồng, để sống với nhau trong giao ước hôn nhân? Con sẽ yêu mến, an ủi, kính trọng và gìn giữ chàng; khi đau yếu cũng như lúc mạnh khỏe; từ bỏ mọi người khác để trung trinh với chàng đang khi hai người còn sống chẳng?

Tiểu Yên mấp máy môi, cô không biết nên trả lời không, cảm giác như thời gian ngừng trôi...“ ai đó hãy ngăn đám cưới này....tôi thật sự không muốn”.

Cô dâu không trả lời khiến các vị quan khách xôn xao, cha xứ lại hỏi lại lần nữa:

- Cô dâu Vương Hảo Tiểu Yên con có nhận người nam này làm chồng, để sống với nhau trong giao ước hôn nhân? Con sẽ yêu mến, an ủi, kính trọng và gìn giữ chàng; khi đau yếu cũng như lúc mạnh khỏe; từ bỏ mọi người khác để trung trinh với chàng đang khi hai người còn sống chẳng?

Tiểu Yên nhắm mắt lại vài giây rồi trả lời:

- Thưa..

“ BỤP”

Tiếng ngã ghế khiến cho câu trả lời bị gián đoạn, Vương Hoàng lăn ra đất, người ông co giật, gần như mê man. Mọi người đều trở nên hỗn loạn, Tiểu Yên hét một tiếng “ BA!!” rồi chạy đến bên ông, cô lay ba mình dậy, rồi nước mắt cứ thế rơi lã chã, một tiếng ai đó hô to “ GỌI CẤP CỨU”.

Tiếng còi xe cấp cứu từ khách sạn đến bệnh viện khiến cả con đường gây chú ý, cô dâu vẫn trong trang phục cưới ôm tay ba mình khóc lóc:

- Ba ba tỉnh lại đi! Sao lại như vậy!

Vương Hoàng được chuyển ngay vào phòng mổ, cánh cửa khép lại cũng là lúc Tiểu Yên ngã quỵ xuống, cô cố lau nước mắt nhưng nó cứ lăn xuống má xuống cổ, rồi ngất lịm đi.

17. Chương 17: Kẻ Khóc...người Tiếp Tục Âm Mưu

Cô mơ màng tỉnh dậy, khẽ cựa đầu, thì cảm nhận một người đang ngồi bên cạnh nhìn...

Anh ta buông quyển tạp chí xuống rồi hỏi:

- Tỉnh rồi à!

- Nhân Kiệt! Tại sao tôi lại..

- Em bị ngất, tôi đã mang em vào phòng hồi sức!

Sau đó mọi chuyện ulla về trong tâm trí Tiểu Yên, cô hốt hoảng ngồi dậy túm áo anh:

- Ba ! Ba tôi sao rồi!

- Ông ấy ổn rồi!

Đáy mắt anh thoáng giật, anh mỗi lần nói dối là mắt lại nháy một cái.

- Tôi phải đi thăm ba!

Cô định xuống giường thì bị anh ngăn lại rồi nói :

- Ông ấy tạm thời phải dưỡng sức! Để sau mà thăm!

- Anh điên à! Ba tôi đang như vậy mà bảo tôi lúc sau thăm.

Tiểu Yên vùng tay anh ra làm tay Nhân Kiệt xô vào bàn, quyển tạp chí bị rơi xuống, Tiểu Yên bàng hoàng nhặt nó lên, Nhân Kiệt không kịp ngăn lại, một dòng tin đập vào mắt cô:

“ Sự ra đi đột ngột của doanh nhân Vương Hoàng”.

- KHÔNG KHÔNG KHÔNG!!!!!!

Cô khóc oà lên rồi chạy ra khỏi phòng, Nhân Kiệt đuổi theo,..cô vô tới bàn của y tá hỏi hoảng loạn:

- Ba tôi Vương Hoàng ông ấy ở đâu?

- Xin đợi chút!

Cô y tá nhập dữ liệu và ngẩng mặt lên nói những lời cửa ngang trái tim Tiểu Yên.

- Ông ấy đã từ trần vào lúc 10h,đã chuyển vào phòng xác.

Tiểu Yên ngã quỵ xuống đất,cô đâm vào ngực mình, mắt nhoè đi vì biển nước mắt, cô đau khổ hét lên ‘ BA”.

Phòng xác lạnh lẽo toả ra cảm giác khó chịu, cô tiến đến bên chiếc giường phủ khăn trắng, tay run lên kéo màn ra, một khuôn mặt quá đỗi quen thuộc với cô, người mà cô luôn ngưỡng mộ kính trọng yêu thương giờ ông nằm im lìm ở đây, mà để cho đứa con gái nhỏ bé phải khóc lên vì cô đơn tuyệt vọng.

Khi Nhân Kiệt định ôm lấy cô thì bị cô xô ra, lực đẩy không đủ làm cho anh ngã, nhưng cũng khiến anh khó chịu, cô mắng nhiếc anh:

- Vì anh lấy tôi, để rồi đám cưới ấy khiến tôi đã nguyện cầu có ai đó ngừng lại, và giờ đổi lại là chính cái chết của ba tôi, anh là kẻ khốn khiếp, tránh xa tôi ra, ngay từ đầu tôi đã bảo không được lấy tôi mà! Đê tiện.

Cô đánh vào ngực anh khiến Nhân Kiệt lùi vài bước, sau đó anh túm tay cô lại:

- Thôi được rồi em trách tôi cái gì cũng được, tôi sẽ đi khỏi đây cho em bình tĩnh lại!

- Đi đi ngay đi! (cô hét lên)

Nhân Kiệt rời khỏi phòng, anh phủ áo mình, mặt có chút cau có, rồi anh bấm đến một số điện thoại:

- Tao đã bảo mày phải canh giờ thật chuẩn xác sau buổi lễ kia mà! Sao để lão chết sớm hơn dự kiến.

- Tôi xin lỗi thiếu gia.

- Hừ giờ thì thay đổi kế hoạch một chút.

Rồi anh đi ra lan can.....

18. Chương 18: Lấy Bừa Ai Đó

Một ngôi mộ trang hoàng ngay quả đồi cao cao có thể nhìn ra phía chân trời, bên cạnh cũng là một ngôi mộ như vậy. Cô đã chôn cất ba bên cạnh mẹ mình, buổi chôn cất cũng có vài người họ hàng xa, cô thăm nguyện cầu bên mộ ba mẹ.

Sau đó nhìn về khoảng chân trời xa xăm, “ mẹ thích ngắm hoàng hôn, ba ơi giờ mẹ không còn một mình ngắm thời khắc tuyệt diệu đó nữa, ba và mẹ hãy hạnh phúc để con có ở đây trên thế gian này cũng cảm thấy hạnh phúc...”

Rồi cái gì sau cái sự ra đi của doanh nhân giàu có cũng ồ ạt đến. Đôi vợ chồng em họ, bà thím gì,.. khoảng 10 người họ hàng xa đến nịnh nọt cô cháu gái. Tưởng là sự quan tâm con cháu nhưng thật ra là quan tâm số tài sản khổng lồ hơn.

Một người đàn ông lên Minh tự nhận là luật sư mà ba cô đã viết di chúc đến, ông ta đọc phần tài sản mà ba cô để lại, một nửa là cho cô, một nửa là cho hội từ thiện cứu trợ trẻ em T,M

Cô cũng không phản nản vì xưa nay ba luôn là người thích làm từ thiện nên cũng chẳng có gì lạ. Bắt đầu 10 người kia nhảy dựng lên, vợ em họ ba cô kêu:

- Ôi trời ơi ông anh quý hoá của tôi lại để hết tài sản cho kẻ khác không cho nổi em họ em hàng này lấy một đồng!

- Cô đang nói cái gì thế hả? (Tiểu Yên hét lên)

- A a con nhỏ này mày quát cô mày như vậy hả?

Một bà thím chua ngoa nói:

- Có đứa con hỗn xược như vậy, mẹ nó vì cứu nó mà chết giờ thảo nào đám cưới thành đám ma! Đồ sao chổi!

- Kút ngay cho tôi! Lũ hám tiền.

Rồi Tiểu Yên đuổi bọn họ thậm chí cô còn cầm cốc nước hắt vào bà thím ham tiền độc mồm ấy.

- Con nhỏ này!

Bà ta toan đánh trả thì bị bảo vệ nhà cô lôi đi, cô ngã quỵ ra giữa sân nhà, “ nhà to để làm gì, họ hàng để làm gì...ba cô mà biết thì chắc cũng còn điên hơn cô...một lũ sâu mọt, ăn tiền...” nhưng bà thím đó nói đúng, cô...là đứa con đen đui.

Một đôi chân quỳ xuống trước mặt cô, anh đưa khăn lau nước mắt cho cô.

Tiểu Yên ngẩng lên thì thấy khuôn mặt của Nhân Kiệt.

- Tiểu Yên đã có anh! Em đừng khóc!

Cô toan đứng dậy lạnh lùng hỏi:

- Không cần anh đến đây làm gì!

- Anh muốn em về nhà với anh, chúng ta đã kết hôn rồi mà!

- Kết hôn ha ha!

Thứ cô dị ứng nhất bây giờ là hai chữ kết hôn, tại sao anh ta cho đến bây giờ vẫn bám lấy cô, Tiểu Yên giận giữ, đổ hết mọi oan ức lên đầu anh

Tiểu Yên chỉ tay vào mặt anh tuyên bố:

- Thà tôi lấy bữa một người còn hơn là lấy anh. Bây giờ tôi sẽ ra ngay ngoài kia kiếm đại một người nào đó cho anh xem.

Rồi cô chạy đi, đến lúc anh chạy theo thì cô đã lái xe ô tô đi mất rồi.

19. Chương 19: Cái Năm Tay Định Mệnh

Một đôi giày thể thao màu hồng nhìn từ dưới lên trên thì hẳn sẽ giật mình bởi khuôn mặt của một người... Tiểu Yên sát khí bùng bùng, cô đứng ngay giữ con đường đông người rồi chỉ tay lên ông trời:

“ chúa hãy chứng kiến lời thề này của con nhé, con sẽ không lấy Lưu Nhân Kiệt, con sẽ đứng đây nhắm mắt lại và túm bữa tay ai đó, dù là nam hay nữ, dù là già hay trẻ,...bất cứ ai mà con túm tay phải..con ...con...sẽ lấy người đó”

Nói đoạn thề xong cô nuốt “ ực” nước miếng một cái...lỡ mồm...lỡ mồm rồi.

Tiểu Yên lắc đầu lia lịa, sau đó hít một hơi rồi nhắm mắt lại.

“ Cầu mong...là nam”.

Rồi cô xòe bàn tay ra từng bước một chậm chạp đi tới.

Chúa trời nhìn xuống cũng phải nói “ Tiểu Yên con nên đi nhanh chút đi, con đã thề rồi mà”

Tiểu Yên : “ Vâng ha ha..híc”

Cô nghe thấy tiếng ồn quất tháo nhau.

- Đứng lại mẹ khiếp! Mày đứng lại cho tao.

Rồi tự dừng tay cô bị ai đó túm lấy kéo đi tí thì kiến cô bỏ nhào, theo đà vật lí cô cũng chạy theo, lúc này Tiểu Yên mở mắt ra, thứ đầu tiên cô nhìn thấy....“ mái tóc dài lãng tử quen thuộc”

- Này! Anh!

Chàng ta quay đầu lại vẫn chạy thỏ hồng hộc:

- Chạy nhanh đi bọn...bọn ba cáo lừa.

Cô quay ra thì thấy một toán đầu trâu mặt hổ hét ráo riết:

- Bọn kia! Đứng lại đứng lại.

Thế là cô còn tăng tốc chạy nhanh hơn, quên chưa nói “ Tiểu Yên là vô địch điền kinh bên trường X của Mỹ”.

- A chạy nhanh thế.

Chàng ta cũng phải trở mắt nhìn. Cuộc rượt đuổi marathon hài hước không kém phần nguy hiểm đang diễn ra. Vừa chạy anh ta vừa xô đồ hàng trong chợ ngăn chân bọn chúng.

Tiểu Yên nhảy qua như chuyện ở huyện, còn bọn kia thì lũ lượt lặn ra đất ngã.

Tên cao gầy ngã bị gánh hàng đập trúng háng, hấn kêu “ Á” một cái.

- Au ùa ọn múng...manh.anh...(Mau lùa bọn chúng nhanh nhanh)

Một tên đàn em sơ ý còn dẫm chân hấn, mắt hấn mở to ra....

Trong lúc rượt đuổi như vậy chỉ có một điều không thay đổi...cô và anh vẫn nắm tay nhau.

20. Chương 20: Gặp Người Cũ

Hai người họ núp sau tường, im lặng...

- Mẹ khiếp chúng chạy nhanh quá!

Một tên vừa thở vừa nói, tên cao gầy xô hấn ra, hai tên đàn em đang dìu gã, một tên béo không may dẫm phải chân gã, gã quay ra nhìn:

Tên kia cúi đầu lia lịa:

- Em xin lỗi đại ca!

Gã cao gầy đánh bốp một phát vào cái đầu tròn lông lốc của hấn, mỗi một chữ trong câu nói là một cái đánh đau vào đầu tên đàn em ngu xuẩn kia:

- Mẹ..hôm..nay..đen..vãi...khốn ...khiếp..cứ gặp..thằng đó..và con..đó là không...bao...giờ may mắn.

20 cái đập vào đầu tên béo khiến hấn nói mơ hồ “ đại ..ca dừng”, rồi ngã lặn ra đất bất tỉnh. Bọn đàn em còn lại chỉ biết trốn sau lưng nhau.

Tiểu Yên cười phá lên làm một tên chú ý:

- Đại..cao..đại..ca...em.em..ấy ó..

Tên lấp bắp ấy vừa nói vừa chỉ, Thục Xương chau mày “ tại cô đấy”

Tiểu Yên vẫn còn cố bịt miệng nhin cười. Gã cao gầy tiến đến bức tường thì bị Thục Xương đánh một cái vào mắt, hấn lão đảo:

- Bắt chúng!!!!

Anh định dẫn cô chạy thì bị bọn kia bao vây không lối thoát, Tiểu Yên núp sau lưng anh:

- Mọi hôm thấy cô hồ báo lắm mà!

Anh vừa nhìn bọn chúng vừa hỏi cô.

- A ha nếu là đất Mỹ thì tôi không sợ đâu!

Sau đó bọn đàn em lao vào bắt hai người họ, anh không biết võ nhưng lao vào đánh như thật, một tên định đánh Tiểu Yên thì bị anh đánh trả cô lúc này không đi guốc để mà dùng chiêu liên hoàn guốc nên cũng phải bó chân không giúp được anh, Thực Xương bị đánh bầm dập, anh nằm lăn ra đất.

- Tôi đầu hàng! Bắt tôi nhưng thả cô ấy đi được không? (anh ho ra máu).

Tiểu Yên quỳ xuống ôm anh hét lên “ tránh xa anh ấy ra”.

Tên cao gầy kia quát tháo:

- Dẫn bọn chúng về bản doanh!

Địa bàn của ba cáo.

Một tên mặt vênh vênh đang hút thuốc chơi game, thì tên đàn em xông vào:

- Tổng đại ca! Phó ca đã về cùng con mồi!

- Má!

Tên tổng móc tay ý bảo là “ lại đây”, tên đàn em đi đến thì bị hất đập cái lăn xuống đất.

- Tại mày mà tao lại thua trò Flappy bird rồi!

Ba cáo chơi miệt mài mà mãi không qua nổi bàn 3, rồi hấn lấy khăn lau mũi giầy ra lệnh dẫn vào.

Tên cao gầy bị thâm bầm mắt què chân phải có đàn em dìu vắn oang oang giọng:

- Ca ca em đã bắt chúng về hà hà!

Tên tổng ca nhú mày một cái, hấn không tin là vì bắt bọn kia mà mặt mũi tên đàn em dưới trướng....trông thảm hại đến thế. Cô và anh bị dẫn vào, cả hai đều bị trói, Tiểu Yên quay ra nhìn mấy tên kia:

- Bọn kia thả tao ra mau!

- Con nhỏ hỗn xược! Một tên định lăm le tát cô thì bị tổng ca bảo dừng, hấn đi tới nhìn cô rồi hét lên:

- Sư tỷ! (lại còn run run làm động tác chào bề trên).

Tiểu Yên quay ra nhìn Ba cáo:

- A ha cái thằng ôn dịch này!

Bọn đàn em lôi cả hai con mắt ra “ tổng ca là thằng ôn...dịch”

21. Chương 21: Nỗi Sợ...cái Mỏ..lúc Say

Tiểu Yên là nỗi sợ kinh hoàng ám ảnh đời Ba cáo...

Lược đoạn nước Mỹ bang A

Hội tứ đại thánh nữ đang nhảy nhót trong bar, chỉ cần có họ là bar sôi động hẳn lên. Mấy anh thi nhau xúm lại nhảy quanh, Anna thì hút họ bởi thân hình “chết người“, Zeny với những điệu nhảy ám sát đối phương “ chết không phản kháng”, Pill thì có chút e thẹn khiến các anh thích lại gần...còn cô thì.

- Ô mà chế cha là cà...ồ ô chế cha lá cà.

Tiểu Yên nhảy loạn xạ xung dữ, điệu muốn cột phải gọi là “ sư phụ“, nhưng cái khiến bọn họ phải điêu đứng chính là...khi say...nam nữ ai cô cũng..vồ lấy. Điển hình là lúc này Tiểu Yên vồ lấy một anh, hấn rất thích thú trước khi nhìn thấy màn...cô ôm eo “ bạn gái” hấn hôn lấy hôn để.

- What the fuck?

Hắn xô Tiểu Yên ra rồi trừng mắt hỏi:

- Mày muốn gì?

Cô vuốt má hắn rồi dúi đầu hắn xuống đất, ngang nhiên ngồi lên đầu hắn....phải công nhận khi say cô khỏe dữ, hắn có muốn hất cô ra không được, càng lúc càng cong lưng xuống...

Thằng bạn hắn trông thấy thì đi ra hách dịch:

- Mày muốn chết hả?

- Ặp zai thía..chị thích cưng!

Sau đó cô túm áo tên đó hôn hắn một cách bất ngờ, ‘ ị’....mồm hắn toé loe mấy thứ tạp phẩm cô mới nôn.

Tùng hồ(chính là tên hững hờ nôn đó) lăn ra bất tỉnh mắt còn trợn tròn như người chết. Cô nhảy xuống xô cái tên làm ghế ngồi ỉnh ra rồi cúi xuống vuốt mặt Tùng hồ:

- Lần sau đừng hỗn với sư tỷ nhen cưng!!!

Tiểu Yên lão đảo đi ra, hội bạn cũng dìu cô về, ba cô gái cũng không khỏi hoảng lên vì màn quậy quá trời của Tiểu Yên...thế mới có một câu quy định ‘ ai cũng được uống rượu trừ Tiểu Yên’.

Nhưng Tùng hồ đâu có dễ cho qua, sau khi đi rửa ruột ở bệnh viện về, hắn lại tìm cho ra địa chỉ tụ tập của nhóm tứ thánh nữ.

‘ Rằm’

Tiếng nhạc nổi lên ‘ ú ú tà là’....

Con mắt hắn bị xiêu vẹo khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, những tiên nữ váy áo đoạn hở đoạn kín, đang nắm lẫn lóc trên bàn trên ghế...nhưng trong mắt hắn...thì là thiếu nữ ngủ trong rừng. Hắn đi theo tiếng gọi con tim, 20 tuổi đầu chưa một lần rung động.

Vài tên đi cùng hắn thì lòi con mắt ra nhìn cái tên ‘ hồ ác ôn’ ấy đi như thằng say rượu, hắn sờ lên môi Tiểu Yên rồi chu mỏ hôn cô.

3

2

1

‘ Oẹ’

Tiểu Yên nôn mớ tạp phẩm lên quần áo hắn, rồi rụi rụi mắt nhìn tên trước mặt:

- Các chị em ơi có khách đến nhà.

Cả ba cô gái còn lại bị đánh thức bởi giọng oanh vàng của Tiểu Yên, rồi 3 đôi mắt trợn tròn..ai cũng biết tên đó là ai...chỉ có Tiểu Yên vẫn hồn nhiên cười.

Bàn đàm phán

Tùng hồ vẫn kinh tởm mớ nhảy nhuta trên áo hắn, mặt dù đã lau đi, rồi hắn hét lên:

- Hẹn giờ lên võ đài đi!!

Tiểu Yên vỗ rằm một cái:

- Sao chỉ vì tôi nôn lung tung mà đến đây gây sự hả?

- Cô ấy..cái đồng này..áo tôi..tinh thần tôi!

- Bao nhiêu? Cái áo và cả tổn thất tinh thần tính đi!

- No No!

Hắn xua xua tay rồi tuyên bố:

- Là danh dư! Danh dư của Tùng hồ này!

“ Yô yô”

Bọn đàn em hấn hô lên như thể đại ca thốt ra một câu “ hùng hồn”

- Không hoà bình!

- Không!

Tiểu Yên móc tay ý tập hợp lại, rồi chân cô đạp lên bàn:

- Chiến! Ngay bây giờ khỏi cần hẹn.

Cô đá bàn ra rồi cầm guốc gõ đầu Tùng hồ , bọn đàn em xông vào cũng là lúc Anna, Zenny Pill chuẩn bị cầm gậy, kiếm,..xông vào.

“ CHO BỌN NÓ BIẾT THẾ NÀO LÀ THÁNH NỮ ĐẤT MỸ”.

Trận chiến kinh hoàng nổ ra, Tiểu Yên với màn “ liên hoàn guốc gõ đầu Tùng hồ khiến hấn trốn né, còn bị cô trêu “ nôn này”.

Và tất nhiên phe thua....là Tùng hồ

Tiểu Yên vút đôi guốc 20 phân tả tơi sang một bên, cô vỗ mặt hấn:

- Từ nay đừng để ta nghe đến biệt danh Tùng hồ nghe chưa!

- Dạ dạ sư tỷ!

Thậm chí cô còn chu mỏ khiến hấn bị ám ảnh cái mỏ nôn ra mớ tạp phẩm.

Hiện tại

- Mày đổi biệt danh mới hả?

- Dạ dạ!

Tiểu Yên tiến tới chu mỏ ra gần hấn khiến hấn lùi vài bước. Cô gõ đầu hấn:

- Về nước làm loạn nè!

“ Bốp” “ ...bọn đàn em “ úi giời”

- Lại còn dám bắt sư tỷ!

“ Bốp”...bọn đàn em nuốt nước miếng.

- Em xin lỗi!

Ba cáo (tên thật là Tùng) mím miệng cúi đầu xin lỗi lia lịa.

- Để ta gọi các nàng ấy tới xử mày nhé!

- Đừng ạ!

- Lần sau chừa nghe chưa!

Rồi cô quát tháo bọn chúng tháo dây trói cho Thục Xương, Ba cáo quát theo:

- Còn dằn ra đó làm gì hộ tổng sư tỷ đến bệnh viện đi!

- Dạ dạ!

Bọn đàn em ngơ ngác ú ớ làm theo...còn tên cao gầy như chết đứng, hấn còn bị Ba cáo trút giận đánh bầm mặt...

Tên phó ca cao gầy hét lên “ ĐỜI TA GẶP CON ĐÓ ĐÚNG LÀ XUI TẬN MẠNG MÀ” (tác giả cười “ ngu mà cho chết”

22. Chương 22: Anh Và Em Đúng Là Hợp Nhau Thật Mà

Một cô gái với ánh mắt đượm buồn nhìn chàng trai trước mặt, bàn tay nhẹ nhàng sờ lên trán anh,...chàng ta dần dần mở hàng mi, hình ảnh ai đó hiện trong đôi mắt anh rõ ràng hơn, miệng anh khẽ mở:

- Cô!

- Anh tỉnh rồi sao!

Thực Xương đã ngủ nguyên cả buổi cho đến chập tối, khi được đưa vào viện, anh còn bị sốt nữa, vậy mà trước khi nhắm mắt ngủ...anh còn mơ hồ hỏi:

- Cô không sao chứ!

- Tôi không sao cả!

Rồi anh mới chịu ngủ ngon lành như vậy, Thực Xương dịch người ngồi dậy, cô lấy gối đỡ cho anh rồi mắng:

- Đúng là ông trời không công bằng!

- Tại sao nói vậy!

Sau đó ánh mắt hờn dỗi của Tiểu Yên cùng cái má phụng phịu:

- Nhìn đi cánh tay cơ bắp rắn chắc như vậy mà chẳng biết tí võ vè gì! Cơ bắp này mà để cho tôi có mà vô cùng có ích rồi!

Cô nắm cơ tay anh lắc đầu, Thực Xương tự dưng cười nhẹ rồi anh hỏi lại:

- Cô đang cảm thấy có lỗi vì tôi đỡ đòn hộ hả?

- Đâu chỉ một phần thôi!

- Mà sao chúng ta được tha vậy!

- Cái đó...!!

Đúng lúc cô không biết phải biện minh cái gì thì tên Ba cáo đi vào:

- Chào! Bạn của sư...ưm ưm..

Cô vội vàng chạy lại bịt miệng hắn: “ Im đừng nói, anh ta hỏi thì bảo là bạn nhé hiểu chưa” “ dạ dạ”.

Tiểu Yên quay ra khoác vai Ba cáo hồn nhiên cười:

- Bạn học cùng trường bên Mỹ, phải không?

Ba cáo ngu ngơ cười theo:

- Đúng đúng ha ha!

Thực Xương có chút nghi hoặc Ba cáo nổi tiếng là ác ôn lấy đâu ra bản tính trước mặt anh..còn là bạn cô nữa. Nhưng anh chỉ để nghi ngờ trong bụng.

- Đại ca!

Một tên đàn em xông vào thì làm cả cô và Ba cáo đứng hồn, cô nháy mắt, Ba cáo lòi tên đàn em ngu xuẩn đi trước khi đóng cửa còn gửi lời “ tạm biệt”.

Tiểu Yên thở nhẹ ra, cô sợ anh mà biết cái khoá khử lấy lòng áp đảo Ba cáo có mà...mà tại sao cô phải trở nên hiền lành trước mặt anh???

Tiểu Yên đúng là bị hai tư tưởng đánh nhau trong đầu.

bây giờ căn phòng trở nên khá là khó hiểu, khó nghĩ...nói chung là bối rối.

Thục Xương hướng tầm mắt ra ngoài rồi đưa ra một gợi ý:

- Chúng ta đi dạo đi!
- Đi dạo!

Thế là cô cầm theo đường dây chuyền nước và dìu anh đi dạo trong công viên bệnh viện.

Ở đây thật trong lành, cây cối xanh um tùm, cô và anh ngồi vào ghế, cô hít một hơi rồi cười nhưng sau đó nụ cười chợt tắt khi thấy một cậu bé đẩy xe lăn một ông chú.

- Ba ơi ra chỗ kia ngắm sao được kìa!

Cậu bé tầm 8 tuổi hồn nhiên dẫn ba mình đi ra gần hàng cây.

Dù ông chú ấy tóc đã bị chọc hết lơ thơ vài sợi, có lẽ là bệnh ung thư, nhưng ánh mắt ông chú vẫn ánh lên hạnh phúc.

- Đi nào!

Rồi bóng dáng một lớn một nhỏ và xe lăn dần dần nhoè đi, mắt cô chảy rất nhiều giọt lệ chua xót, cô vuốt nước mắt.

Thục Xương đưa tay vuốt nước mắt cô:

- Tôi có đọc qua báo..tôi!
- Đừng hức...nói!

Anh không biết phải dỗ cô thế nào nữa, nhưng theo linh cảm con tim, anh ôm đầu cô dựa vào vai mình, vuốt tóc:

- Khóc đi..khóc ra sẽ nhẹ nhõm!

Tiểu Yên khóc oà lên, nước mắt ướt đầm áo anh, Thục Xương thở dài.

Khi bình tĩnh hơn chút, cô thì thầm hỏi:

- Anh có sợ vận đen đui không?
- Tại sao phải sợ?
- Ai gần tôi cũng đều đen đui, mẹ, ba, và cả anh nữa, anh cũng phải vào viện vì..!
- Nói bậy! Tôi tự nguyện vì cô, tôi không sợ cái gọi là đen, vì tôi vốn dĩ đen rồi!
- Vốn dĩ đen?
- Đây da ngăm đen nè, thích mặc đồ đen, ngày nhỏ nuôi con gì chết con đó, nên tôi cá lần này là do tôi, cô đừng nghĩ là tại cô, hiểu chưa!
- Ừm thì tại anh, chúng ta thật hợp nhau!
- Đúng vậy! Cặp đôi hoàn cảnh mà cho nên đừng cái gì cũng đổ lên mình, họ có bị gì đó, thì do họ, không liên quan tới trí!

23. Chương 23: Em Yêu Chị Được Không? 1

- Tôi quyết định rồi! Tôi sẽ lấy anh!

Tiểu Yên làm bộ mặt cương quyết, khiến Thục Xương nghe xong thì bị đơ người, anh bắt đầu giải thích trong sự rối trí:

- Tôi bảo cô đừng nghĩ cô là vận đen đui, nhưng không phải là tôi đang cố giải thích rằng chúng ta giống nhau để lấy cô đâu. Hai cái này rất là khác đó.

- Tại sao? Anh có biết lúc đó tôi đứng ở ngã tư đông người đó làm gì không?

- Làm gì?

Cô bắt đầu chỉ tay lên trời:

- Tôi đã thề với chúa là tôi nắm phải tay ai thì sẽ lấy người đó! Và anh đã chạy đến nắm tay tôi!

Chúa trời nhìn xuống gật đầu: “ Phải đó chàng trai”.

Thục Xương lại rồi trí tiếp, anh bắt đầu giải thích:

- Này nhé! Lúc đó bọn chúng lại truy lùng danh tính của tôi trong khu chợ, nên lúc đó không may bị bọn chúng phát hiện tôi mới phải chạy, thì thấy cô cứ đứng trơ giữa đường nên mới túm cô chạy theo, tôi không có biết cái lời..

Tiểu Yên nhảy vào mồm Thục Xương bực bội:

- Tôi đường đường là thiên kim tiểu thư, ngoài ra thân hình rất chuẩn, mặt mũi tôi không xinh sao (Cô làm bộ mặt dễ thương), Vậy thì tại sao? Tại sao anh cứ phải chối không lấy tôi?

Cô khoanh tay trước ngực tỏ ra giận rồi, anh gãi tai rồi thế quái nào lại lấy bừa một lí do:

- Tôi không thể kết hôn!

- Sao?

- Tôi...

Tiểu Yên nghi hoặc rồi bỗng chốc mặt đỏ lên, lắp bắp :

- Anh yếu..sinh..lý!(nhỏ giọng, mặt nhìn quanh)

- Không!

Thục Xương chối bay chối biến, đúng là vớ vẩn, anh không biết phải nói gì....

Tiểu Yên lấy hơi hít vào bụng, cô đã chuẩn bị tinh thần, làm cho anh nhất định phải thấy rằng hạnh phúc không nằm ở những đứa con, cô quay mặt Thục Xương nhìn vào hươu mắt mình, anh còn chưa hiểu chuyện gì...thì bị cô phủ môi lên môi mình rồi....nụ hôn của anh...ôii!!!!

- Đại cao...tổng ca..e..au.á á.

Tên đàn em bị Ba cáo véo tai, ba cáo trốn từ nãy giờ sau bụi cây rình bọn họ, anh ta nhìn thấy cô hôn tên ngồi cạnh thì quơ tay túm cái tai tên đàn em cứ thế véo..trút nổi giận.

- Đại ca..thà anh đánh em còn hơn..á.á..

Chưa dứt lời Ba cáo trút giận như ý nguyện của hấn tát vào mặt, rồi hấn quay ra nhìn tên đàn em:

- Anh mày có đẹp trai không?

24. Chương 24: Em Yêu Chị Được Không? 2

Tiểu Yên có chút bối rối, ngượng ngùng,...đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn ai đó...mà không phải là “say”...hoặc tệ hơn là không biết mình làm gì sau khi uống rượu độ mạnh...cái đó chỉ có ba cô bạn biết thôi, họ nói cô là “hung thần nữ”...ặc.

Thục Xương bị hôn xong cũng im lìm, cũng không phải là nộ hôn đầu..nhưng bị cưỡng hôn thế này là lần đầu tiên, 25 tuổi thanh xuân trôi qua yên bình thì sắp bị cô tạo sóng gió rồi!

- A! Tôi xin lỗi tôi không định làm thế!

- Không sao tôi hiểu?

Thục Xương thì hiểu gì nhìn khuôn mặt ngu ngơ thì cũng rõ rồi... rõ ràng có cái gì rung động nhưng chưa đủ sâu sắc.

- Tôi không thể lấy cô cho dù..

- Đủ rồi ha ha về phòng thôi!

Cô bịt miệng anh lại rồi dìu anh về phòng bệnh.....

Tiểu Yên rất bức cô lần này có gọi là tỏ tình mà bị thất bại không? Đúng lúc này Ba cáo đi tới túm lấy tay cô kéo đi, bọn họ đi ra lan can . Ba cáo tỏ vẻ mặt hình sự:

- Sư tỷ chúng ta đã quen biết nhau vào lúc nào chị còn nhớ không?

- Trong bar, tôi nôn vào miệng cậu, cậu tìm tôi gây sự!

- Chị còn nhớ nộ hôn đó thì tốt quá! Chị biết đó là nộ hôn đầu của em không?

Ba cáo dù sao cũng mới 20 tuổi, từ hồi bỏ Mỹ về Việt Nam tiếp quản sự nghiệp của bố hấn cũng làm đôi lần chán nản...nhưng sợ về Mỹ lại gặp sư tỷ. 3 tháng trôi qua cũng đủ làm hấn tự tin đôi chút, hấn hôm nay tự dưng muốn cô chịu trách nhiệm về một chuyện.

- Thì sao? Mà lại đòi bồi thường danh dự hả?

- Không? em em..

- Sao sao? (Cô hắt mặt gằn mặt hấn khiến hấn nhìn cái môi mà nuốt nước miếng, hơi sợ, vị kinh tởm hôm nào dội về tâm trí hấn)

- Em...em...em ...EM YÊU CHỊ CÓ ĐƯỢC KHÔNG?

“Ồ” bọn đàn em núp sau bức tường, tên phó ca cao gầy suýt ngất.

Cô cảm thấy có chút gì đó vừa buồn cười, nhưng chẳng thấy vui, cô vỗ vai Ba cáo:

- Đùa chị như thế đủ rồi! Về nhà đi ngủ đi!

- Em không đùa chị phải chịu trách nhiệm nộ hôn đầu của em! Sư tỷ.

Có bóng ai đó thấp thoáng sau cánh cửa phòng bệnh của Thục Xương, cô hình như biết là ai, rồi kiêu ngạo nói to:

- ĐƯỢC NẾU NHƯ EM KHÔNG SỢ MIỆNG CHỊ NỮA, KHÔNG SỢ BỊ ẮN GUỐC THÌ HÃY NGHĨ ĐẾN VIỆC YÊU CHỊ NHÉ!

- Miệng, guốc? ok em sẽ cố khai trừ nó khỏi đầu!

Ba cáo cười vui vẻ khiến bọn đàn em lộ tròn hai con mắt.....

25. Chương 25: Ngoại Truyện 1

Xin hỏi Lưu Nhân Kiệt anh có sợ gặp khó khăn khi nữ nhân của mình cũng có kẻ khác mà cô ấy để ý tới?

Nhân Kiệt cười to ; Nếu tôi mà phải e dè hấn thì tôi đâu còn là tôi!

Thục Xương quay đầu qua hỏi:

- Nếu tôi quyết tâm cưới cô ấy thì sao?

Nhân Kiệt vẫn tự tin :

- Để xem năng lực của cậu? (nụ cười đắc ý)

Thục Xương cười cười:

- Các bạn chuẩn bị làm chứng cho tôi để tôi dè bẹp sự tự tin của anh ta nhé!

Nhân Kiệt xoè tay “ Xin mời”

(Tiểu Yên lắc đầu ngơ mặt ” họ quá ư là gian tà, kẻ tám lạng người nửa cân).

26. Chương 26: Ngoại Truyện 2

Ánh nắng sớm mai đã gõ cửa, để đánh thức cái đôi đang còn nằm ngủ kia. Cô khẽ đạp vào chân anh:

- Dậy nấu cơm cho con đi anh!

Chàng với tay qua ôm gọn con kén cuộn chăn bông vào lòng:

- Anh còn buồn ngủ!

- Dậy đi mà!

Cô khẽ nựng anh bằng một cách rất là nham hiểm,..rùi rùi vào ngực anh, ngón tay thanh mảnh nựng cằm,....

“ Vợ ơi em đúng là”

Rồi anh xoay tư thế đè lên người cô, tay chống hai bên:

- Em chỉ có nấy cách để dụ anh thôi sao?

Ánh mắt đôi phần gian tà lại còn cười khoé miệng cong cong. Cô cũng không kém lấy tay xoa xoa ngực anh:

- Thế này được chưa?

- Chưa! Còn hôn nữa.

Rồi anh cúi xuống nhẹ nhàng hôn, môi chạm vào môi cô,, nhẹ nhàng tách hàm răng có phần kiên cố kia, tấn công sâu vào cái thứ ngọt ngào mà nóng nóng...

“ Ưm Ưm”

“ ” ME ƠI CON ĐÓI!!!!”

Giọng cu cậu 6 tuổi hét to bên ngoài cửa, làm anh giật mình , cô thừa dịp thở nhẹ:

- Đi nấu cơm đi ông xã!”

- Tí nữa anh quay lại!

Anh có vẻ hụt hẫng sinh ra bực, cô tủm tỉm cười xua xua anh đi.

Cuối cùng anh tiu nghỉu đi ra, mở cửa rồi vòng tay trước ngực, nhìn kẻ phá đám thấp hơn anh.

- La La con giỏi lắm! Ya đi nấu nào!

Rồi anh bế cậu lên đi ra phòng bếp, thằng bé ngu ngơ cười, còn mẹ nó thì lại ngủ tiếp.....

27. Chương 27: Em Yêu Chị Được Không? 1

- Tôi quyết định rồi! Tôi sẽ lấy anh!

Tiểu Yên làm bộ mặt cương quyết, khiến Thục Xương nghe xong thì bị đơ người, anh bắt đầu giải thích trong sự rối trí:

- Tôi bảo cô đừng nghĩ cô là vận đen đui, nhưng không phải là tôi đang cố giải thích rằng chúng ta giống nhau để lấy cô đâu. Hai cái này rất là khác đó.

- Tại sao? Anh có biết lúc đó tôi đứng ở ngã tư đông người đó làm gì không?

- Làm gì?

Cô bắt đầu chỉ tay lên trời:

- Tôi đã thề với chúa là tôi nắm phải tay ai thì sẽ lấy người đó! Và anh đã chạy đến nắm tay tôi!

Chúa trời nhìn xuống gật đầu: ‘ Phải đó chàng trai’.

Thục Xương lại rối trí tiếp, anh bắt đầu giải thích:

- Này nhé! Lúc đó bọn chúng lại truy lùng danh tính của tôi trong khu chợ, nên lúc đó không may bị bọn chúng phát hiện tôi mới phải chạy, thì thấy cô cứ đứng trơ giữa đường nên mới túm cô chạy theo, tôi không có biết cái lời..

Tiểu Yên nhảy vào mồm Thục Xương bực bội:

- Tôi đường đường là thiên kim tiểu thư, ngoài ra thân hình rất chuẩn, mặt mũi tôi không xinh sao (Cô làm bộ mặt dễ thương), Vậy thì tại sao? Tại sao anh cứ phải chối không lấy tôi?

Cô khoanh tay trước ngực tỏ ra giận rồi, anh gỡ tai rồi thế quái nào lại lấy bừa một lí do:

- Tôi không thể kết hôn!

- Sao?

- Tôi...

Tiểu Yên nghi hoặc rồi bỗng chốc mặt đỏ lên, lắp bắp :

- Anh yếu..sinh..lý!(nhỏ giọng, mặt nhìn quanh)

- Không!

Thục Xương chối bay chối biến, đúng là vớ vẩn, anh không biết phải nói gì....

Tiểu Yên lấy hơi hít vào bụng, cô đã chuẩn bị tinh thần, làm cho anh nhất định phải thấy rằng hạnh phúc không nằm ở những đứa con, cô quay mặt Thục Xương nhìn vào hương mắt mình, anh còn chưa hiểu chuyện gì...thì bị cô phủ môi lên môi mình rồi....nụ hôn của anh...ôi!!!!!!

- Đại cao...tổng ca...e..au.á á.

Tên đàn em bị Ba cáo véo tai, ba cáo trốn từ nãy giờ sau bụi cây rình bọn họ, anh ta nhìn thấy cô hôn tên ngồi cạnh thì quơ tay túm cái tai tên đàn em cứ thế véo..trút nổi giận.

- Đại ca..thà anh đánh em còn hơn..á.á..

Chưa dứt lời Ba cáo trút giận như ý nguyện của hấn tát vào mặt, rồi hấn quay ra nhìn tên đàn em:

- Anh mày có đẹp trai không?

28. Chương 28: Em Yêu Chị Được Không? 2

Tiểu Yên có chút bối rối, ngượng ngùng,...đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn ai đó...mà không phải là “say”..hoặc tệ hơn là không biết mình làm gì sau khi uống rượu độ mạnh...cái đó chỉ có ba cô bạn biết thôi, họ nói cô là “hung thần nữ”...ặc.

Thục Xương bị hôn xong cũng im lìm, cũng không phải là nụ hôn đầu..nhưng bị cưỡng hôn thế này là lần đầu tiên, 25 tuổi thanh xuân trôi qua yên bình thì sắp bị cô tạo sóng gió rồi!

- A! Tôi xin lỗi tôi không định làm thế!

- Không sao tôi hiểu?

Thục Xương thì hiểu gì nhìn khuôn mặt ngu ngơ thì cũng rõ rồi... rõ ràng có cái gì rung động nhưng chưa đủ sâu sắc.

- Tôi không thể lấy cô cho dù..

- Đủ rồi ha ha về phòng thôi!

Cô bịt miệng anh lại rồi dìu anh về phòng bệnh.....

Tiểu Yên rất bức cô lần này có gọi là tỏ tình mà bị thất bại không? Đúng lúc này Ba cáo đi tới túm lấy tay cô kéo đi, bọn họ đi ra lan can . Ba cáo tỏ vẻ mặt hình sự:

- Sư tỷ chúng ta đã quen biết nhau vào lúc nào chị còn nhớ không?

- Trong bar, tôi nôn vào miệng cậu, cậu tìm tôi gây sự!

- Chị còn nhớ nụ hôn đó thì tốt quá! Chị biết đó là nụ hôn đầu của em không?

Ba cáo dù sao cũng mới 20 tuổi, từ hồi bỏ Mỹ về Việt Nam tiếp quản sự nghiệp của bố hấn cũng làm đôi lần chán nản...nhưng sợ về Mỹ lại gặp sư tỷ. 3 tháng trôi qua cũng đủ làm hấn tự tin đôi chút, hấn hôm nay tự đứng muốn cô chịu trách nhiệm về một chuyện.

- Thì sao? Mà lại đòi bồi thường danh dự hả?

- Không? em em..

- Sao sao? (Cô hất mặt gần mặt hấn khiến hấn nhìn cái môi mà nuốt nước miếng, hơi sợ, vị kinh tởm hôm nào dội về tâm trí hấn)

- Em...em...em ...EM YÊU CHỊ CÓ ĐƯỢC KHÔNG?

“Ồ” bọn đàn em núp sau bức tường, tên phó ca cao gầy suýt ngất.

Cô cảm thấy có chút gì đó vừa buồn cười, nhưng chẳng thấy vui, cô vỗ vai Ba cáo:

- Đùa chị như thế đủ rồi! Về nhà đi ngủ đi!

- Em không đùa chị phải chịu trách nhiệm nụ hôn đầu của em! Sư tỷ.

Có bóng ai đó thấp thoáng sau cánh cửa phòng bệnh của Thục Xương, cô hình như biết là ai, rồi kiêu ngạo nói to:

- ĐƯỢC NẾU NHƯ EM KHÔNG SỢ MIỆNG CHỊ NỮA, KHÔNG SỢ BỊ ĂN GUỐC THÌ HÃY NGHĨ ĐẾN VIỆC YÊU CHỊ NHÉ!

- Miệng, guốc? ok em sẽ cố khai trừ nó khỏi đầu!

Ba cáo cười vui vẻ khiến bọn đàn em lộ tròn hai con mắt...

29. Chương 29: Ai Đó Cố Tình Phá

Hôm nay cô mang tô cháo XƯƠNG ngon lành cho Thực Xương ăn, anh khi mở nắp tô ra thì mới hiểu ngụ ý của món “XƯƠNG” này...ra là cô chơi chữ. Cũng chẳng sao có món ngon thơm mùi dễ chịu như vậy, lại được cô chăm sóc, không nói ra nhưng anh cảm thấy hài lòng.

- A!

Cổ đút thìa cháo cho anh như trẻ lên ba, “A” một tiếng mở miệng thật to để nuốt cháo, anh xòe tay:

- Để tôi tự ăn!

Tiểu Yên ra vẻ cô giáo trị học sinh không nghe lời, cô đánh nhẹ vào lòng bàn tay anh:

- Bé hư! Im cô đút cho!

Thực Xương cười nhẹ, mái tóc nhẹ nhàng có gì đó bay bay trong làn gió thoảng qua trong phòng, anh hình như cũng đang bối rối, cô cứ như vậy tính sao đây.

- A!

- Thôi để tôi!

Anh với tay lấy tô cháo, rồi ngậm nuốt miếng cô đút, tự động lấy thìa từ tay cô. Đúng lúc này Ba cáo đi vào, chả là hấn muốn rủ sư tỷ đi chơi.

- Sư tỷ!

Cô định quay mặt lại thì bị anh lấy tay quay mặt cô về phía mình, tiện thể cái miệng đang hé mở kia anh đưa luôn thìa cháo vào mồm, Anh làm cô bị sặc ho sặc xụa “Anh làm gì đấy”

.Anh thanh minh với vẻ mặt tỉnh bơ:

- Tôi đút cháo cho cô!

Ba cáo vội vàng tiến đến, hấn vốn dĩ khó chịu với anh rồi, hấn quay ra hỏi :

- Sư tỷ có sao không?

- Chỉ là bị nghẹn thôi!

Cô vừa nói một câu làm Ba cáo nuốt ực nước miệng rồi hấn tự dưng bỏ đi luôn, Tiểu Yên chẳng hiểu gì trong khi Thực Xương cười trong lòng, còn làm bộ nghiêm túc đưa khăn giấy lau miệng cô:

- Mồm bẩn hết rồi nè!

Nhìn cái mớ dính trên khăn giấy cô mới hiểu, ra là nỗi sợ ám ảnh Ba cáo quay về, hấn nhìn miệng cô lem cháo nên sợ bỏ chạy, cô lắc đầu ngao ngán:

- Anh trẻ con! (Mặt Thực Xương hết vui vẻ).

Rồi cô khoanh chân quay lưng không thèm nói chuyện nữa, sau đó lại cười nhẹ.....

30. Chương 30: Cảm Thấy Bị Thừa Hay Là Ghen

Trong thư phòng, mọi thứ xung quanh gọn gàng, ngăn nắp, thậm chí mọi thứ sắp xếp rất đều, rất là thẳng hàng...điển hình tập tài liệu trên bàn, xếp chúng không đoạn nào thừa ra...còn đáng sợ hơn thì.

Một ánh mắt chăm chú cầm kính lúp soi vào cái bình cổ nhà Thanh, nam nhân ấy lấy khăn lau từng chút một, anh không yên tâm để cho người hầu lau mấy thứ dễ vỡ này.

Về chăm chú lau bụi cũng toát lên nét thu hút kì lạ, cảm giác anh đang làm một việc vĩ đại nên tập trung lắm.

Một nam nhân khác trong bộ âu phục cắt may tỉ mỉ tinh tế, anh vừa cười vừa tự nhiên ngồi vào ghế, rồi xuýt xoa xung quanh:

- Nhân Kiệt cậu khiến mình cảm thấy tội lỗi nếu không may đôi giày dính hạt bụi lại đi vào đây.

Nhân Kiệt tâm đắc sau khi lau sạch sẽ, anh để bình cổ lên giá sưu tập:

- Khương Thành quan tâm nếp sống của tôi đây! Vinh hạnh quá!

-Ồ đừng khách sáo! Thứ cậu muốn nè!

Anh bạn đó ném lên bàn một tập giấy đựng giấy, Nhân Kiệt đi tới cầm nó lên xem, một mớ ảnh nhiều đến mức mà..

- Mỗi phút là một bức ảnh đấy! Người của mình chụp được cô ấy trong vòng 2 ngày qua.

Các bức ảnh sẽ có phần không cần thiết trong mắt Nhân Kiệt ngoài mấy bức ảnh sau:

- Đừng hỏi mình hấn là ai? Hấn và cô ta đang trong viện, có vẻ cô ấy chăm sóc, gần gũi lắm.

Nhân Kiệt vẫn rất bình lặng bề ngoài, rồi anh giơ bức ảnh lên:

- Ngoại tình rồi!

- Cậu có ghen không? (anh bạn Khương Thành châm chọc)

- Không quân cờ thôi mà hận còn chẳng đủ nữa là!

Rồi anh hết vui vẻ khi nhìn thấy một bức ảnh, cô đang hôn ai đó, chủ động ôm mặt ai đó...mà ai đó chính là tên đó, ngay từ hôm gặp mặt Thực Xương anh đã cảm thấy có phần ghét rồi.

- Bức đó để cuối cùng là mình cố ý đẩy giạn không?

Khương Thành thích châm chọc như vậy cũng bởi lẽ nói Tiểu Yên là quân cờ mà bạn của anh cũng là lần đầu tiếp xúc nữ nhân...anh sợ hấn yêu “ quân cờ rồi ấy”, thậm chí còn nhờ anh cho người theo dõi. Nhân Kiệt chẳng cười nữa, anh ném cả đồng ảnh đi vương vãi khắp sàn, tấm gương mặt nhất xé vụn từng mảnh. Khương Thành tròn to mắt:

“Cậu ta một người luôn đề cao sạch sẽ vậy mà, không còn sợ bẩn nữa sao?”

31. Chương 31: Ra Là Anh Có Đối Tượng

Không khí trong phòng có phần hơi kì dị, cô vẫn trong bộ dạng rối với hành động quá trẻ con của Thực Xương. Còn anh chàng thì ăn bát cháo “ XƯƠNG” của cô vẫn tằm tằm cười.

Một cô gái xinh đẹp đi vào phá tan không khí của bọn họ, mái tóc hung đỏ, khuôn mặt tròn da trắng, cùng cặp mắt nâu mở to, đáng người tương đối, nhưng cô nàng có phần lạnh chanh, vừa vào phòng cô ta phi thân đến giường bệnh, ôm anh khóc tùm lum.

- Anh! Ai làm anh ra nông nổi này!

- Quân! Sao em ở đây!

Thực Xương ngỡ ngàng khi Hồng Quân xuất hiện ở đây, anh có hơi đẩy nhẹ cô ra vì nghi ngại ánh mắt của một người. Đúng là mặt Tiểu Yên đang có vấn đề nhìn cảnh họ ôm nhau. Hồng Quân nũng nịu:

- Sao anh nói dối? Sao anh bảo là đi công tác? Anh bỏ em, bỏ nước Pháp để về đây tàn tạ thế này sao? Còn nữa cô ta là ai?

Hồng Quân hỏi một lèo rồi chuyển qua giận rồi chỉ tay về Tiểu Yên.

- Là bạn anh! (Tiểu Yên nghe đến đây thì khá thất vọng)
- Anh! Anh! Anh bỏ em về đây để thêm cô bạn gái này hả? (máu ghen của Hồng Quân phun trào)
- Bạn bình thường! (Tiểu Yên đau tim)
- Vậy anh có định về kết hôn không? Đúng rồi nhần anh đâu? (Tiểu Yên bàng hoàng)

Hồng Quân lôi bàn tay Thực Xương lên chỉ một cách tức giận, nhần dính hôn anh không đeo.

- Cái đó! Anh để ở nhà!

Tiểu Yên cảm thấy bản thân không còn tồn tại, cô trở thành kẻ thừa rồi, khi Hồng Quân tạm tha cho Thực Xương định quay ra chào hỏi Tiểu Yên....thì thấy cô bỏ đi rồi, cũng chẳng nói lời nào nữa.

Nhưng như vậy với Hồng Quân càng tốt, bớt đi tình địch, rồi cô lôi ghế ra ngồi, hỏi anh đủ thứ:

- Ai đánh anh bị thương như vậy? Cao thủ karate? Cao thủ tây quân đô? Hay kiếm đạo...

Thực Xương cười rồi bảo: “ Chỉ là anh cho người ta đánh thôi”.

Hồng Quân cười phá lên “ Em biết mà? Mà anh trả lời đi tại sao nói dối em về Việt Nam? Em nhớ anh lắm!”

- Ai nói cho em biết anh ở đây?
 - Một người lạ điện thoại nói cho em?
 - Một người lạ?
 - Vâng! Nhưng chẳng quan trọng? Ba anh sắp về đây tổ chức hôn lễ cho chúng ta đó.
- Nghe đến kết hôn là anh lảng tránh, anh tự dừng nghĩ đến Tiểu Yên, anh thoáng qua một cảm xúc buồn....

32. Chương 32: Cơ Hội Làm Sư Tỷ Vui!

Bóng dáng một gái lững thững bước đi, cảm giác ai lại gần sẽ bị nhiễm ngay cái sự buồn xung quanh cô...Tiểu Yên khá thất vọng. Mấy phút trước, cô bỏ đi khỏi phòng bệnh nhưng lại lén trốn sau cửa nghe lỏm, cô nghe được đoạn có đoạn không, nhưng cái quan trọng nhất lọt vào tai....anh và cô ta đã đính hôn, cả nhần...cũng có mất rồi.

- Ha ha hay lắm lần đầu tiên mày ném mùi thất bại rồi!

Ra là anh đã có ý trung nhân, còn là đính hôn, chỉ còn việc cưới thôi, thảo nào anh cứ chối không lấy cô, chẳng phải không giám thử thích Tiểu Yên...mà thích cô lại bị “ vợ tương lai” đánh ghen ấy...nhìn cô ta với hành động lời nói cũng đủ hiểu....cô đúng là tên gốc mả. Tiểu Yên chẳng còn việc gì mà phải luẩn quẩn bên anh nữa, đúng lúc Ba cáo đi đến, hấn chạy lại cười nói vui vẻ.

- Sư tỷ!
- Ồ!
- Sao chị buồn dạ!
- Ha ha nhìn mặt chị thế này mà buồn à? Nhìn đi rất vui mà? (Cô cố nắn một nụ cười)
- Ồ ha ha chắc vui! Đi chơi đi!

Rồi Ba cáo đưa ra một gợi ý, anh chàng tũm tĩm cười: “ Nếu buồn em toàn đến nơi này đi không?”

Tiểu Yên đồng ý, hai bọn họ đi ra xe của Ba cáo.

Khu vui chơi

- Chị cầm thế này nè! Chuẩn bị thấy địch bắn luôn nhé!

Ba cáo chỉnh tư thế cầm súng cho cô nàng, cô làm bộ mặt sát thủ, mắt nhắm một bên.

- Địch kia bắn đi chị!

Ba cáo có vẻ thành thạo lắm, hần giục cô nhanh bắn mấy tên địch ‘ảo’, được cái trò này cảm giác thật là 40% nên rất thú vị, Tiểu Yên hăng say bắn: ‘Thục Xương đáng chết’. Cô cứ nhằm sự tức giận mà bắn, Ba cáo ngạc nhiên ‘oa 100 điểm giỏi quá đề’.

- Bắn nốt tên tướng đi!

- A a hần kìa bùm bùm! Ha ha thắng rồi!

Hai chị em đập tay nhau ăn mừng phút giây ‘thắng ảo’, chưa dừng lại ở đó cậu còn kéo cô đến chỗ khác.

- Để em chi xềng cho chị cứ đập thật mạnh vào có thưởng đó.

- Ok ok!

Tiểu Yên cầm cây búa nhựa đánh liên hồi vào cái đệm bật lò xo của máy, cú nào cú nấy toàn chạm mốc 60, 65.

” Để em!

Ba cáo tranh lấy cái búa, cậu thoải tay lấy may mắn rồi hét to ‘Ồ Ô Ô Ô’. cái máy nhảy vọt 100 điểm.

- Ha ha nhóc giỏi quá!

Thấy sự tỷ cười hần vui vui, lúc đầu chỉ thấy mặt cô phụng phịu tức giận thôi à...càng ngày ý chí của cô càng tăng....Tiểu Yên vẫn cười hồn nhiên dẫn đo chọn phần quà....

33. Chương 33: Em Đã Cố Làm Điều Không Tưởng Vì Chị

Bọn họ vừa ăn kem, vừa ngắm người qua lại, Ba cáo ngưng ngưng hỏi một câu:

- Chị! Thấy em thế nào?

- Khác với lúc đầu chị gặp nhóc! Hôm nay chị bớt buồn là nhờ em đấy!

Ba cáo gãi đầu rồi hỏi lí nhí ; ‘Em cũng được phải không?’

- Được gì! (Cô vu vơ hỏi)

- Đối tượng để yêu ấy! (Ôi nói đến đây là hần thấy mình khá điên rồi)

- Ừ nếu có thể..

Cô quay mặt nhìn hần, miệng cô lem luốc kem, lại còn chu mỏ gần mặt hần, Ba cáo vẫn tự tin cười:

- Em hết ám ảnh rồi! Chị dọa gì đấy lêu lêu!

-Ặc sao hết nhanh zà!

- Chả là....

Ba cáo hồi tưởng về quá trình gian nan mà hần phải vượt qua, khóc liệt đầm nước mắt...

- Đại ca! Bài một để hết sợ đây!

Tên đàn em đưa ra diệu kế, hần tìm đâu ra cái bánh dâu tây hình môi khá là độc, rồi đổ cháo lên.

- Anh có ăn nó được không?

Ba cáo nuốt nước miếng, mắt tròn tròn mắt, cổ không kinh tởm, mồ hôi trán chảy ra nhưng khi tên đàn em đeo cái bìa mặt hình mặt Tiểu Yên ra.

- Anh chị ấy đang nhìn nè! Cố lên!

Tên phó ca gõ đầu hấn vì ý tưởng ngu xuẩn, ai ngờ.....Ba cáo run tay dứt thìa hỗn tạp vào miệng, rồi lẩm bẩm “ Em..sư tử, Tiểu Yên, yêu chị....yêu chị...”. Hấn vừa nhìn bức ảnh mặt cô vừa cố nuốt, bọn đàn em ồn ào “ Không tin nổi...tổng ca có thật đang trước mặt tao....là thật đấy thằng ngu...ồ...yêu có khác..” Tên phó ca cao gầy lồi hai con mắt, rồi hấn xúc động “ Đúng là tình yêu...ôi đại ca vĩ đại quá”.

- Chuyện là như vậy đó!

- Ha ha kì tích thật! (mặt cô ngệt ra)

Không thể tin rằng Ba cáo quyết tâm như vậy, Tiểu Yên cảm thấy bản thân không đúng khi tạo niềm tin cho hấn...Rồi Ba cáo lấy tay vuốt kem trên miệng cô đi, hành động này có phần làm cô hơi bối rối nên đẩy tay hấn ra, rồi lắp bắp “ Chị chưa đồng ý yêu nhóc đâu”.

- Em không sợ em chờ được!

Khuôn mặt của Ba cáo lúc này khá chững chạc, để ý mới thấy hấn cũng đẹp trai, da búng sữa, nếu là mấy cô nhóc đi học thì chẳng phải là mẫu bạn trai ưa thích sao “ đại ca, da trắng, đẹp trai,...cái cốt là cũng chung tình”, nhưng cô đâu ở ngưỡng tuổi đó nữa.Cô bây giờ nên cảm thấy vui vì có người theo đuổi...hay là cảm thấy bản thân thật ngu khi hứa như vậy với hấn....bắt đầu rắc rối rồi..

34. Chương 34: Người Phụ Nữ Bí Ẩn

Ba cáo đưa cô về nhà, ở trước cổng biệt thự, hấn dứt tay vào túi quần, vẫn chưa chịu đi.

- Còn chuyện gì sao?

- Ngày mai trời đẹp em sẽ đón chị đi chơi!

Cô chưa kịp từ chối thì cậu đã nhảy vào xe phóng đi, còn ra hiệu “ chị nhớ nha”. Tiểu Yên cũng phải bó tay.

- Tiểu thư đã về!

- Ủm! Chuẩn bị bữa tối cho cháu nhé!

- Vâng! À còn chuyện này, ngài luật sư muốn tìm tiểu thư mà không được gặp cô, ông ấy chuyển lời là cô phải kí văn bản di chúc thì ông ấy mới thực hiện bán các cổ phần, thay tên cô vào được.

- Cháu biết rồi! (cô mỉm cười)

Tiểu Yên thở dài, cô đi vào thư phòng của ba mình, nhìn ngắm những kỉ vật cũ của ông, ở bàn làm việc ông vẫn để ảnh cô lúc 4 tuổi có cả mẹ, còn bức ảnh chụp với ông lần đi du lịch canada. Kỉ vật còn đây, nhưng người chẳng còn, cô tiện tay mở ngăn bàn ra thì thấy một thứ. Một bức ảnh của một người phụ nữ trong trang phục trung hoa như những ca kĩ thời thượng hải, người phụ nữ đó rất xinh đẹp, đôi mắt hút ánh nhìn người khác, giống như dụ hoặc, đôi mắt này cô cảm thấy ấn tượng về nó khá rõ. Nhưng tại sao ngoài mẹ cô, ba lại còn quan tâm người này.....đó là ai, trong tâm trí Tiểu Yên có phần rất quen thuộc người phụ nữ đó, như thể cô đã gặp bà ấy...Cô đứng lên cạnh tủ của ba...Cô mở cánh cửa tủ quần áo ra, lướt nhẹ tay qua từng âu phục, “ đúng rồi!” bộ âu phục màu xám tro này là cô đã may cho ba, lần đầu tiên thiết kế cho vị khách đặc biệt này, cô lôi nó ra nhìn ngắm, mắt bỗng đờm buồn “ ba! Con nhớ ba quá! Con nhớ cả mẹ! Con rất cô đơn”. Tiểu Yên thấy khá buồn, một cảm giác không người thân len lỏi, tay cô rờ qua túi áo thì thấy gì đó cộm lên.

Ra là điện thoại, có đến chục cuộc gọi nhờ của đầu số ghi tên danh bạ là khẩn cấp.

Kì lạ thật “ sao lại khẩn cấp”, bỗng cô giật mình vì điện thoại lại rung lên, vẫn số đó, cô bấm nút nghe:

- Alo!

35. Chương 35: Cuộc Gọi Khẩn Cấp

- Alo! Ai ạ?

Tiểu Yên hỏi đến lần thứ ba mà vẫn không thấy ai trả lời, khi cô định cúp máy thì giọng một người đàn ông có vẻ thẳng thốt.

- Đây có phải số ngài....Vương Hoàng không?

- Đúng!

- Cô là ai? Ông ấy tôi cần gặp ngay.

- Ba tôi mất rồi! Tôi là con ông ấy!

Đầu dây kia không lên tiếng, rồi giọng người đó có phần nghẹn lại:

- Là cô Tiểu Yên phải không?

- Đúng!

Sau đó lại im lặng, giỡn như bên kia không trả lời nữa, sau đó lại có giọng gấp rút:

- Tôi bị bắt... cứu tôi! Tôi đang ở biệt thự nhà lưu gia..tút tut...

- Alô...

Đầu dây bên kia cúp mất rồi, biệt thự Lưu gia tại sao lại ...Lưu gia...Lưu Nhân Kiệt. Hắn bắt cóc ai đó sao?

Tiểu Yên bàng hoàng đánh rơi điện thoại, tay cô run lên, Lưu Nhân Kiệt quá đáng sợ..

Khương Thành vẫn đang trông chờ câu trả lời của bạn anh, tên sống sạch sẽ nhất thế gian, hắn đang xả rác ngay trước mặt anh tin nổi không. Nhân Kiệt lại trở về trạng thái băng hàn ngàn năm , đôi mắt có phần suy nghĩ.

- Cậu tìm hiểu thân thể hắn đi!

- Được thôi! Để tôi gọi cho họ!

Khương Thành gọi xong cú điện thoại cho hội thám tử thế giới do ba anh lập ra, chỉ nhánh anh gọi là trong nước. Khương Thành bắt đầu ba hoa.

- 15 phút ột người bình thường, trong khi chờ đợi nói mình nghe chút xem cậu định làm gì cô ta!

Nhân Kiệt nhàn nhã lấy ly rượu vang thượng hạng trong tủ kính rót mời bạn hiền: “ Ném mùi khở ải”.

- Chỉ có vậy? Nhưng mở ảnh dưới đất cậu không gọi người dọn sao?

Nhân Kiệt quay ra nhìn mớ giấy anh xé vứt bừa bãi rồi tự dưng cười một tiếng đứng hờn tên ngồi đối diện.

- Bãi đó là do mình sao? Không tin nổi? Tí phải trải thảm khác thôi!

Khương Thành đến bó tay, sau đó anh nhìn đồng hồ đã hơn 15 phút trôi qua mà không có bất cứ dữ liệu nào gửi về máy tính, anh cũng cười điên dại y như tên vừa rồi.

- Không ổn rồi 15 phút ột người bình thường, nhưng không có dữ liệu nào, hấn không phải kẻ bình thường, tôi đi tìm thông tin về hấn cho cậu đây? Cậu có đối thủ mạnh rồi đấy! (Khương Thành cũng là phó chủ tịch hội thám tử thế giới, đương nhiên tìm không ra ai thì máu nghề nghiệp lại phun trào).

Câu nói úp mở ấy Nhân Kiệt hiểu, hội thám tử của ba Khương Thành hoạt động vô cùng nhanh chính xác, tìm ra ai đó chưa mất 15 phút, nhưng nếu như vậy...cái tên đáng ghét đó là người như thế nào.

36. Chương 36: Quỷ Vương Cường Chế Nữ Cường Bạo

Ba cáo ngấm hấn trong gương gọn gàng đẹp đẽ, xịt nước hoa, rồi mới nhoẻn miệng cười, hấn hôm nay tâm tư rất tốt như thể hôm nay hấn chuẩn bị đi hẹn hò với tuyệt diệu sắc nữ, với cô gái đẹp nhất thế gian...vì giờ tâm tư đầu óc lúc nào cũng “ Tiểu Yên” thì biết sao?

Chuông điện thoại reo, hấn vui vẻ bắt máy.

- Tổng ca hôm nay chúng ta phải giao đấu với bọn Cường đạo tính sao ạ! Bàn đàm phán hay..

- No! Bảo thằng đó anh hẹn nó hôm khác anh bận rồi!

- O...

Trước cổng biệt thự Vương gia có một chiếc xe vàng chanh bệ thế đồ, Ba cáo vui vẻ vuốt mái tóc cho nó đẹp hơn, ưng ý rồi hấn định đi đến thì thấy cảnh tượng trước mắt..

Trước đó..

Cô đang ngủ thì bị ai đó kéo cái chăn một cái, làn gió lạnh thổi vào, thật bực bội, cô không chịu mở mắt ra nhưng tay chân túm chăn về phía mình, thật kì dị là cái chăn như cũng có lực kéo nào đó, cô nhòm người dậy mơ màng mở mắt. Một khuôn mặt quá đỗi sát khí hàn băng, lạnh đến xương tuỷ.

- Anh...Nhân Kiệt anh muốn giết tôi à?

Cô vẫn còn ám ảnh chuyện hôm qua lại với bộ dạng đứng trước mặt kia thì phải gọi là “ thoát xác mất hồn luôn”. Nhân Kiệt xô cô nằm xuống giường, hai tay chống hai bên, giam cô ở giữa, khuôn mặt gian tà hỏi những câu có độ sát thương cao.

- Em ngoại tình mà ngủ ngon quá đi!

- Ngoại gì..anh điên hả? (Cô kéo chăn ôm vào người)

Nhân Kiệt dùng tay vuốt gương mặt thon gọn trái xoan trắng ngọc kia rồi cười khi chạm đến môi cô.

- Chỗ này hấn là đã bị tên khác đụng rồi!

Cô cắn ngón tay hấn, cắn mạnh đến mức có gì đó mặn mặn nơi đầu lưỡi...máu hấn...Nhân Kiệt vẫn không rút tay.

- Em cắn tôi thay lời xin lỗi sao?

“ Tên này điên rồi” cô dùng hết sức lực đẩy hấn ra, rồi chạy lại góc đèn ngủ cảnh giác cao độ.

- Tôi không phải vợ anh thì ngoại tình cái gì? Anh điên à sáng ăn nhầm cái gì nên óc có vấn đề rồi à! Hả??

- Em thích hấn ở điểm gì? Hấn hơn tôi ở điểm gì?

- Ai?

Nhân Kiệt lấy khăn tay lau máu ngón tay hấn rồi vứt cái khăn đi, sau đó nhìn trừng trừng.

- Hoàng Thục Xương! Em ngoại tình với hấn!

- Ha ha điên thật! Đúng tôi qua lại với anh ấy nhưng liên quan gì đến anh!

Không cãi lí với cô nữa, Nhân Kiệt chạy lại định túm cô, thì cô lại chạy ra chỗ khác, đúng là cô gái ngoan cố, nhưng căn phòng rộng cũng không thừa chỗ cho cô chạy thoát, anh túm được tay rồi hất người cô lên vai vác đi, Tiểu Yên đánh vào lưng anh.

- Tên ác ôn tà đạo điên dở ma quỷ thả ta ra!

Nhân Kiệt cứ thế vác cô đi qua mặt quần gia và người hầu ném lên xe. Từ xa Ba cáo thấy, hấn chẳng kịp hiểu chuyện gì thì tên đó đã ném chị hấn vào xe, phóng đi mất, Ba cáo vội vàng vào xe nhấn ga lùa theo

37. Chương 37: Con Người Thật Của Thực Xương

Ba cáo thấy cô bị tên đó mang vào biệt thự có cả vệ sĩ bên ngoài, điều này làm hấn vô cùng tức tối, cậu đập tay vào vô lăng “ mẹ nó”.

Trong thư phòng

Tiểu Yên trong bộ dạng chân trần, áo ngủ, tóc xoã, thật tàn tạ...nhưng cái cốt tức muốn bóp chết tên kia chính là Nhân Kiệt nhàn nhã uống li cà phê.

- Tôi vì đón em mà chưa kịp uống!

- Được anh giỏi quá đi! Giờ anh đang ung dung tự tại ngắm núi xanh thưởng thức tự nhiên hả? (Cô bực lắm)

Nhân Kiệt ngẩng đầu lên hỏi:

- Em biết được bao nhiêu về con người Hoàng Thực Xương?

- Anh ấy chắc chắn không ác ma như anh! Là thiên thần đối nghịch cái loại con của quỷ sa tăng.

Nhân Kiệt lắc đầu ngán ngấm anh ra vẻ buồn bã với câu trả lời của cô.

- Nếu tôi mà là con của quỷ sa tăng thì hấn...là dacura em hiểu không?

Rồi anh cầm một tờ tài liệu lên đọc cho cô gái ương bướng kia nghe.

- Hoàng Thực Xương dưới vỏ bọc là anh chàng nhân viên hiệu rau, sống cùng bà ngoại, nhưng thực tế hấn là con của trùm buôn bán vũ khí Sky, ông chủ bất động sản, đứng đầu hội chuyên cho thuê sát thủ có kí hiệu là K.B

Nghe đến đây cô không khỏi cảm thấy nực cười, cô cãi lại: Anh ấy còn thậm chí không biết võ về gì thì con của trùm chiếc gì chứ, điên!

Nhân Kiệt lật qua trang khác lại đọc cho cô nghe:

- Lớn lên tại Pháp, vị trí trong hội K.B là phó bang chủ, hấn chỉ dưới cha hấn một bậc, đính hôn với con gái của ông chủ tập đoàn điện tử HGF, tên cô ta là Huỳnh Hồng Quân, chắc chắn!

Những gì anh nói bắt đầu khiến cô mơ hồ tin, đúng là anh ấy hôm đó đã có một cô gái đến thăm lại còn gọi cô ta là Quân nữa.

- Thất đẳng huyền đai karate, lục đẳng huyền đai taekwondo, và cả kiếm đạo, có như vậy thì hấn mới ở vị trí phó bang chủ hội sát thủ...sao nào hấn lừa em được những gì rồi!

Tiểu Yên không tin được, cô chạy đến giật tập tài liệu trên tay hấn, thậm chí có hấn bằng harvard loại A khoa luật. Vậy tại sao lúc đó anh ấy lại không đánh bọn chúng, rõ ràng anh chẳng biết võ về gì..nhưng....cơ bắp cánh tay rất rắn chắc, cô mở to tròn mắt, đáng sợ...rõ ràng Thực Xương đã giả vờ trước mặt cô. Nhân Kiệt mà không nói ra thân thế tên kia có mà cô u mê không tỉnh mắt, Thực Xương vốn có xuất thân khủng khiếp hơn anh.

- Đó là những thông tin của thám tử thu thập được, em nên đến hỏi hấn xem sao? (khoé miệng anh gian tà).

38. Chương 38: Rắc Rối Tình Tay Bốn 1

Tiểu Yên không tin đổi mắt mình, đây là con người thật của Thục Xương sao? Cô phải hỏi cho ra lý lẽ mới được. Cô định bỏ đi thì Nhân Kiệt nhắc nhở:

- Em đến gặp hấn trong bộ dạng này sao?

Phải rồi, bộ dạng như vậy mà đến gặp anh ta sẽ khiến cô bẽ mặt, cô quay lại:

- Đưa tôi về nhà ngay!

- Không cần đâu tôi chuẩn bị váy cho em rồi!

Nhân Kiệt luôn biết sắp xếp mọi việc theo ý anh, sự tức giận trong mắt cô làm anh cảm thấy vui.

Bệnh viện

Thục Xương đã được cho xuất viện, Hồng Quân cả ngày bám lấy anh khi bọn họ đang lái xe cô bắt đầu chỉ vào mấy cuốn tạp chí cô đang đọc:

- Anh à! Sau khi kết hôn, chúng ta đi tuần trăng mật ở Maldives nhé, ốc đảo tình yêu này thích thiệt! A! Hay là đảo Hawai nhỉ!

- Em thích đi đâu?

- Em hỏi anh mà thật là! A! Bộ quần áo váy đôi này được đó anh! Chúng ta chọn kiểu này mặc đi tuần trăng mật nha!

Cô giơ trước mặt Thục Xương bộ sưu tập thời trang mới nhất cho các cặp đôi, anh có đưa ánh nhìn lướt qua, rồi lại lạnh lùng lái xe. Hồng Quân cứ lạnh chạnh như vậy cho đến lúc về nhà anh. Cô có vẻ hứng khởi lắm, bà anh nghe thấy tiếng xe thì đi ra mở cửa, bà ngạc nhiên nhìn cô gái trước mặt, thằng cháu trai cũng quá là đào hoa.

- Cháu là ai?

- Cháu là Hồng Quân! Cháu dâu của bà ạ! (cô cười híp mắt).

Tiểu Yên cùng Nhân Kiệt đến bệnh viện, nhưng cô y tá đã bảo anh đã xuất viện. Nên cô lại được tài xế Nhân Kiệt chở đến nhà Thục Xương. Tiểu Yên hít một hơi, rồi nhấn chuông cửa.

“ Rìng rong”

Một người con trai tuấn tú dần hiện ra sau cánh cửa, anh ta với đôi mắt đang vui khi thấy cô rồi bỗng tối sầm lại khi thấy tên đằng sau, Nhân Kiệt cười nhếch mép đến mức không thể gian tà hơn, hấn ngồi trong xe mũi trần đỏ rục , khuôn mặt với điệu cười cảnh báo anh sắp gặp tai hoạ.

39. Chương 39: Rắc Rối Tình Tay Bốn 2

Cô và anh ra công viên để nói chuyện, Tiểu Yên khoanh tay trước ngực, tỏ vẻ giận rồi, cô hỏi một câu làm Thục Xương ngạc nhiên:

- Anh là con của ông trùm buôn vũ khí, à không anh là sát thủ, cũng không phải! Đúng rồi anh biết võ đung không?

- Ai nói cho cô biết!

Thục Xương quay hướng nhìn ra Nhân Kiệt, cái tên đểu giả sau khi vạch trần anh nhàn nhã huyết sáo trong xe, anh cũng bắt đầu nghỉ ngơi hẳn. Anh đã che giấu thân phận rất hoàn hảo vậy mà.

- Nhân Kiệt nói! Và còn cả cái tập tài liệu này!

Cô vút bằng chứng vào người anh, Thục Xương đỡ được lật ra xem, anh càng lật trang này qua trang khác ánh mắt ngạc nhiên rõ ràng. Tiểu Yên đánh vào người anh, cứ nhằm vào chân vào ngực, vào cơ tay mà đá, rồi véo.

- Đau tôi! (Thục Xương né tránh)

- Sao anh lại giả vờ! Sao anh lại làm tôi phải lo lắng và biết ơn! Anh là đồ nói dối!

- Phải! Vậy thì sao? Cô muốn tôi xin lỗi hay cái gì nữa.

Tiểu Yên tức giận đưa ánh nhìn lên khuôn mặt kia, Thục Xương nhận thấy hình ảnh mình nhoè đi trong con người của cô, Tiểu Yên vừa giận vừa rơm rớm nước mắt.

- Anh sẽ bỏ cô ấy mà lấy tôi chứ!

Thục Xương nhìn cô, anh cảm giác phân vân rõ rệt, đúng lúc này Hồng Quân đi tới, cô trong bộ dạng tức giận chạy đến túm tay anh kéo về phía mình.

- Cô gái kia! Cô đang làm gì anh ấy hả?

Tiểu Yên không quan tâm Hồng Quân, cô vẫn nhìn Thục Xương, chờ đợi câu trả lời, anh không mở miệng làm cô khó chịu:

- Cho dù anh có là ai chỉ cần nói anh sẽ lấy em không thôi!

Thục Xương nhắm mắt lại, anh không thể có lỗi với Hồng Quân, nhưng anh thật sự đã rung động trước Tiểu Yên, ánh mắt anh dừng lại trên chiếc váy cô mặc rồi chuyển qua bộ âu phục của Nhân Kiệt lúc đó hiện lên trong bộ não anh, một chút gì đó tức giận len lỏi, như thể ghen tị hoặc hơn thế, cuối cùng miệng anh cũng trả lời:

- Không!

Tiểu Yên gật đầu, cô vuốt nước mắt, và nói lời cuối:

- Tuần sau tôi sẽ về Mỹ! Tôi chúc hai người hạnh phúc!

Rồi bóng dáng cô quay đi, ra xe của Nhân Kiệt, Thục Xương nhìn thấy Nhân Kiệt ôm cô, dìu cô vào xe, chiếc xe đỗ sang chảnh phóng đi, anh thở dài.

Ngồi trong xe, nước mắt Tiểu Yên cứ chảy xuống đua nhau lăn xuống má, cảm, tim cô đau quặn lại, chưa bao giờ cô lại thất tình chỉ vì đã thích một người không nên thích, rung cảm lần đầu thật sự đau khổ, xót xa, thà rằng đừng quen biết anh, Tiểu Yên vừa khóc vừa trách ông trời, nếu có thể quay lại thời gian trước, cô sẽ chọn... cô cười như một con ngốc, khi yêu đều trở thành kẻ ngốc, Tiểu Yên giờ đã suy ngẫm được triết lý sến súa đó.

40. Chương 40: Kế Hoạch Chạy Trốn Thất Tình Bị Hoãn

Kể từ cái hôm bị Thục Xương khước từ, cô đã khóc lên khóc xuống, rồi đến tối hôm qua tâm trạng tốt lên là nhờ đọc mấy bài báo mạng nói về thất tình thì chữa trị, hay bỏ qua quên đi như thế nào. Cho nên buổi sáng hôm nay sau khi ăn xong cô vội vàng lên phòng thu dọn đồ đạc..... về Mỹ.

Tiểu Yên đã thu dọn hành li xong xuôi, tất nhiên chuyến đi bí mật này đã được cô khôn khéo che giấu, cáo già Nhân Kiệt sẽ không ngờ khi hắn đến cường chế cô về nhà hắn sẽ vô cùng sốc mà nhìn cái phòng trống trơn này. Nghĩ đến đó là cô cảm thấy thoải mái, cô gọi điện cho bạn.

- Tiểu Yên hả?(giọng của Anna, không chệch được)

Chả là cô gọi vào số chung của nhóm, số này có thể gọi là tổng đài giao dịch với các thánh nữ, chắc Anna đang ở địa bàn nên mới bắt máy đây.

- Ồ! Mình sẽ lại sang Mỹ để về với cái tổ chim ý quên ngôi nhà chung của chúng ta đấy hi hi!

- Thôi đừng về!

- Sặc! Cậu nữ dối gáo nước lạnh vậy sao?

- Về bọn mình lại... quấy lên vì cậu mất ha ha! Từ hồi cậu về Việt Nam cái nhà hội họp của các thánh nữ mọc hết rồi! Thật sự buồn quá!

- Cậu đợi đấy! Mình mà đến Mỹ sẽ lũng sục các cậu đem đi quấy bar nhiệt tình hen.

Tự dưng có tiếng rì rì của điện thoại, mà điện thoại của cô đang cầm đây mà, còn cái nào nữa sao? Tí thì cô quên mất dưới gối còn có điện thoại của ba. Màn hình lại hiện lên cái số “ khẩn cấp”, cô bảo Anna đợi chút, rồi nghe máy kia:

- Mau cứu tôi!

- Rốt cuộc ông là ai?

- Tôi..tôi(tiếng thở đứt đoạn)..là luật sư Hàn, người viết di chúc cho chủ tịch Vương Hoàng.

Tiểu Yên đang nghe cái lời kì lạ gì đập vào tai thế này, cô sửng sốt, mắt mở căng ra, biểu hiện của sự ngạc nhiên xen lẫn nghi hoặc:

- Ba tôi cũng có luật sư tên Minh rồi! Hôm nay tôi hẹn là phải kí di chúc.

- Không đừng tuyệt đối không kí...họ là giả...á á....tút tut.

Tiểu Yên buông rơi mất cái điện thoại xuống đất tiếng hét chói tai làm cô hoảng sợ, rồi giọng của Anna phát ra từ điện thoại kia.

- Có chuyện gì vậy!

- Mình xin lỗi có lẽ mình không đi được rồi!

Thục Xương mấy đêm trằn trọc không ngủ được, chỉ vì nghĩ đến lời nói ngu ngốc khi đó, cái hình ảnh cô mặc váy đôi với bộ vest của tên kia khiến anh thấy ghen tị mà trả lời không suy nghĩ, chỉ vì anh đã nhìn thấy cái váy và bộ âu phục đó trong tờ tạp chí của Hồng Quân,...anh tự gõ vào đầu mình mấy cái. Rồi sự nhớ ra là hôm đó cô bảo rằng sẽ về Mỹ. Ngay sáng mai anh vội vàng lái xe mô tô phân khối đến trước biệt thự nhà Vương gia, cái địa chỉ nhà cô muốn tìm thì sẽ tìm được vì với anh nó chẳng nhằm nhò khó khăn gì.

Anh hít một hơi định bước đến nói với bảo vệ, họ dẫn anh vào phòng khách đợi, quản gia đi lên lầu. Đúng lúc này Nhân Kiệt cũng đến, anh vui mừng vì nghe cú điện thoại của cô là chấp nhận về nhà anh, những chuyện như tổ chức lễ cưới và đăng ký kết hôn làm sau đã được cô chấp nhận, thật sự bất ngờ với Nhân Kiệt, vì anh thấy lúc trước cô nóng giận mắng anh mà. Thấy Thục Xương mặt Nhân Kiệt tối sầm lại, anh đi đến và cũng ngồi vào ghế salon. Không ai nói chuyện với ai, nhưng trong lòng đều nghi hoặc nhau có mặt ở đây để làm gì.

41. Chương 41: Em Chọn Ai?

Việc cô về Mỹ chỉ có Thục Xương biết, nhưng cô không trông chờ anh sẽ đến níu giữ cô, anh đã có vợ rồi chẳng phải sao. Được cái ý nghĩ đó bị vùi dập khi quản gia lên lầu rồi đi đến phòng cô gõ cửa.

“ Cạch”.

- Thưa tiểu thư! Có người tên Hoàng Thục Xương muốn gặp cô!

Tiểu Yên vỗ vỗ tai mình, rồi bảo quản gia nói lại, cái chữ “ Hoàng Thục Xương” làm nhay bén cái màng nhĩ còn hơn cả loa đài chơi nhạc Dj ở bar. Cô tất nhiên là kiêu kì đi xuống nhà, hai anh chàng đều đưa mắt nhìn bóng dáng của cô, ai nấy đều đứng lên chờ đợi, Tiểu Yên cứ thông thả đi. Cô đứng trước mặt họ rồi quay ra nói mĩa mai một người.

- Ái chà! Sau khi nghe quản gia nói tôi còn tưởng vị quý nhân danh giá nào hoá ra là anh! Thất lễ vì để anh chờ đợi!

Thục Xương lấy tay túm vai cô xoay lại nhìn mình, rồi ánh mắt anh có phần áy náy.

- Tôi muốn gặp cô để xin lỗi chuyện hôm trước!

- Tôi chẳng nhớ chuyện gì cả!

Rồi Tiểu Yên quay ra nhìn Nhân Kiệt thể hiện vẻ nhu mì:

- Em đã dọn xong đồ rồi! Mình đi thôi!

Nhân Kiệt tự hào mà cười vui vẻ, rồi khuôn mặt lộ rõ sự đắc ý, anh quay ra nhìn Thục Xương.

- Vợ tôi còn phải mang hành lí về nhà chúng tôi! Cho nên anh đừng quấy rầy nữa.

Thục Xương lại bắt đầu cơn nóng giận bốc hỏa lên đến tận đỉnh đầu, sau đó hỏi lại cô lần nữa.

- Nếu tôi bảo bây giờ tôi sẽ cố gắng cắt đứt mối quan hệ hôn nhân với Hồng Quân em có chờ đợi tôi thêm chút nữa không?

Tiểu Yên còn phải làm một chuyện quan trọng mà lúc này Thục Xương lại đưa ra đề nghị này, phải chi là hôm đó chẳng phải tốt hơn không. Nhưng nghĩ đến việc mình bị từ chối, cô lại muốn cho anh nếm thử vị đắng, cho anh phải đau khổ vật vã mới được, cô dù có tuý tiện hôn người khác, không có nghĩa cô tuý tiện để người khác muốn có mình lúc nào là cô sẽ nghe lời, Tiểu Yên nói một câu lạnh lùng:

- Không!

Mặt Thục Xương tái xanh, rồi anh lại bình tĩnh nhovn miệng cười, lôi ra từ trong túi một chiếc vòng cổ, rồi túm cô lại gần đeo vào, thì thầm.

- Mong em sẽ coi món quà này là kỉ vật chúng mình cho lời hứa của tôi! Tôi sẽ bên em cho dù em có đi tới đâu.

Nhân Kiệt xen ngang, hách dịch với tên tình địch dai như đĩa kia.

- Anh làm cái trò gì vậy! Vợ em tháo ngay nó ra đi.

Tiểu Yên bị lời thì thầm của Thục Xương mê hoặc, rồi cô giả vờ lảng tránh ánh mắt bối rối quay mặt đi, lên lầu kéo hành lí từ phòng đi xuống, tiến tới khoác tay Nhân Kiệt.

- Tạm biệt anh! Tôi sẽ giữ gìn kỉ vật này.

Nhân Kiệt dù đang tức vì cái kỉ vật của tình địch nhưng cô khoác tay làm cơn ghen dịu đi, anh dù sao cũng không vội vàng làm cô thuộc hoàn toàn về mình, cái gọi là tính toán đã sẵn sàng tại nhà anh, cô sẽ sớm vứt nó đi thôi. Hai người bỏ đi ngay trước mặt Thục Xương, cổ họng anh như nghẹn lại, tim có chút đập nhanh co thắt khiến mạch máu bị nghẽn nên nhói lên đau đớn.

Ba cáo đúng lúc này đến biệt thự họ Vương để tìm cô, từ cái hôm cô bị bắt đi, hẳn lại bị ba gọi bắt ra nước ngoài giao dịch với đối tác cho nên vừa về đến sân bay hẳn vội vàng tìm cô, bây giờ lại thấy cái màn cô khoác tay với tên hôm trước còn có cả va li, hẳn đã rõ ràng mọi chuyện, cô là bông hoa đã có chủ. Chết tiệt!

42. Chương 42: Ăn Em Thật Khó!

Ba cáo lần này quyết tâm phải vào ngôi nhà đó cho dù có bao nhiêu vệ sĩ to cao canh chừng bên ngoài. Hắn bám theo đến tận biệt thự Lưu gia, rồi hùng hổ đi đến chỗ hai người phía trước kia. Tiểu Yên ngạc nhiên khi thấy Ba cáo, vẻ mặt tức giận của cậu đúng là muốn người khác phải giật mình mà. Ba cáo hỏi cái cô gái mà hắn đang u mê yêu kia.

- Chị đã có chủ sao còn dụ em vượt qua khó khăn yêu chị?

Tiểu Yên bối rối không biết phải nói gì, còn Nhân Kiệt nghi hoặc quay ra giường móng vuốt bảo vệ cô.

- Cô ấy tất nhiên đã có chủ! Vợ tôi mà.

Hắn không nghĩ hắn phải đối phó nhiều tình địch như vậy, cô đúng là bông hoa chứa nhiều mật, hay là cô gái thích dụ dỗ nam nhân.

- Hắn nói vậy đúng không chị!

- Ừ! đúng là như vậy!

Nếu không thắng thường nói dối chắc chắn Ba cáo sẽ không chịu rút lui, thôi thì để thắng em nó đau khổ một chút, từ lúc cô thất tình, đâm ra lại ác ác thì phải, muốn cho người xung quanh nếm vị đắng cay cô đã trải qua, ôi Tiểu Yên thật sự dã tâm. Nhưng bản chất của việc làm cho Ba cáo tin tưởng rằng sẽ được yêu cô có lẽ nên dừng lại, cho dù biến mình thành kẻ bịp bợm thì cô cũng chấp nhận, không để cho Ba cáo phát sinh thêm hoàn cảnh nào. Hắn hình như đã rõ ràng Ba cáo cười rồi bỏ đi, tối hôm đó hắn đã uống rượu say khướt cả đêm trong bar, cho đến sáng mai.

Ba cáo xoa xoa đầu tỉnh dậy, hắn thấy khá nhức đầu, rồi mắt mở mắt nhắm tung chăn ra, lúc xuống giường cảm nhận có gì đó mềm mềm mơn man da thịt hắn.... một cô gái đang ngủ say, thân thể ngọc ngà trắng muốt chẳng mặc gì, Ba cáo đứng hốt giật mình nhảy ra xa, ôi 20 năm trong trắng mất rồi sao? Có lẽ sau chuyện này khi hắn cưới vợ sẽ thầm cảm ơn cô tuyệt tình với hắn để tạo nên duyên phận với cô gái kia.

Còn Tiểu Yên từ hôm dọn về nhà của Nhân Kiệt cô đề nghị không ngủ chung giường, cách phòng nhau, Nhân Kiệt không chịu nghe lời, ngay lúc đó xô cô lên giường cưỡng chế.

- Em là vợ tôi sao lại không chung giường!

Tiểu Yên càng vùng vẫy thì Nhân Kiệt càng giữ chặt, thành ra cô chuyển sang sự mềm mỏng, hình như anh ta thích như vậy. Tiểu Yên vuốt nhẹ nhàng khuôn mặt của Nhân Kiệt rồi tay di chuyển đến môi, nhẹ nhàng đưa ngón tay vào miệng anh rồi hung hăng nhét cả bàn tay tách đôi miệng anh ra, tiện thể đá thúc vào chú em quý báu vô giá của anh, Nhân Kiệt vì đau mà lăn xuống giường về mặt đau đớn khổ sở. Tiểu Yên phải tay:

- Đừng quá thể! Tôi chọn phòng bên cạnh.

43. Chương 43: Phòng 307 Phần 1

Đối diện biệt thự Lưu gia là khu trung cư cao cấp, tại số phòng 307. Một nam nhân xách một chiếc ba lô, đi đến thuê phòng và cầm chìa khóa lên tầng 4, mở cửa phòng mình đã đặt, để ba lô xuống, mở ra lõi từng thứ một “ máy dò tín hiệu, máy tính, tai nghe trộm, ống nhòm từ xa, giá để ống nhòm, giá để súng, một khẩu súng có thể nhắm bắn từ xa 300 mét, loại súng chuyên dùng cho những vụ ám sát không để dấu vết”. Mọi thứ để gọn gàng xong, anh ta bật máy tính lên, dùng chức năng tìm kiếm hệ thống bảo mật của biệt thự từ phòng 307 nhìn về hướng phía tây cách là 80 mét.

- Hay lắm đã phát hiện ra hệ thống bảo mật.

Hắn gõ bàn phím sau đó dừng ngón tay, thanh âm của cô gái vang lên từ tai nghe trộm đập vào màng nhĩ hắn.

Trước đó...

Nhân Kiệt buồn bực gọi điện cho Khương Thành, người bạn tâm đầu ý hợp của anh. Khương Thành khá vui vẻ đến biệt thự Lưu gia vì hôm nay có một tên cao cao tại thượng lại mở mồm nhờ anh chỉ giáo. Khương Thành cười sung sướng trước khi vào phòng của Nhân Kiệt, nét mặt anh thay đổi nghiêm túc hơn cả pho tượng.

- Cậu nhờ mình chuyện gì?

Khương Thành nhàn nhã uống li cà phê mới được cô người hầu bưng đến, Nhân Kiệt cố mãi mới mở miệng nói ra.

- Chỉ mình cách đưa nữ nhân lên giường!

“ Phụt”.

“ Hắn nhờ cái gì không nhờ lại nhờ anh cái chuyện đó quá là bất ngờ mà”.

Khương Thành đã cố gắng không để khoe miệng cong lên, nếp mắt xô lại biểu hiện của sự vui sướng và giờ nghe xong câu nhờ vả như cú trời giáng đó làm anh không nghiêm túc được nữa, Anh buồn cười đến mức sắc lên tận mũi, rồi lấy khăn lau miệng, vuốt cơn cười xuống bụng. Nhân Kiệt biết biểu hiện đó của anh trong lòng khá là giận nhưng vẫn phải lắng nghe cao kiến. Khương Thành chỉ giáo.

- Sức mạnh đàn ông của cậu đâu!

- Dùng rồi nhưng cô ta đúng là hổ cái!

- Nghe qua thì cậu bị tát vào mặt khi sờ phải ngực và bị đá chỗ hiểm khi không chế trên giường.

Nhân Kiệt mặt có chút xấu hổ, chẳng phải bạn anh, tay sát gái, nên cũng quá rõ sự đau đớn anh đã trải qua, đúng rồi có lẽ hắn từng bị như vậy, rồi anh lại cười thoải mái ý nghĩ đó.

- Có vẻ cô ta khó trị đây chà!

Khương Thành mặt tỉnh bơ chờ tên kia báai thầy lấy tí bí quyết, anh bị hắn chọc nhiều lần rồi nên chỉ chờ mãi đến cái ngày khuyết điểm vô cùng lớn của Nhân Kiệt bộc lộ ra, hắn giở mọi thứ trừ.... PHỤ NỮ. Nhân Kiệt đi đến tỏ vẻ mặt hình sự dọa dẫm.

- Cậu không giúp mình! Thì mình sẽ nói cho Lục cô nương biết về khoá khử lấy lòng của cậu! Ví dụ như biệt danh Sát...

Nhân Kiệt chưa nói xong thì Khương Thành bịt miệng lại, rồi anh ghi chú ra tờ giấy “ cô ấy hay cài máy nghe lén trong âu phục của mình, đừng nói”. Chọc đúng điểm nhọt của bạn hiền, đúng là phó chủ tịch hội thám tử thế giới mà lại sợ cô cảnh sát hay ghen, Nhân Kiệt tự đắc.

- Giúp mình không?

- Ủ! Tất nhiên. Đợi chút.

Rồi Khương Thành ghi ra mảnh giấy, ghi đến đâu là mặt Nhân Kiệt biểu lộ sự ngạc nhiên, rồi cười hiểm ác và thoải mái, đúng là có thầy đả thông nào có khác.

44. Chương 44: Phòng 307 Phần 2

Tiểu Yên ở trong phòng dán mắt vào cái điện thoại bấm liên tục vào số máy khẩn cấp nhưng không có tín hiệu. Nhưng lần thứ 89 thì có tình trạng bất máy.

- Alo..

Không có giọng người đó trả lời nhưng cô nghe thấy những thanh âm xung quanh, tiếng quát của một tên khá hung dữ.

Tại phòng giam

- Mẹ khiếp mày giám gọi người cứu sao? Mày muốn chết à! Im đi nếu không tao giết con mày.

- OA OA ...(tiếng khóc của cậu bé)

Vợ luật sư Hàn ôm đứa con an ủi vuốt lưng nó, bà rút nước mắt, khuôn mặt sợ tội độ.

- Ông mau đưa cho họ cái bản di chúc đi! Xin ông.

Khuôn mặt luật sư Hàn đầm máu, khoé mắt ông cay cay, tay vẫn run run giấu cái máy chỉ nhỏ bằng cái móng tay, bên ngoài như cục áo của ông, có chức năng gọi khi bấm nút đỏ, ông đang để chế độ nghe cho cô nghe trộm. Mấy lần ông từng chờ cho bọn chúng không canh trong phòng mới bấm nút gọi, nhưng chỉ mới được có hai lần gần đây để cầu cứu, vì Vương Hoàng dặn khi nào có việc khẩn cấp ông chỉ cần bấm nút sẽ kết nối đến điện thoại của Vương Hoàng ngay, vị doanh nhân đó hứa đảm bảo an toàn cho ông vậy mà...

Lần thứ hai gọi cho cô bọn chúng nghe thấy mới xông vào đánh ông, bắt ông giao nộp điện thoại hay máy tính vì nào khác ra, nhưng ông quyết chối rằng vì mình lẩm cẩm nên nói mơ. Bọn chúng lại đòi bản di chúc thật, thì mới thả vợ con ông ra.

- Tôi thật sự không có!

- Vậy thì mày ngủ đi!

Tên đó đánh vào đầu luật sư Hàn khiến ông bất tỉnh. Tiểu Yên bịt miệng mình cho khỏi thốt ra tiếng, cô hoảng lên nghĩ kế cứu ông, sự thật cái di chúc đó là như thế nào?

Hắn mỉm cười sau khi nghe được trộm được cuộc điện thoại của Tiểu Yên, hắn lại tiếp tục gõ máy tính giải mã hệ thống bảo vệ nhà Lưu gia, khuôn mặt nghiêm nghị làm việc thật khác với hình ảnh thường ngày của hắn, mục tiêu đã xác định, hắn đã định hình nguyên nhân và cách giải quyết nguyên nhân...

45. Chương 45: Em Sẽ Phải Cầu Xin Tôi Làm Tình

Nhân Kiệt đã chuẩn bị sẵn bàn tiệc thịnh soạn, hai cái nến lung linh thêm phần lãng mạn, những món ăn đủ vị đủ sắc, chai rượu vang đang chờ bật nắp, và tất nhiên bàn tiệc này đâu phải mình anh thưởng thức, anh đã ghi mảnh giấy dán trước cửa phòng Tiểu Yên.

“ Tham gia tiệc mừng tiểu thư họ Vương về làm dâu họ Lưu”.

Tiểu Yên tặc lưỡi, cô sẽ phải tạo hình thật đẹp và quyến rũ hẳn để hẳn nói ra sự xấu xa sau vỏ bọc của hắn mới được. Nhưng cú điện thoại đó rất ám ảnh cô, chỉ còn cách lấy lòng tin của Nhân Kiệt thì mới có cơ may đi tìm người đó trong biệt thự này.

Cô xuất hiện với mái tóc đen bóng bèn xoắn nhẹ, chiếc váy màu hồng nhạt cánh sen càng tôn lên nét dịu dàng, khuôn mặt trang điểm nhẹ với lớp kem dưỡng da và son môi hồng, cho dù vậy cô vẫn hấp hồn tên đối diện. Nhân Kiệt ga lăng kéo ghế mời quý cô.

- Lady fist!

Tiểu Yên gật đầu nhẹ rồi ngồi ngay ngắn, Nhân Kiệt đi đến chỗ ngồi đối diện.

- Hôm nay kỉ niệm cho ngày đầu của cuộc hôn nhân! Anh mạn phép mời em một ly rượu.

Nhân Kiệt định rót thì cô xua xua tay;

- Tôi lúc uống rượu hay làm bậy, rồi quậy lung tung lắm!

- Không sao! Chỉ là độ nhẹ thôi!

Nhân Kiệt không buông tha bắt cô phải đón nhận tấm chân tình của anh, cô đành phải nghe lời, cố mà khiến hắn vui mới dễ bề hành động. Tiểu Yên rất thích làm nhân vật gián điệp như trên phim và giờ cô đang hiện thực hoá nó. Uống một ngụm xong, tất nhiên là phải ăn rồi, cô xuýt xoa xem nên chọn món nào, Nhân Kiệt cắt xong món bít tết bỏ đưa cho cô, Tiểu Yên đón nhận và ăn.

Ăn miếng đầu khá ngon, ăn miếng hai thấy nóng, ăn miếng thứ ba càng nóng hơn, cô vội cầm lấy ly rượu uống nhằm giảm cái đầu lưỡi tự dưng nóng rát của cô. Và sau khi uống ly rượu thì toàn thân nóng rực lên.

- Tôi say rồi! Tôi về phòng đây!

Tiểu Yên lão đảo đứng dậy khuôn mặt đỏ lử, cô bị Nhân Kiệt tiến tới áp sát vào tường, tay anh mơn man qua da mặt làm cô rất thích, phải nói lúc này anh như cái que kem mát lạnh vậy, cô thì lại đang rất nóng. Tiểu Yên liều lĩnh xô anh ra, nhưng tay lúc chạm vào ngực anh thì không muốn buông. Rốt cuộc cô đang bị gì!

Nhân Kiệt cười gian tà sau khi giúp cô giảm được chút nhiệt anh ra ghế ngồi thưởng thức nữ nhân đang nóng bỏng, quàng quai bên góc tường. Anh thầm nghĩ “xuân được thật có ích”.

- Anh! Mau giúp tôi về phòng đi! Chân tôi mềm nhũn rồi!

- Không cần về phòng đâu! Thứ thuốc ấy ngấm nhanh nên chắc ở đây thôi!

- A! Tôi hiểu rồi.. anh dám dùng mấy cái chiêu đê tiện này sao? (Tiểu Yên có đi bar nhiều nên chứng kiến được những chuyện ám hại thế này, chỉ là lần đầu tiên cô dính, hắn đúng là ác ma.

- Em không muốn chung giường mà! Bây giờ em sẽ phải cầu xin tôi làm tình!

46. Chương 46: Anh Là Đồ Tiểu Nhân

Càng ngày cái nóng bỏng ấy lan hết toàn người Tiểu Yên, cô cảm thấy bản thân rất nóng chỉ muốn cởi hết những thứ trên người mình, đúng là độc được, bại hoại con người, cô mà biết tên nào sản xuất sẽ đốt cháy cả cái xưởng, cái nhà của tên đó, tên nào tiếp tay cho bọn chúng bán, cô sẽ cho đi tù một gông. Ánh mắt Nhân Kiệt thâm tình, u mê, có chút kích thích len lỏi trong anh, cô gái trước mặt kia sau khi ngấm thứ xuân dược này lại càng trở nên quyến rũ, khuôn mặt đỏ ửng, môi thở mấp máy, ánh mắt vừa đau khổ vừa hút người khác, làm cho người ta thương cảm mà muốn xông vào giúp cô trị độc, anh đang cố kiềm chế, ung dung ngồi và nhìn biểu hiện sắp tới đến mức xót xa của cô, cô sẽ lạy, xin anh giúp... dục vọng vốn dĩ nó thống trị bản năng của con người. Tiểu Yên giờ thấy hối hận vô cùng, chắc chắn nếu ai đó hỏi rằng “cô còn muốn làm gián điệp không?”. Chắc chắn cô sẽ hét lên chối ngay: “ Gặp phải loại người như Nhân Kiệt thì đừng dại mà đụng vào”.

- Anh tiểu nhân bỉ ổi! Anh không phải là quân tử!

- Phải tôi là tiểu nhân! Vợ không chiều mình thì chồng làm kẻ tiểu nhân một lúc có sao đâu!

Anh tiến tới nựng cằm cô lên, nói những lời khiến cô xót xa, phải anh chính là muốn cô bị hành hạ, bị lăng nhục, một khi đã vào nhà anh thì cô cứ xác định như vậy đi.

- Tôi muốn nhìn xem cái người luôn kiêu kì trước mặt tôi kia! Bây giờ phải uốn éo xin tôi ban chút sủng ái, ân ái như thế nào!

Tiểu Yên đã rõ bản chất của hắn, cô đúng là ngu mà, à không phải gọi là quá liều lĩnh khi một mình vào hang hổ, mà con hổ này lại thâm độc, chơi rất đều, chẳng có tí gọi là công bằng. Nhưng cô là ai, Vương Hảo Tiểu Yên, là một cô gái dị nhất thế giới mà cũng cứng đầu tương xứng như cái tính cách bá đạo quậy trên từng mi li mét của cô. Để xem cô cho hắn thấy sự kiên cường của Tiểu Yên là như thế nào. Cô đảo

mắt và tia thấy cây dao ở bàn ăn. Cô giả vờ đứng dậy túm cổ áo hắn, sờ vào lồng ngực đang phập phồng ấy, ánh mắt dụ hoặc, từng bước dồn hắn về bàn ăn, rồi xoay người mình sát ngay mép bàn, tay đi tìm một thứ. Nhân Kiệt tưởng cô đã khuất phục mà phải hạ mình dụ dỗ hắn, hắn cười thâm hiểm vượt gương mặt cô.

- Em đã chịu dụ dỗ tôi!

47. Chương 47: Cách Thoát Khỏi Dục Vọng

Cô dùng bàn tay mềm mọng của mình xoa ngực hắn, Nhân Kiệt có chút lộ rõ hơi thở gấp gáp, giống như xe sắp mất phanh, vì anh đã từng xảy ra quan hệ với ai đâu?. Bản tính của con dục sẽ trỗi dậy và chiếm lĩnh bộ não anh thôi, dần ông không thể kiềm chế dục vọng, mà biến thành mãnh thú lao vào con mồi. Tiểu Yên thì thắm vào tai anh.

- Anh thích đúng không? Anh cũng uống xuân dược rồi sao?

Nhân Kiệt bất giác cười, cô hỏi một câu khá vô lí:

- Không! Mình em thôi!

- Vậy tại sao anh lại càng ngày càng không khống chế bản thân.

Cô mĩa mai cái dục vọng của anh, cách đây 10 phút anh còn cao cao tại thượng thần nhiên mở miệng mĩa mai cô kia mà. Nhân Kiệt bị chọc cho kích động, anh túm chặt eo cô:

- Em thật sự quá đáng ghét!

- Còn anh...chết đi!

Tiểu Yên cầm con dao định đâm anh thì Nhân Kiệt né được nhưng con dao rạch mất một đoạn dài trên tay anh, anh ôm tay lùi ra xa cô, đúng là hổ cái, có trúng độc thì vẫn mạnh mẽ phản kháng. Nhân Kiệt cười một cách kinh dị, anh dùng ánh mắt hằn thù nói:

- Em sẽ không yên với tôi đêm nay!

Tiểu Yên cầm con dao chia về phía anh cười, ánh mắt quyết tâm thoát khỏi dục vọng đang làm thân thể cô không trụ vững kia, cô sẽ cho anh thấy còn có cách trị độc khác.

- Anh vẫn nghĩ đến chuyện lên giường lắm rồi!

Cô đâm con dao vào bụng mình, ngã xuống sàn nhà, ngất đi, máu vẫn thấm dần qua lớp váy rồi tích tụ thành vũng máu lớn, Nhân Kiệt ngạc nhiên vội vàng chạy đến ôm đầu cô lay lay.

- Cái đồ ngu ngốc này! Cô liều mạng đến như vậy sao! Quân gia.

48. Chương 48: Người Thứ Hai Quan Trọng Với Anh

Nhân Kiệt vẫn trong bộ dạng lấm lem máu, cách tay mới chỉ băng bó nhẹ, áo anh còn có cả máu cô hoà lẫn vào. Bàn tay Nhân Kiệt có chút run run, trán toát ra những giọt mồ hôi, ánh mắt lo lắng. Lần thứ hai anh cảm nhận nỗi sợ hãi mất một người, lần đầu tiên đó là khi anh nhìn thấy mẹ mình treo cổ tự vẫn, người phụ nữ không thềm quan tâm hạnh phúc của con trai mình, chỉ biết đi tìm cái gọi là hạnh phúc riêng khi thoát khỏi bàn tay của người đàn ông quyền lực mà nhắm tâm đó, chẳng ai khác mà chính là ba anh. Ba

mẹ sống với nhau không hạnh phúc, ông ta suốt ngày đánh đập mẹ anh, rồi chuyển cái sự tức giận lên đứa con nhỏ, anh lúc đó đã ôm xác mẹ mình mà hét lên sự thống khổ:

- Mẹ chỉ biết giải thoát cho bản thân! Còn con thì sao?

Lần thứ hai này là Tiểu Yên, trong cái giây phút nhìn cô đâm dao vào bụng, anh đã bàng hoàng bất động, sự phân vân để cho cô chết đi như kế hoạch hay cứu cô đã đánh nhau loạn lên, cái cảm xúc mất đi một người quan trọng trời dậy, anh đã lao vào bế cô lên trong khi tay mình còn đang chảy máu từng giọt trên sàn nhà, anh lúc đó chỉ cảm nhận rằng ‘bản thân mình đã thay đổi, đáng lẽ không nên nghe lời tên Khương Thành, thật sự anh đã quá sai rồi’.

Khuôn mặt Nhân Kiệt tự dưng ngẩng lên, ánh mắt như phát hiện ra một điều, là cái cảm xúc mỗi lần đối diện với cô anh đã che giấu. Là cái cảm xúc khiến anh luôn loại nó ra khỏi đầu khi nghĩ đến kế hoạch trừng phạt cô, là cái mà anh cố gắng vùi dập khi nó nhen nhóm lên.

Tại sao lúc đó anh lại không để cô chết? Vì chưa đủ sự hành hạ đầy đoạ cô sao? Hay là vì chưa chơi đủ? Hay là.....

Anh giật mình nhận ra cái câu trả lời tiếp theo của chuỗi câu hỏi rắc rối đó. Anh thật sự đã..... yêu Tiểu Yên. Nhân Kiệt đứng dậy dầm tay vào tường nói ra câu cảm thán.

- Chết tiệt! Em đúng là đồ yêu nghiệt!

49. Chương 49: Anh Xin Lỗi

Bác sĩ đi ra từ phòng cấp cứu, Nhân Kiệt vội vàng túm tay.

- Bác sĩ! Cô ấy sao rồi?

Vị bác sĩ lắc đầu bảo anh đi theo mình, trong phòng khám, bác sĩ tỏ vẻ mặt quan ngại nói.

- Cô ấy không bị rách dạ dày nhưng con dao lại chệch xuống phần nang buồng trứng, có lẽ sẽ vô sinh, chúng tôi đã phẫu thuật thành công, nên để cô ấy nằm điều trị 1 tuần, chúng tôi sẽ theo dõi tình trạng xem có biến chứng gì không!

Nhân Kiệt thẳng thốt ngạc nhiên hỏi lại:

- Vô sinh nghĩa là cô ấy không thể có con?

Vị bác sĩ tưởng anh là chồng của cô nên khá thương cảm mà trấn tĩnh anh.

- Chúng tôi sẽ cố gắng theo dõi và chụp x quang để rõ hơn! Vẫn có trường hợp may mắn là sẽ có con nên anh đừng quá lo lắng. Có thể con dao ấy không đâm thủng quá sâu vào nơi đó. Sẽ cứu vãn được,

Anh từ lúc nghe xong lời của bác sĩ mà chết cứng đờng luôn, tội lỗi lại càng đè nặng, thật sự anh không hiểu sao mình lại ngu mà nghe lời cái tên dở hơi Khương Thành kia chứ.... là anh đã quá tham lam muốn chiếm cô rồi!

Anh gọi điện đến một số máy, tên đó đang vui vẻ đi chơi biển với bạn gái, phơi nắng trên bãi cát, thông thả nhìn số, Khương Thành đang tủm tỉm cười cho rằng Nhân Kiệt sau khi hành sự xong gọi điện cảm ơn anh đây.

- Alo Sao rồi sướng không?

- À tất nhiên rất vui! Cho mình gặp Lục cô nương chút!

Khương Thành đưa điện thoại cho người yêu, cô gái xinh đẹp có phần ngỗ ngáo, sau khi nghe máy vẫn bình thản, rồi đưa lại điện thoại cho Khương Thành.

- Tại cậu mà mình đang điên đây chết chung đi!

“ A! Cái tên ăn cháo đão bát, hần vui vẻ hưởng thụ xong lại rửa anh sao?”

Chưa kịp hiểu chuyện thì Lục cô nương đã tháo kính râm ra, đánh những cú đấm đầy uy lực vào người Khương Thành, cô mắng “ Chết đi! Dám đi hộp đêm à! Quần lót màu đỏ tôi tặng để quên ở khách sạn của Nhân Kiệt sao! Tên lăng nhăng chết bầm”.

- Á!Hần lừa em đó! (Khương Thành đã nhận quả báo xứng đáng khi xui dại Nhân Kiệt, cậu hét lên vừa kêu oan vừa trù ẻo cái tên lòng dạ khó lường kia)

Nhân Kiệt có vẻ hả dạ, rồi lại buồn trở lại...

Anh đi vào phòng bệnh, nhìn cô gái đang say ngủ, khuôn mặt trắng nhợt, cô thật sự mỏng manh như một bông hoa sắp tàn. Nhân Kiệt ngồi xuống rồi nắm bàn tay gầy xanh xao đó lên, dùng bàn tay ấm nóng của mình nắm chặt, nhắm mắt lại để cảm nhận nhịp thở yếu ớt của cô, anh buông một lời không bao giờ nghĩ rằng sẽ nói ra với quân cờ của mình.

“ Anh xin lỗi”.

50. Chương 50: Tôi Luôn Bên Cạnh Em

Nhân Kiệt dặn vệ sĩ trông chừng cô rồi anh đi đâu đó. Một lúc sau có một bác sĩ đi tới, hai tên vệ sĩ ngăn lại.

- Tôi vào tiêm thuốc cho bệnh nhân!

Bọn vệ sĩ đó nghe thấy vậy mới nhường cho bác sĩ vào, cánh cửa đóng lại. Bác sĩ đó đi đến bên giường bệnh của cô, cho dù đã che bằng khẩu trang vẫn lộ rõ ánh mắt xốt xa đau khổ, hần đỏ, có phần hơi kì lạ. Người đó vuốt mái tóc cô, rồi ghé sát đầu mình gần mặt cô, cảm nhận được hơi thở yếu ớt phả lên da mặt, rồi anh ta an tâm thơm trán cô một cái, nụ hôn nhẹ nhàng mà lắng đọng cảm xúc, cảm giác như an ủi, bảo vệ, hay đóng dấu một cái kí hiệu khẳng định “ tôi luôn bên em”.

Anh ta thì thầm vào tai, nói những lời có phần ghen lại trong cổ họng.

- Đồ ngốc! Có chuyện như vậy sao em âm thầm giấu tôi! Và em đang liều lĩnh vùng vẫy chống hần ư! Cái đồ cứng đầu ! Nếu tôi không làm như vậy chẳng phải cả đời sẽ hối hận vì đã không hiểu rõ lời nói của em và hành động của em sao? Tôi sẽ giúp em chuyện đó nên đừng có mà làm chuyện nguy hiểm này nữa! Cái đó để tôi lo! Đừng như hôm nay nằm ở đây yếu ớt như vậy! Tôi vì nghe thấy mà đã suýt giết hần đấy!

Những lời nói khó hiểu khô khan nhưng rõ ràng là muốn cô đừng làm anh ta lo lắng, đôi khi người ta khó có thể nói hết được sự tức giận khi người con gái mình yêu bị tổn thương, có hai dạng lời nói sẽ làm cho người con gái mang hai cảm xúc khác nhau. Một là sẽ mắng yêu, lo lắng khiến người đó vui, hai là cộc cằn đạo nạt vì quá lo lắng mà cảnh báo khiến cho người đó không vui. Anh chàng giả danh bác sĩ để lên vào thăm cô đã nói những lời thứ hai bằng sự quan tâm thật lòng.

Khi anh định đi thì tự dưng bàn tay bị níu chặt, cô vô thức túm tay anh nhưng mắt vẫn nhắm.

- Đừng đi! Thực Xương! Là anh đúng không?

Anh ta im lặng, rõ ràng cười như có như không, anh quay lại gỡ tay cô ra, rồi bỏ đi, vừa đúng lúc ra khỏi phòng thì Nhân Kiệt hồi hã đi tới, hần nhìn lướt qua tên bác sĩ rồi đi vào phòng bệnh.

Hần mang rất nhiều đồ ăn đủ chất dinh dưỡng đến, để lên bàn, Nhân Kiệt vuốt mái tóc cô rồi thở dài, bỗng đôi mắt Tiểu Yên mở ra, đưa tầm mắt đến người ngồi bên cạnh.

- Là anh đã ở đây sao?

- Phải là tôi! Cái đồ ngốc này! Em có cần phải làm như vậy không?

Mắt Nhân Kiệt chảy ra một giọt lệ khi vui mừng vì cô đã tỉnh, Tiểu Yên ngạc nhiên nhìn, cô lấy tay dụi mắt rồi vỗ má.

- Ha ha là mơ đi ngủ thôi!

51. Chương 51: Những Vết Sẹo Đáng Sợ

Tiểu Yên làm sao tin nổi mắt mình nữa, cái tên lúc trước ác độc bức cô lên giường với hắn, còn hiện tại lại khóc sao. Nhân Kiệt dùng tay lau đi giọt nước mắt ngu ngốc rồi lạnh lùng lôi đồ ăn ra.

- Có món gà hầm, cháo trứng, sữa..

- Thôi đi! Anh lại cho xuân được vào chứ gì!

Nhân Kiệt nghe xong khỏi nói câu gì, rồi anh ra về ấy đấy, anh giải thích:

- Tôi...đó là tại...tôi sai rồi! Ai ngờ em liều mạng như vậy.

Tiểu Yên bức tức định ngồi dậy cãi lại thì cơn nhói ở bụng làm cô lại nhúu mày nằm xuống. Nhân Kiệt đỡ cô ngồi dậy rồi để gối mềm dựa lưng. Khi anh ân cần đưa bát cháo đút cho cô thì Tiểu Yên hất bát cháo đi, đổ hết lên người Nhân Kiệt. Anh vì cái bát cháo nóng bỏng rất mà đứng dậy, anh cau có.

- Cô quá đáng!

- Ủ! Cái giá mà tôi trả lại cho anh thôi.

Rồi dường như thấy cánh tay bị bó bột, mà lúc này cô còn hất bát cháo, anh ta vừa đau vừa ôm tay nhăn mặt lại, Tiểu Yên khá áy náy. Nhân Kiệt cởi chiếc áo bị bẩn vì cháo ra, để lộ cơ bụng săn chắc, và vết đỏ bồng do bát cháo đổ vào người. Nhân Kiệt vốn sợ bẩn nên anh làm sao có thể chịu đựng mặc cái áo này thêm 1 giây. Bọn vệ sĩ bên ngoài nghe thấy tiếng đổ vỡ chạy vào rồi tít hỏi.

- Thiếu gia có chuyện gì ạ!

- Anh mau mang cái áo khác đến đây cho tôi! Vứt nó đi!

Nhân Kiệt nhón tay cầm cái áo coi như mớ rẻ rách đưa cho bọn vệ sĩ. Lúc quay lưng để lộ những vết sẹo lớn nhỏ ở bả vai, lưng... Tiểu Yên nhìn thấy thì toan hỏi:

- Anh sao bị như vậy!

Nhân Kiệt phát hiện ra cô nhìn thấy vết sẹo của mình vội quay người che đi, anh lúng túng nói.

- Đừng hỏi!

Những vết sẹo đáng sợ giống như từng bị tra tấn, cũng giống như bị ngược đãi, có những cái sẹo đã in sâu đến mức rợn người, có thể là đã từng có từ rất lâu, đã nhìn thấy rồi mà anh ta còn bảo cô đừng nhìn, biểu lộ của sự che đậy như muốn mọi người không được biết đến nó. Tiểu Yên tự dưng cảm thấy thương cảm kẻ đã từng ám hại cô, vốn dĩ Tiểu Yên dễ xúc động, nên cũng dễ hiểu tại sao cô quan tâm....

52. Chương 52: Cảm Thấy Thương Cảm

Nhân Kiệt vẫn giữ khoảng cách như thể anh sợ Tiểu Yên sẽ túm lấy người anh sờ lên vết sẹo, mà đúng là anh đã đoán rất chuẩn. Càng che giấu càng làm cô tò mò.

- Nhân Kiệt! Anh nói đi rốt cuộc là sao?

- Em đừng quan tâm!

Giờ cô đang có thiện cảm mà hấn nói vậy chẳng phải khiến cô càng bức lên hay sao, rồi mặt ông dụ dỗ chết con ruồi, anh chàng cũng phải dính bẫy bởi điều kiện của cô:

- Tôi sẽ xí xoá chuyện anh gây ra cho nên anh thành thật kể đi! Tôi muốn nghe.

Hấn thật sự khiến cô không thể thôi muốn biết sự thật về mấy cái vết sẹo cô đã nhìn thấy, nhờ đâu lại liên quan đến hành vi bất cộc người của hấn, thì coi như cô đang do thám đi, vẫn còn muốn làm gián điệp... Nhân Kiệt được cô xí xoá vụ đó chẳng phải là điều hấn đang mong sao, với lại người đó hỏi hấn thì hấn cũng muốn cho người đó biết, khi nhận ra rằng đã yêu cô, anh có vẻ như thay đổi được nhiều thứ, không còn muốn hành hạ, mà quyết tâm giữ cô bên mình bằng con đường chính đạo. Nhân Kiệt ngồi vào ghế, rồi cười cười kể.

- Đó là hậu quả của cuộc hôn nhân không hạnh phúc, ngày nào tôi cũng thấy cảnh ba đánh mẹ, ông ta chửi rửa mẹ tôi, tôi lao vào bảo vệ bà ấy, rồi cũng hứng trận đòn cùng bà. Bà đã tự giải thoát mình bằng cách tự vẫn, còn tôi cũng không còn chịu những đòn roi kể từ đó, đổi lại rất cô độc. Tôi từng rất hận bà ấy sao không mang tôi theo! Những vết sẹo cứ in sâu như vậy.

Rồi cậu lồi ví ra, đưa cho cô xem một bức ảnh, Tiểu Yên cầm bức ảnh xem thì đáy mắt không khỏi bất ngờ, tay cô run run, Nhân Kiệt để ý thấy nét mặt kì lạ của cô rồi hỏi:

- Sao vậy!

Tiểu Yên nhìn Nhân Kiệt, cô đã nhận ra tại sao bản thân lúc trước thấy bức ảnh của ba lại cảm thấy vô cùng quen thuộc, thì ra....anh thừa hưởng đôi mắt dụ hoặc của mẹ mình, cũng là người cô đã nhìn thấy trong tấm ảnh của ba,.. thảo nào chỉ là lần đầu nhìn thấy cô đã cảm thấy rất quen thuộc..

53. Chương 53: Người Phụ Nữ Hé Lộ Sự Thật

Anh định cho cô nhìn thấy người mẹ của mình nhưng lại làm cô có biểu hiện thất Thường, cô đã nhìn thấy mẹ anh, chính xác là nhìn thấy trong phòng của ba mình. Tại sao ba cô lại có quan hệ với mẹ anh?

Nhân Kiệt có chút buồn buồn trong đáy mắt, sau đó nhếch mép cười, anh bắt đầu nói ra một sự thật kinh thiên động địa:

- Mẹ tôi là một người phụ nữ rất xinh đẹp trước khi lấy ba tôi, sau khi tôi lớn hơn một chút, hiểu biết sự việc xung quanh mình, nhìn thấy những trận đòn như mưa của ông ấy với vợ, với mẹ tôi, khiến cho đứa nhóc không đủ sức mạnh bảo vệ mẹ nó chỉ có thể đứng cảm che ẹ rồi quát:

- Tại sao ba cứ đánh mẹ...hu hu!

- Mà tránh ra!

Lưu Thái Bình xô thẳng con ra rồi lại vung tay đánh vợ, Nhân Kiệt chạy lại ôm mẹ, che cho người mẹ bất hạnh của anh, khóc mếu máo:

- Con xin ba! Hu hu con xin ba.

Lưu Thái Bình dừng tay, đáy mắt thoáng bớt giận rồi bỏ đi, cậu nhóc ôm mẹ, Thiên Lan vuốt lưng đứa con an ủi, đôi tay gầy xanh xao, nước mắt rơi lã chã:

- Không sao đâu! Nín đi con.

Rồi đến cái hôm định mệnh ấy,, cậu vui vẻ muốn khoe điểm 10 môn toán đạt được trong kì thi quốc gia với mẹ mình, vừa mới định mở cửa thì nhìn thấy một cảnh tượng không muốn tưởng tượng nổi. Người đàn ông đó đang ôm mẹ cậu,bọn họ nói những lời không rõ ràng.

- Thiên Lan rời khỏi đây đi!

- Em không thể! Sẽ liên lụy đến anh! Còn con trai em nữa.(Thiên Lan lắc đầu, rơm rớm nước mắt từ chối)
- Anh đã mất em một lần là quá đủ! Anh phải giúp em thoát khỏi hẳn.

Thiên Lan ôm người đàn ông đó thủ thỉ “ em mới là người có lỗi, sau này khi con chúng ta lớn hãy cho chúng lấy nhau, se duyên lại tình yêu dang dở này”. Người đàn ông đó lau nước mắt ẹ Nhân Kiệt, gật đầu đồng ý. Người đó chẳng xa lạ với cậu, vì lúc nào Lưu Thái Bình đều bắt cậu ghi nhớ các khuôn mặt của các doanh nhân cậu phải đánh đổ, cậu biết người đó, với trí thông minh của cậu nên chắc chắn không thể lẫn. Tất Nhiên mọi chuyện chỉ rõ ràng khi trong tang lễ, cậu tình cờ đi qua, có người hầu nói với nhau trong phòng của mẹ cậu.

- Thiếu phu nhân bị bắt chết vì ngoại tình, biết không?
- Có đồn cả trong cái biệt thự này rồi! Suyt.

Nhân Kiệt nghe trộm được thì cười khẩy, từ đó cậu rất lạnh lùng, và quyết tâm trả thù kẻ phá hoại hạnh phúc gia đình cậu.

Nhân Kiệt đưa ánh mắt ra có phần hận thù xen lẫn tình yêu, Tiểu Yên gặng hỏi người đã làm tan nát gia đình cậu là ai, nhưng anh không trả lời. Đúng lúc này có tiếng chuông điện thoại, anh bỏ đi để lại cho cô sự ngỡ ngàng... cô không muốn thừa nhận, anh không nói cô cũng đã hiểu, cô bắt đầu khóc, người run lên,..

54. Chương 54: Lưu Gia Thất Thủ

Hắn sau khi thăm cô từ bệnh viện về bắt đầu nháy cho bọn đàn em bắt đầu hành động. Trước đó, kể từ cái ngày hắn dùng ô tô nhòm theo dõi, đã quan sát gần mấy ngày trời để nắm rõ thời gian thay ca. đáng lẽ sẽ không nóng vội khi hắn đang giải mã hệ thống thì nghe thấy cuộc nói chuyện của cô với gã đó.

Thậm chí cái câu “ xuân được xuyên thủng màng nhĩ ” khiến hắn định cầm khẩu súng thì nghe thấy tiếng kêu thất thanh, hắn vội vàng chạy tới chỗ ông nhòm , nhìn thấy xe cứu thương kêu inh ỏi xuất hiện trước biệt thự Lưu gia. Hắn bóp chặt bàn tay lại, lần này hắn điện đến cho tổ chức cử người giải mã nhanh hệ thống, còn phần mình thì gọi ột cú điện thoại. Hắn lại nhìn qua ống nhòm.

Phải đến 12 giờ mới có dữ liệu gửi tới là đã hoàn thành nhiệm vụ, và cũng đã liên hệ những người trong tổ chức ở Việt Nam hỗ trợ cho hắn.

2 giờ đêm làm tê liệt hệ thống camera trước cổng, tê liệt trong 10 phút, hai chiếc xe ô tô đen xuất hiện, một vài người bịt kín mặt, núp sau tường chờ hai tên vệ sĩ thay ca đi ra, bọn họ nhanh nhẹn đánh bọn vệ sĩ bất tỉnh, lôi chúng vào xe, rồi hai người khác thay thế mặc y hệt ra canh gác cổng, hai chiếc xe đen phóng đi, bước 1 cài người nằm vùng đã xong.

Hắn thấy ổn rồi tiếp tục quay ra làm giả hình ảnh cả đêm để thực hiện cho bước 2.

Sáng chưa đến 6 giờ đột nhập phòng bệnh, giả dạng bác sĩ, thăm cô.

Đúng 6 giờ 30, làm tê liệt bộ máy báo trộm, làm camera chỉ có một hình ảnh duy nhất giống hệt mấy ngày bình thường sẽ khiến cho bọn quản lý hệ thống trong biệt thự bị đánh lừa, có hai tên khác thay ca, vừa mới mở cửa liền bị tập kích bắn súng gây mê, hắn cùng 5 người khác và hai tên nằm vùng đi vào biệt thự, khóa cổng lại.

Đi nép sát vào các bức tường, thấy địch là bắn bằng súng gây mê, tuyệt đối không giết người.

Tổng cộng có 20 vệ sĩ đã diệt gọn gàng, tổ đội đi theo hắn đến cuối hầm cầu thang, hắn trước đó đã dò được mật thất qua bản vẽ của ngôi nhà, chiếc đèn cây đầu hươu rất khó hiểu, đã bị khoanh vùng lại, bây giờ hắn thử xoay đầu của đèn cây, cánh cửa hầm tự động mở ra, tiếp tục đi xuống.

Đúng 7 giờ, bắn hai tên vệ sĩ trước phòng giam bằng súng gây mê, rồi lục chìa khoá mở phòng.

“ Cạch”.

Lưu sư Hàn đang mê man nghe thấy tiếng mở cửa thì chợt mở mắt, ông ngạc nhiên nhìn những người bị mặt đỏ, hân hoan đến cõi trời cho ông và nói ngắn gọn:

- Tôi đến cứu ông!

55. Chương 55: Kế Hoạch Hoàn Hảo Bị Phá

Nhân Kiệt sau khi nghe cú điện thoại thì hân hoan về nhà ngay, hân hoan tin cái tình hình đã xảy ra tại nhà hân. Nhân Kiệt vừa về đến nhà thì đi đến đâu là thấy mấy tên vệ sĩ to con nằm ngả ra đến đó, hệ thống an ninh bị tê liệt, vệ sĩ bị tập kích, và nhà hân bị “ ĐỘT NHẬP”.

- Ha ha ha!

Nhân Kiệt cười như thể hân đang thấy một cái trò hề trước mắt mình, nhà hân đã bị người ngoài tập kích một cách gọn lẹ, nhanh nhẹn, chuẩn xác và không một dấu vết để lại.

Anh đi vào phòng xem có bị mất tài liệu quan trọng không, thì có vẻ như bọn chúng không vào phòng của anh, anh mới chợt nhận ra:

- Chết tiệt!

Anh vội vã đi xuống căn hầm dưới nhà, cánh cửa hầm đã bị mở, anh lại đi vào và khựng lại khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, chỉ còn ghế và dây thừng, khăn bịt miệng, những vũng máu....

Anh điên tiết đi đến cầm cái ghế ném mạnh vào tường, khiến cái ghế vỡ làm đôi, đầy mắt tràn tia lửa giận, anh không tin được lại có kẻ nào to gan đụng vào anh, nhất định sẽ phải truy tìm cho được danh tính của hân.

Ở bệnh viện

Tiểu Yên đang rất buồn ngắm nhìn bầu trời bên ngoài, đôi lông mi dài sụp xuống, cô đã biết cái sự thật không nên biết, tại sao ba cô lại làm vậy? Cô chỉ muốn bay lên thiên đường mà hỏi ông ngay thôi.

Một người con trai đi vào, anh nhẹ nhàng đi đến, Tiểu Yên không để ý cho đến khi nghe thấy tiếng người vang lên cạnh tai mình.

- Tiểu Yên!

Cô quay đầu lại, thật trùng hợp hay hân cố ý mà để cô hôn phải má hân một cái, Đôi mắt cô mở to tròn nhìn cái tên nam nhân tình quái đó. Chàng ta xoa xoa má rồi cười mãn nguyện, cô bực tức quát hân, làm hân đang cười giật bắn người.

- Thực Xương! Anh làm gì ở đây!

Thực Xương chau mày lại véo mũi cô, rồi ra vẻ mình là bề trên ra lệnh:

- Mang em đi chỗ khác!

Tiểu Yên đã vô cùng ngạc nhiên khi anh ta lại biết cô ở đây mà đến rồi, giờ còn bảo sẽ mang cô đi, hân đúng là lộ nguyên bản chất không tầm thường của mình rồi.

56. Chương 56: Cho Tôi Xin Số Vợ Anh

Tiểu Yên thật sự muốn vùng lên mà đánh cho anh mấy cái, nếu không phải vì giờ cô là bệnh nhân thì anh đã ăn đòn rồi. Cô ra vẻ kinh bỉ cười nhạo anh:

- Mới hôm nào còn từ chối tôi! Sao giờ bám tôi hoài vậy.

Thục Xương không những không cảm thấy giận anh còn chịu làm kẻ thua cuộc, anh cười tinh quái ôm cô trả lời:

- Bây giờ cho tôi bám cô nhé! Cho đi mà tôi không chịu nổi nỗi nhớ khi vắng cô nàng Tiểu Yên đâu.

Cô bực tức xô anh, tách cái tên xua nịnh kia tránh xa lỗ tai để bị dụ của mình, rồi chìa tay ra nói :

- Cho tôi xin số vợ anh!

- Để làm gì!

Cô cười một cách rất đều ánh mắt thâm tình, tinh quái không kém, lại còn chớp mắt ra vẻ ngây thơ:

- Còn việc gì ngoài chuyện cho cô ấy biết rằng anh đang dụ dỗ tôi ngoại tình, đang lãng nhăng khi có vợ, đang cặp bồ khi đã có người thương, mà tiện cho hỏi luôn có điều luật nào đền tổn thất danh dự của tôi không?

Ra là cô đang xỏ mũi anh, cô đúng là cô nàng quái dị bướng bỉnh, anh cười gian tà, tay với dây chuyền nước gỡ ra sau đó bế cô lên nói giọng rất thâm tình, gian gian.

- Anh đã nói rõ ràng từ hôm đó rồi! Từ cái hôm anh bảo em chờ anh! Thì anh đã nói rõ ràng anh yêu ai nên cô ấy đã bỏ về Pháp ngay hôm đó.

Lúc ở gần mới để ý kĩ thấy má trái của anh có vết xước ra như kiểu bị cào, cô sờ lên rồi gặng hỏi:

- Anh bị ai đánh sao?

- Món quà của Hồng Quân đấy! tin anh chưa.

Cô có chút vui mừng trong lòng nhưng bề ngoài lại rất sóng yên biển lặng, không nói gì nữa, cuối cùng ngoan ngoãn nghe lời anh, để anh bế đi. Vừa ra khỏi cửa phòng bệnh cô thoáng giật mình thấy hai tên vệ sĩ vẫn đứng canh gác nhưng mặt mũi chúng bị bầm dập lại còn nhắm mắt như kiểu bị đánh bất tỉnh, Thục Xương còn khôn khéo dùng mũ che mặt bọn chúng. Các cô y tá đi qua tất nhiên sẽ không biết chuyện anh đã làm với mấy tên đó, anh đúng là tính toán cái gì cũng đâu vào đó.

Vậy mà bảo anh chỉ là anh chàng nhân viên bán hàng hiệu rau củ quả... đúng là vỏ bọc quá hoàn hảo mà, cô lắc đầu ngao ngán, và rồi cười cái sự ngốc nghếch đã yêu cái vỏ bọc của anh.

57. Chương 57: Sự Thật Bản Di Chúc

Sau khi giải thoát cô khỏi tay của Nhân Kiệt, anh đã đưa cô đến nơi an toàn, và ở đó có cả luật sư Hàn và vợ con ông. Luật sư Hàn bắt đầu giải thích:

- Tôi được chủ tịch Vương Hoàng giao cho viết bản di chúc, cơn đau tim của ông làm ông ấy lo lắng sẽ chết lúc nào không hay. Hôm đó là lần cuối cùng ông ấy sửa đổi, ông ấy đưa cho tôi cái máy chỉ nhỏ bằng cục áo và dặn khi nào cần cứ bấm nút gọi ông ấy sẽ đến cứu tôi. Lúc đi từ biệt thự Vương gia về thì trên đường bị bọn lạ mặt bắt cóc, ban đầu chúng giam tôi tại nhà, sau đó tôi đã bấm nút gọi cho ngài ấy, ba cô đã cho người đến cứu tôi. Khi tôi và vợ con đang yên ổn tại khu nhà nghỉ ngoại thành Hà Nội, lại một lần nữa bọn chúng đến bắt tôi đi, và dẫn tôi về biệt thự mà không thể không biết “ Lưu gia”. Bản di chúc cô được hưởng hợp pháp 90% tài sản của ông, còn lại cho quỹ bảo trợ trẻ em nhà nước.

- Không đúng phải là của hội trẻ em TM chứ! (cô ngạc nhiên).

- Người chủ mưu đằng sau là Lưu Nhân Kiệt, hắn làm bản di chúc giả, hội trẻ em TM thực chất là thuộc tập đoàn Thái Bình, hắn muốn lấy cơ rút tiền ba em vào đó và trôi vào túi hắn thôi!

Thực Xương phân tích những gì anh đã điều tra cho cô nghe, anh đã phải tốn rất nhiều công sức để lấy thông tin vì Nhân Kiệt bưng bít rất khôn khéo.

Túi quần cô lại rung lên, cô bắt máy nghe điện thoại đầu dây bên kia lên tiếng:

- Chúng tôi là toà án chấp pháp thực hiện bản di chúc của cô Tiểu Yên. Mời cô đến toà án để thực hiện theo các quy định luật pháp về bản di chúc của ngài Vương Hoàng. Ngày 26/ 5 đã là hạn chót theo quy định của pháp luật....

Tiểu Yên vô cùng giận dữ Nhân Kiệt, bây giờ có lẽ phải vạch trần sự giả dối của hắn, nhưng chợt nghĩ đến những gì mà ba cô đã phá hoại gia đình hắn, cô lại thấy muốn buông xuôi.

Tối hôm đó, mặt trăng sáng ánh lên cả mặt đất, cây cối, Tiểu Yên đang khoác một chiếc khăn choàng tựa đầu vào vai anh. Cô thì thầm:

- Rất cuộc làm sao anh biết được mọi chuyện mà giúp em!

Thực Xương dịch tay ôm sát người cô lại gần ngực anh rồi mỉm cười thủ thỉ:

- Chiếc vòng cổ anh tặng em ấy! Nó đẹp không.

Cô vui vẻ cầm nó lên và cười :” Có em đã không tháo ra lần nào cả!

- Anh biết....

58. Chương 58: Máy Nghe Trộm

Thực Xương bắt đầu nói kèm theo nụ cười tinh quái:

- Em đã không tháo nó ra ngay cả khi chửi hắn trong nhà vệ sinh khi đang he he..

- Sao anh biết! (Cô đỏ mặt tức giận)

- Anh còn nghe thấy em nói nhớ anh 20 lần... hi hi!

Tiểu Yên không nhịn được véo vào hông anh một cái trút cơn giận. Chàng ta “ á ” lên một tiếng rồi xin đầu hàng khai ra, đúng là chế độ “ phát xít” Tiểu Yên, cô gái hung dữ rồi đáng yêu thi nhau đổi xoành xoạch:

- Anh đã cài máy nghe trộm trong dây chuyền được chưa! (Thực Xương giơ tay đầu hàng)

Tiểu Yên ơi là Tiểu Yên, may những tưởng làm cho tên đó phải chờ đợi hối hận mất may, mà giờ lại để cho hắn tự đắc được nghe mà nói nhớ hắn... đúng là Thực Xương quá là cao tay đi.

- Hừ! Anh hay quá đi! Coi em là gì của anh mà quản lí em như vậy.

Thực Xương lại ôm cô vào lòng mặc cho cô vùng vẫy, anh cười mãn nguyện nói những lời đường mật rót vào tai của cô, biểu hiện vui vẻ thoả mãn :

- Là vợ anh thì phải quản lí chứ!

- Lúc nào em là vợ anh!

Thực Xương cầm cái vòng cổ lên như thể đây là bằng chứng hùng hồn cô đừng mong chối, nó đã đánh dấu điều đó:

- Vòng cổ này có thể gọi là nhẫn đính ước, và còn cái trăn này anh đã đánh dấu chủ quyền. Em sẽ không tháo hai thứ này đi được đâu.

Vậy cái nụ hôn nhẹ nhàng trong giấc mơ chính là anh, anh vẫn luôn bên cạnh và bảo vệ Tiểu Yên, Điều đó làm cho cô hạnh phúc rơi nước mắt ôm chặt anh rồi thủ thủ :

- Cái đồ đẽo cang này! Em yêu anh!

- Anh cũng yêu em.(Thực Xương xiết chặt cô trong vòng tay của mình)

Anh nhẹ nhàng chạm vào môi cô, trao yêu thương đến người con gái ấy, anh sẽ luôn bảo vệ cô suốt cả cuộc đời này. Không ai có thể cướp cô đi ngay cả ông trời hay chúa.

“ Ông trời và chúa nhìn xuống phản đối : Anh chàng anh bá đạo quá hen”

Tiểu Yên mỉm cười hạnh phúc, cô chỉ mong khoảng thời gian này mãi ngưng đọng lại, cô sợ ngày mai lại không có anh... khi yêu đều sợ mất người mình thương, coi như là ích kỉ, ừ thì ích kỉ chút cũng có sao?

59. Chương 59: Toà Án Ranh Giới Mỏng Manh

Vụ việc di chúc bị làm giả đã gây chấn động dư luận, các nhà báo thì nhau đặt gạch chờ lấy tin, trước cổng toà án đông nghẹt người. Thực Xương đại diện là luật sư hợp pháp cho cô. Anh nắm tay Tiểu Yên vào toà án.

Vụ xét xử bắt đầu khi toà án đọc bản kháng cáo của cô về việc di chúc bị làm giả. Luật sư Minh bắt đầu biện hộ bằng những lời lẽ thâm độc. Bên phía bị cáo còn có người đại diện cho hội cứu trợ trẻ em TM, và phía dưới là báo chí phóng viên được chất lọc.

- Thưa toà án! cho phép tôi được hỏi cô Vương Hảo Tiểu Yên, phải chăng cô cố dựng chuyện chỉ vì phần tài sản chia cho người khác nhiều, trong khi đó là thành ý của ngài Vương Hoàng với hội cứu trợ trẻ em TM. Tôi đã cố gắng tìm cô để kí vào bản di chúc nhưng cô luôn tránh mặt. Vậy rốt cuộc cô có ý gì đây!

Thực Xương ra hiệu cho cô bình tĩnh vì thấy sự giận dữ trong ánh mắt của cô, rồi anh phản bác:

- Thưa toà án! Thưa các vị tham gia phiên xét xử hôm nay! Tôi thật sự lấy làm tiếc vì những câu nói không có căn cứ vu khống vừa rồi của ngài luật sư Minh, thân chủ tôi có đầy đủ bằng chứng để chứng minh cho bản kháng cáo rằng bị cáo đã làm giả di chúc.

- Bằng chứng đôi khi có thể tạo ra. Xét thấy thời gian qua tránh mặt không kí bản di chúc của cô Tiểu Yên lẽ nào là để tạo ra bằng chứng.(luật sư Minh thật biết chuyển hướng)

- Nếu nói như ngài đây! Di chúc giả ắt hẳn đã phải tốn công tạo dựng để thành cái gọi là di chúc hợp pháp. Thưa toà! Xin phép tôi được mời nhân chứng vào để mọi người cùng biết sự thật không thể bị giả tạo vùi lấp.

Luật sư Hàn đã thành nhân chứng, ông khai rõ tất cả nhưng lại không thể cứu vãn hơn được, vì lí luận của luật sư Minh rất khôn khéo cộng với bản di chúc giả đó chính xác là chữ kí của ba cô, trắng đen hỗn lộn không rõ ràng. Phiên toà tạm ngưng để quyết án sau.

Tiểu Yên được Thực Xương đẩy xe lăn đi, cô tạm thời vẫn còn rất yếu, cô vẫn cười và bảo rằng anh đã giúp cô hết sức rồi nên đừng buồn. Một người đi đến trước mặt họ, chẳng ai khác mà chính là Nhân Kiệt, hẳn đang căm thù vì Thực Xương đã mang cô đi và phá kế hoạch của hắn, rồi cố gắng giữ bình tĩnh chào hỏi cô:

- Tiểu Yên!

Cô nhìn hắn với ánh mắt không phân định rõ ràng, vừa hận lại vừa thấy có lỗi, vì chính ba cô phá vỡ hạnh phúc gia đình của hắn. Cô mở miệng lãnh đạm:

- Ừm! Chào anh.

60. Chương 60: Thất Tình Lan Sang Con Quỷ!

Nhân Kiệt rất tức giận, anh sau khi phát hiện cô biến mất vừa lo lắng cho sức khỏe của cô, vừa cho người lục tung mọi nơi tìm kiếm nhưng sau cùng lại nghe được tin cô xuất hiện ở phiên tòa này anh cấp tốc đến đây. Bây giờ nhìn thấy mặt Thục Xương, anh chỉ muốn giết hấn ngay, đám đột nhà anh, cướp cô đi còn tên đạo chích nào ranh mãnh ghê gớm ngoài hấn chứ. Thục Xương cũng đang vô cùng tức giận, cô thì thương cảm Nhân Kiệt mà bảo luật sư đừng khai ra việc mình bị giam nhà họ Lưu, nhưng anh cũng chẳng thể đường hoàng nói ra thân phận mình trước mọi người, ngay cả việc cứu luật sư Hàn cũng phải giấu đi thế mới bảo sao không thắng vụ kiện. Nhân Kiệt cố kiềm chế hạ giọng hỏi cô:

- Anh lo sức khỏe của em lắm! Mau đến bệnh viện đi.
- Không cần! Đã có bác sĩ riêng cho cô ấy! (Thục Xương xen ngang)
- Anh đừng giận ba tôi nữa nhé! Hãy bỏ qua tất cả không được sao?

Tiểu Yên mãi mới thốt ra được câu cô muốn nói, mọi sự thật đã vượt qua giới hạn quá đủ rồi. Cô muốn tất cả dừng lại. Nhân Kiệt suy nghĩ rồi ánh mắt tỏ ra quyết liệt.

- Nếu em về bên tôi! Thì tôi sẽ coi như xoá hết hận thù!

Anh chỉ kiếm cớ thôi, anh chủ yếu muốn cô lại thuộc về mình, chỉ đơn giản là độc tài chiếm hữu, cô cụp mắt lại rồi mở mắt ra sau phút giây đắn đo:

- Đúng là tôi vừa hận vừa thấy có lỗi với anh, nhưng nếu về đó sống với anh có lẽ không thể!
- Tại sao? Em lại chọn tên đã có vợ là hấn sao? Tôi thua hấn khoản đó sao? (Nhân Kiệt chỉ tay về phía Thục Xương giận dữ)

Thục Xương phản bác:

- Tôi đã nói rõ ràng với cô ấy rồi! Tôi đã chọn Tiểu Yên! Theo luật pháp đính hôn không giống kết hôn đâu đừng ăn nói tùy tiện.
- Thôi xin hai người! Tôi không yêu anh Nhân Kiệt! Tôi chỉ cảm thấy tội lỗi xen lẫn hận với anh thôi! Chuyện chúng ta vốn dĩ ngay từ đầu chỉ có anh áp đặt ép buộc. Thục Xương chúng ta đi đi.

Cô đã cự tuyệt Nhân Kiệt như vậy, cô làm hấn lần đầu tiên ném mùi thất bại, hấn đường đường là người thừa kế tập đoàn Thái Bình, lẽ nào kế hoạch lần này là sai lầm của hấn, chính hấn cũng đau khổ mà đấu tranh giữa yêu và thù, nhưng hôm nay nhờ cô hấn lại rõ ràng cái việc hấn cần làm rồi.

Nhân Kiệt cười một cách ma quỷ, thất tình cộng hận thù nhân lên gấp 3 gấp 4 lần cái thâm hiểm trong hấn.

61. Chương 61: Cửa Sau.... Trắng Đen Thật Giả Dễ Thay Đổi

Trong một nhà hàng sang trọng.

- Cứ nhận lấy đi! Chỉ cần ngài ngày mai xử án thật công bằng là được.
- Chuyện đó thì ngài yên tâm! (Người đeo kính sau khi nhận phong bì dày cộp thì đút luôn vào cặp)

Nhân Kiệt cười quỷ dị trong phòng, thứ trên đời này dễ mua nhất là lòng người, chỉ đòi hỏi là bạn có bao nhiêu quyền lực, bạn nắm trong tay bao nhiêu tiền, và bạn là ai? Chỉ vậy thôi!

Hấn thưởng thức bản nhạc âm hưởng nhâm nhi ly rượu, trong lòng cười thâm hiểm....

Phiên toà quan trọng đã đến hôm nay là ngày nghe phán quyết xác nhận chọn bản di chúc nào. Tiểu Yên có phần lo lắng, cô thật sự không muốn công lý lại thua cuộc, Thục Xương nắm tay cô trấn an. Các vị quan toà tối cao đã xuất hiện, họ đọc một tràng văn dài nói về việc đã thảo luận và dựa vào luật pháp hiến pháp các chương và đưa ra phán quyết.

- Bản di chúc của...

- Tôi xin kháng nghị!

Gioiêng của một người đàn ông phía cuối dãy người ngồi nghe xét xử đã lên tiếng, người đó đội một cái mũ xụp đi đến trước toà lên tiếng:

- Thưa toà! Thưa các vị đến nghe phiên xét xử! Bản di chúc không còn hợp lệ nữa! Cả hai đều không hợp lệ bởi vì tôi vẫn còn sống.

Ông mở mũ ra, khuôn mặt ấy là Tiểu Yên sưng sốt, cô vui mừng mà không kiềm chế được gọi ông một tiếng rất rõ ràng: “Ba”. Mặt luật sư Minh bắt đầu sợ sệt, ông ta lo lắng mình sẽ bị vạch trần nhưng không ngờ... Ba cô nhận cả hai di chúc là của ông, thật sự đối với Vương Hoàng không còn quan trọng muốn biết xem kẻ nào ám hại mình, miễn yên ổn để mọi người quên đi vụ án này.

Phiên toà cũng phải huỷ phiên xét xử vì chủ nhân của bản di chúc vẫn còn sống, Vương Hoàng- ba cô chưa chết. Cùng lúc phóng viên đưa tin rất nhanh “Doanh nhân Vương Hoàng hồi sinh”, “Cái chết giả của vị doanh nhân tập đoàn Vương thị”.....

Cô ngồi trên xe lăn tỏ vẻ giận dữ, cô khóc bao nhiêu nước mắt vì ba mình mà giờ ông lại... ông thật làm cho cô quá đau tim rồi!

Vương Hoàng khuôn mặt có phần già nua hơn trước, ánh mắt trầm ám lau nước mắt cho cô con gái bé bỏng:

- Nín đi! Đã 21 tuổi đầu mà sắp tới là 22 rồi!

Luật sư Hàn cũng có chút bất ngờ, mọi người đều đồng loạt hỏi tại sao ông còn sống. Ông cười rồi nói:

- Có một người đã giúp ba! Người đó.

62. Chương 62: Thoát Chết Bất Ngờ

Vốn dĩ lúc đó có người đến và mục tiêu sẽ tiêm thuốc độc cho ông, tên bác sĩ vào phòng bệnh, chuẩn bị đồ dùng bơm thuốc làm cho ông chết nhanh hơn thì bỗng dừng hẳn khựng lại, hắn nhận ra người nằm xưa đã giúp hắn...

Một cậu bé tầm 5 tuổi co ro ngồi trong góc xó của con ngõ nhỏ, mọi người đi qua nhưng không ai thèm đếm xỉa. Đó lại là năm mùa đông khắc nghiệt nên kinh tế cũng khó khăn, chẳng ai ăn no đủ ấm mà còn nghĩ đến việc chia sẻ cho người khác. Lúc đó có một người đàn ông đang vội vàng đi trên tay cầm một cái bánh mì, thì ông khựng lại khi nhìn thấy cậu nhóc. Cậu bé đáng thương mặt mũi tái ngắt xanh xao, khuôn mặt non nớt ấy làm ông thấy thương cảm. Ông đem cái bánh cho cậu bé, cậu túm lấy ăn vội vàng, rồi rít cảm ơn ông, rồi ông xoa đầu cậu. Vương Hoàng dắt cậu bé tội nghiệp đến trại trẻ mồ côi. Lúc đó là 11 giờ đêm, ông nói mãi mà họ không nhận cậu bé lấy đủ lí do nguy hiểm rằng không đủ kinh phí..... thật ra họ lại tưởng cậu bé là con ông, không nuôi được mới xin cho vào đây.

Sau đó ông lấy trong túi mình ra một nắm tiền chẵn lẻ, ông chỉ giữ đồng tiền lẻ còn tiền chẵn cao nhất 100 ngàn khoảng 5 tờ như vậy với mấy tờ 50, 20 nghìn, khẩn khoản xin họ, và hứa rằng:

- Nhất định tháng sau tôi sẽ mang tiền trợ cấp đến! Tôi sẽ đóng góp, xin hãy cho cậu bé ở đây.

Cuối cùng họ cũng nhận cậu vào, ông xoa đầu rồi bảo yên tâm ông sẽ hỗ trợ kinh phí để cậu được nuôi dưỡng trong trại trẻ em mồ côi này. Cậu thầm cảm ơn và nhớ mãi, cho đến mấy tháng sau, có người đến nhận nuôi con, và chọn cậu vì thành tích học tập và thái độ lễ phép.. Bây giờ cậu đã được trở thành một

bác sĩ, nhưng cách đây không lâu có người bảo cậu tiêm thuốc này kèm theo khoản tiền hậu hĩnh, cậu nhận lời, bây giờ đối mặt với ân nhân cậu rất hổ thẹn. Và cậu đã giúp Vương Hoàng chết giả, bằng cách tiêm cho ông một liều lượng nhỏ gây đau tim sớm hơn thời gian mà bọn chúng muốn, lúc đưa vào phòng cấp cứu đã chuẩn bị sẵn sàng mổ tim cho ông và thành công nhưng lại âm thầm chuyển ông ra bệnh viện nước ngoài, còn cái xác không tên và người na ná hư ông đã dùng y thuật thay da mặt... vì vậy mà mọi người tưởng ông đã chết.

Ở bệnh viện nước ngoài, họ đã chăm sóc rất nhiệt tình nhờ lời giới thiệu của bác sĩ đó, ông khi đọc báo biết con mình phải đi xe lặn đến dự phiên tòa mà không chờ đợi được nữa, dù cho về Việt Nam sẽ nguy hiểm ông vẫn đi.

Ông sau khi kể sự tình thì mọi người đều chiêm nghiệm được câu “ở hiền gặp lành”, Rồi ông chuyển qua ánh mắt nhìn anh chàng luôn sát cánh bên cô, Thục Xương giới thiệu tên mình rồi ông hỏi:

- Cậu là bạn nó!

Thục Xương gãi tai, anh thật sự không biết phải nói sao.

- Không! Anh ấy là người yêu con.

Cô xấu hổ e thẹn, nhưng ba cô lại thoáng nghiêm nghị hà khắc:

- Vậy còn Nhân Kiệt!

Có lẽ ông vẫn chưa hay con người của Nhân Kiệt, cô bỗng nhớ ra điều luôn muốn hỏi:

- BA! Ba sao lại dụ dỗ mẹ Nhân Kiệt!

63. Chương 63: Lâu Nay Là Hiểu Lâm Sao!

Sau khi nghe con gái kể lại rằng đã nhìn thấy bức ảnh mẹ Nhân Kiệt trong phòng ông, cộng với câu chuyện về tuổi thơ đau thương của Nhân Kiệt, ông vội vàng khẳng định:

- Không! Cha không hề làm chuyện đó!

Vậy là Tiểu Yên gọi điện cho Nhân Kiệt, hắn sau khi nghe báo chí nói rằng Vương Hoàng còn sống, hắn sướng sột vô cùng, những tưởng đã cho ông không tồn tại trên thế gian... hắn đã hoàn toàn bị lung kế hoạch hết chỗ này, rách chỗ kia. Hắn bắt máy điện thoại, bình thần nói:

- Có chuyện gì sao?

- Tôi muốn gặp anh để giải quyết rõ một việc!

- Nếu có cả ba em tôi không đi!

- Phải có ba tôi vì anh đã hiểu lầm rất nhiều chuyện!

Nghe đến đây mặt anh biến sắc, anh đã hiểu lầm cái gì, thật quá buồn cười. Được coi như thoả mãn ý định của cô, anh sẽ nghe xem “mèo kêu oan ra sao?”.

Nhà hàng sang trọng, bàn ăn có 3 người là ông và cô cùng Nhân Kiệt. Anh ta vẫn tỏ vẻ kinh khinh im lặng từ nãy giờ, Vương Hoàng lên tiếng:

- Ta đã nghe qua chuyện của cháu! Ta muốn giải thích!

- Còn gì để giải thích sao?(anh khinh khinh trả lời)

- Phải! Thật ra..

Ta và Thái Bình vốn dĩ trước đó quen nhau khi đặt chân đến Bắc Kinh, lúc đó bọn ta cùng hẹn nhau vào một nhà hàng theo phong cách cổ điển cao cấp, khi cả hai đang bàn chuyện làm ăn thì bị thu hút bởi giọng

hát trong veo của cô gái đang hát bài xa xưa, cô ấy xinh đẹp như một tây thi nghiêng nước nghiêng thành. Cô gái ấy là con lai Trung và Việt, nên cũng nói được tiếng việt khá rõ. Bắt đầu cả Vương Hoàng và Thái Bình đều theo đuổi người phụ nữ xinh đẹp Thiên Lan đó. Và sau cùng ông chinh phục được trái tim bà nhưng dùng một cái bà lại chọn đối thủ Lưu Thái Bình. Sau đó nghe nói cuộc hôn nhân gặp trục trặc, nhưng vì là bạn của cả hai người đó, ông không dám can dự vào, chỉ là cái ngày ông đến tìm Thái Bình bàn chuyện làm ăn, thì thấy xót xa khi nhìn thấy người phụ nữ mình yêu năm xưa tàn tạ, không còn là bóng hồng xinh đẹp thấp thoáng sau cánh cửa, ông xin phép vào nhà vệ sinh rồi đi tìm phòng của Thiên Lan, rồi ông cũng gặp được:

- Thiên Lan!

Người phụ nữ xấu hổ che khuôn mặt sợ Vương Hoàng sẽ giật mình chê bà xấu, rồi tấm chân tình của ông đã làm cho Thiên Lan không còn tự ti, bà nói ra hết nỗi khổ mình phải chịu đựng, sự dày vò của chồng, Vương Hoàng tiến tới ôm bà an ủi.

- Thiên Lan rời khỏi đây đi!

- Em không thể! Sẽ liên lụy đến anh! Còn con trai em nữa.(Thiên Lan lắc đầu, rơm rớm nước mắt từ chối)

- Anh đã mất em một lần là quá đủ! Anh phải giúp em thoát khỏi hẳn.

Nhưng bà đã từ chối thiện ý và xin lỗi vì đã dìm trộm ông lúc này khiến ông phải nguy hiểm và tìm bà...

Nhân Kiệt hét lên, ánh mắt tức giận, anh không tin những gì mình đang nghe:

- Ông đã dụ dỗ mẹ tôi ngoại tình, nên ba tôi mới đánh đập bà ấy đồ nói dối!

Anh làm cho tất cả mọi người ngồi ăn xung quanh chú ý, Vương Hoàng trầm trầm nói một câu:

- Cháu có thể đi hỏi ba mình!

64. Chương 64: Hậu Quả Của Trả Thù

Nhân Kiệt cười đứng hồn làm cho người ta cũng phải sợ đến thoát xác. Anh bỏ đi, lập tức lái xe đến biệt thự ngoại ô của lão gia gia. Lâu nay anh mù quáng hiểu lầm ư, nực cười, bây giờ anh sẽ bắt lão gia gia nói ra tất cả.

Lưu Thái Bình đang nhìn ngắm những kỉ vật của người phụ nữ ông rất yêu Thiên Lan, ông yêu nên thành kẻ mù quáng điên cuồng đánh bà, bức vợ phải tự tử, kẻ bại hoại như ông sao lại được sống dai như thế.

“ Rầm”.

Nhân Kiệt không đếm xỉa những người hầu cúi chào mình, anh tiến tới phòng của lão gia gia, ngay lập tức xô cửa ra tạo nên âm thanh dữ dội, Khiến cho Lưu Thái Bình cũng phải giật mình. Ông mắng:

- Lễ phép đâu hết rồi!

- Ba nói rõ ràng đi cái chết của mẹ là do ba bức chết bà mà, tại sao đánh đập mẹ tôi!

Ông cũng đọc qua báo và biết tin Vương Hoàng còn sống, đáy lòng ông rất nhẹ nhõm, sau khi biết con ông giết người, trở thành người xấu xa chỉ biết đến hận thù, ông đã bị lương tâm dần vặt, và nay đã thông suốt cho nên sẽ nói ra tất cả.

- Là ba ngày xưa làm cho bà ấy lên giường cùng ba, những tưởng sau khi lấy nhau thì sẽ một mực thủy chung, nhưng mẹ con chỉ biết đến Vương Hoàng....

Lúc đó ta vì ghen mà sau khi sinh ra con ta ngày nào cũng trút giận, lăng nhục người phụ nữ ta yêu thương, rồi nhồi nhét vào đầu con ý niệm lãnh bạc, độc tài, và hận thù Vương Hoàng, ta sắp đặt tất cả chỉ có việc Thiên Lan tự vẫn là ta không ngờ tới, ta... bây giờ rất hối hận.

Nhân Kiệt cười điên dại, như một con sói điên không kiềm chế được cảm xúc, lâu nay đang trả thù cái gì, anh dồn tâm huyết mười mấy năm qua để trả thù ai, thậm chí anh còn liên lụy đến nhiều người, nhất là Tiểu Yên, làm sao đối mặt với cô đây! anh cười rồi khóc rất thảm hại, thống khổ.

Người ta thường nói đừng để hận thù biến bạn thành con quỷ xấu xí thật sự không sai. Anh đã bán linh hồn cho thù hận..... bây giờ phải nhận lấy hậu quả thích đáng..

65. Chương 65: Màn Cầu Hôn Kỳ Lạ

Mọi chuyện sẽ được tha thứ, thù hận không bao giờ chứa những điều tốt đẹp.

Cô hôm nay ăn mặc rất đẹp để hẹn hò với Thực Xương, điểm hẹn đầu tiên chính là công viên gần khu chợ nơi anh và cô lần đầu đụng độ. Thực Xương cười tươi như mặt trời vẫy tay gọi cô đi đến, ba cô đã chấp nhận cho cô hẹn hò với anh. Đó là điều khiến cô vui nhất, mọi thứ trở nên thật tươi đẹp, chỉ cần mỗi ngày trôi qua như hôm nay thôi. Tiểu Yên ngại ngùng cười, e thẹn :

- Sao tự nhiên muốn hẹn hò!

- Tất nhiên phải hẹn hò rồi vì hôm nay là ngày sẽ vô cùng đặc biệt.

Rồi anh lùi ra 3 bước, bắt đầu có mấy người từ đâu chạy đến vác loa đài, bật nhạc to hết cỡ, thu hút hết mọi người đi đường. Anh bắt đầu nhảy những động tác dễ thương cùng hai anh chàng khác chính là Ba cáo và anh chàng ngổ trong tiệm rau củ quả. Ba cáo là tự nguyện giúp Thực Xương coi như là món quà tặng sự tỷ, hẳn tâm tư thấy rất vui.

” Bé con ơi em xinh xinh lắm

Làm anh không thể ngừng nhìn

Chỉ cần em bấu môi nhẹ,

Cũng khiến anh tim đập chân run”.

Cô xấu hổ che mặt lại cười e thẹn, ai ngờ anh lại chơi trội như thế, làm bao nhiêu người nán lại cổ vũ xung quanh. Rồi anh đi đến, giơ lên tờ thứ nhất trước mặt cô.

“ Đây cô gái ương bướng”

“ em có đồng ý”

“ Đi cùng anh suốt cả cuộc đời”

“ À không cần chỉ cần ngày hôm nay”

“ Em đeo cái này vào thì anh không lo”

“ Em chạy trốn nữa”

“ Chốt lại : anh yêu em”

“ Lấy anh nhé!”

Rồi thực Xương quỳ một chân xuống, hướng cái nhẵn về phía cô, chờ đợi...

Đám đông xung quanh hô hào : “ hôn đi” ,“ nhận lời đi”...” yêu nhau đi”.....

Cô cười nụ cười rạng rỡ chìa bàn tay ra, anh đeo nhẫn vào ngón áp út, rồi nhắc bổng cô lên:

- Tiểu Yên muôn năm!

Bỗng có một cô gái cũng dần người mặt mũi bặm trợn hét to:

- Tôi phản đối!

Giọng như sấm rền của Hồng Quân làm mấy người xung quanh tóc dựng đứng hết lên, ù luôn cái tai, Hồng Quân hăm hực đi tới túm tay anh.

- Anh ấy là của tôi!

Tiểu Yên không vừa túm tay kia của anh:

- Là của tôi!

Thục Xương cười trừ rồi rút khỏi tay hai người vẻ mặt nhu thuận, quay sang đặt tay lên vai Hồng Quân nghiêm nghị.

- Hồng Quân ! Anh xin lỗi! Lúc trước anh hiểu lầm tình bạn của chúng ta là tình yêu, anh xin lỗi đã vội vàng nói yêu em, nhưng sau khi đi đính hôn anh nhận ra mình đã lầm anh vì sợ em buồn nên trốn về Việt Nam, và anh đã gặp và động lòng với Tiểu Yên!Anh xin lỗi! Em hãy đi tìm hạnh phúc mới nhé!

Hồng Quân lau nước mắt mỉm cười, rồi chìa tay ra về thân thiện:

- Chúc anh hạnh phúc!

Tiểu Yên để ý thấy tên đằng sau lăm le chuẩn bị dùng cái lưới, có vẻ không ổn, cô túm lấy tay anh chạy, Hồng Quân giật mình tức giận lừa theo:

- Đứng lại!!!!!!!

Cô và anh lại nắm tay nhau nhất quyết bảo vệ tình yêu của mình cho dù bao nhiêu người xen vào phản đối, chỉ cần tin vào hai chữ “ tình yêu là đủ”.

THE END

66. Chương 66: Ngoại Truyện 3

Thục Xương bế cô dâu Tiểu Yên vào phòng cưới, rồi gian gian ép cô xuống giường, cô then thùng xô anh:

- Từ từ em đi thay đồ đã!

- Không cần!

Rồi anh tắt luôn cái đèn ngủ, trong bóng tối bọn họ đùa giỡn nhau...

“ đừng mà”

Bỗng điện thoại kêu liên tục, Thục Xương bực mình lôi đầu khỏi chăn bắt máy:

- Alo.

- Chúc hai người hạnh phúc! Còn cô ấy sẽ không đẻ con cho cậu ha ha!

Thục Xương bình tĩnh nói thì thầm vào tai cô “ có đứa trù ẻo chúng ta không có con”.

Tiểu Yên giựt máy hét lớn:

- Tên mồm thúi nào đấy! Ta nguyên người tị nạn rồi hiểu chưa!

Rồi cụp máy, cô và anh lại ân ân ái ái tiếp...

Trong khi đó tại biệt thự Lưu gia, mặt Nhân Kiệt dần thối ra như một món đậu hũ lên men....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-chon-anh-bo-qua-han>